

En kommentert oversettelse av utdrag
fra Amy Schumers
The Girl with the Lower Back Tattoo

Av Karina Petrova

ENG4490 Masteroppgave i litterær oversettelse
fra engelsk til norsk
Institutt for litteratur, områdestudier og europeiske språk
Det humanistiske fakultet

UNIVERSITETET I OSLO

Vår 2018

© Karina Petrova

2018

En kommentert oversettelse av utdrag fra Amy Schumers
The Girl with the Lower Back Tattoo

Karina Petrova

<http://www.duo.uio.no/>

Trykk: Representeren, Universitetet i Oslo

TAKKSIGELSER

Tusen takk til Ragnhild Eikli for lærerike og utrolig hyggelige veiledningstimer.

Takk til Dana, Eirin, Kari og Kristoffer for støtte, korrektur og nyttige diskusjoner.

INNHOLDSFORTEGNELSE

INNLEDNING	1
JENTA SOM STEMPELET SEG SELV	3
Åpent brev til min vagina.....	3
Pappa	4
Vakker og sterk	13
En spennende tid for kvinner i Hollywood	21
Korsryggtatoveringen får tilgivelse.....	27
KOMMENTAR TIL OVERSETTELSE.....	33
Tittelen	34
STIL OG SPRÅKLIGE UTFORDRINGER	35
Muntlighet	35
Slang, lånord og moteord	39
Idiomatisk språk	45
Markerte elementer	49
Språkspesifikk humor.....	51
KULTURSPESIFISITET OG HUMOR.....	54
Popkultur og appellativisering	56
Skolesystemet i USA.....	58
AVSLUTNING.....	62
LITTERATUR.....	63
VEDLEGG.....	65

INNLEDNING

The Girl with the Lower Back Tattoo er en essaysamling skrevet av skuespilleren og standupkomikeren Amy Schumer. Da samlingen kom ut i 2016, ble den med en gang en New York Times-bestseller. Essayene i denne samlingen er selvbiografiske og gir leseren en følelse av å ha hatt en uformell samtale med forfatteren. Språket i boken har et muntlig preg og minner om Schumers sarkastiske standupmonologer. Amy Schumer er født i 1981 og kommer fra New York. Hun har drevet med standup helt siden 2000, men slo ikke igjennom før i 2007, da hun deltok i TV-konkurransen *Last Comic Standing*. I 2015 var Schumer hovedrolleinnehaveren i filmen *Trainwreck*, som hun også hadde skrevet manuset til. I dag har hun sin egen TV-serie som heter *Inside Amy Schumer*, der hun spiller forskjellige roller i sketsjer som hun skriver sammen med flere andre manusforfattere, blant annet lillesøsteren Kim. Essaysamlingen er forfatterens første utgivelse.

Jeg visste ganske tidlig at jeg ville oversette en bok som var relativt ny og skrevet av en yngre person som forteller om livet sitt på en avslappet måte, noe som ligner på Lena Dunhams *Ikke en sånn jente*. Det viktigste kravet jeg hadde til boken jeg kunne tenke meg å oversette, var at den skulle være humoristisk. Siden humor ofte er språk- og kulturspesifikk (Vandaele 149), kan det være en utfordring for oversettere, men dette er en utfordring som jeg liker veldig godt. Det som gjorde at jeg valgte å oversette nettopp *The Girl with the Lower Back Tattoo*, var at denne essaysamlingen ikke bare var humoristisk, men at forfatteren i tillegg tok opp ganske alvorlige temaer, temaer som ikke mange klarer å snakke så åpent om. Noen av essayene handler om Schumers privatliv, mens andre handler om skyte-episoder i USA, kroniske sykdommer og stillingen kvinner har i Hollywood. I et av essayene forklarer forfatteren at hun alltid prøver å finne humor i de negative tingene i livet, for det fins ikke noe annet vi kan gjøre med de triste situasjonene enn å le av dem. Denne holdningen er grunnen til at jeg fokuserte så mye på å bevare forfatterens humor i min oversettelse.

Ettersom jeg ikke kunne oversette hele samlingen, har jeg valgt ut de fem essayene som jeg syntes best illustrerte forfatterens skrivestil og humor, samtidig som de handlet om viktige temaer som sykdom, likestilling, selvtillit og det å akseptere seg selv. Det er essayene som jeg rett og slett likte best, men det er også de som inneholdt mange utfordringer som virket spennende å prøve å håndtere. Og nå som jeg er ferdig med denne oversettelsen, kan jeg med hånden på hjertet si at det var utrolig kjekt å jobbe med disse utfordringene.

AMY SCHUMER

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

THE
GIRL
WITH
THE
LOWER
BACK
TATTOO

JENTA SOM STEMPLET SEG SELV

Åpent brev til min vagina

For det første, unnskyld. For det andre, bare hyggelig.

Jeg vet at jeg har latt deg gjennomgå mye. Jeg har latt fremmede helle varm voks på deg og rive håret av deg. Noen av disse fremmede har brent deg, selv om jeg har sagt til dem at du har veldig sensitiv hud. Men det var vel dumt av meg å gå til det tvilsomme stedet i Astoria i Queens som du mistenkte kunne være en fasade for hvitvasking av dop-penger. Jeg har vært ansvarlig for å ha skaffet deg sopp- og urinveisinfeksjoner og har hatt på meg strømpebukser og hold-in-undertøy altfor lenge om gangen, selv om jeg visste at det kunne skape problemer for deg. Og jeg vil be om unnskyldning for Lance fra lacrosselaget som behandlet deg med fingeren sin som om du skyldte ham penger. Det sugde, og jeg er minst like forbannet som du er. Men du har også hatt mange hyggelige gjester, ikke sant? Eller? Du er nok enig i at vi har hatt det veldig gøy sammen. Jeg har til og med kjempet for å kunne kalle deg «mus» på TV, siden jeg vet at du foretrekker det.

Etter hvert som jeg har blitt eldre, har jeg virkelig gjort mitt beste for bare å la de som vil være snille mot deg komme på besøk, og jeg føler at jeg har gjort mitt for å holde deg frisk. Jeg er klar over at jeg av og til slipper folk inn i deg uten kondom, men til mitt forsvar, føles det bedre slik, og det har bare skjedd med folk jeg datet og stolte på. For det meste, da. Men vi har virkelig hatt flaks, eller hva?

Jeg er også lei meg for den gangen jeg hadde sex med den nye kjæresten min, og vi ikke klarte å finne kondomet etterpå, og tre dager senere skjønnte jeg at det satt fast inni meg, så etter den såkalte «pressefasen» var jeg nødt til å fiske det ut. Det må ha vært en skikkelig nedtur for deg. Eller kanskje var det gøy å ha besøk så lenge? Uansett, beklager!

Så hva sier du? La oss ta en øl sammen. Nei vel, greit, vi tar noe uten sopp. Og du spanderer.

Pappa

Da jeg var fjorten, dreit pappa på seg i en fornøyelsespark.

Det skjedde en fin sommermorgen da han tok Kim og meg med til Eventyrland, som er nettopp slik det høres ut som: en fornøyelsespark full av eventyr, så lenge du aldri hadde vært på et ekte eventyr eller en ekte fornøyelsespark. Jeg hadde fantasert om turen hele uken og hadde drømt om de to favorittattraksjonene mine, sjørøverskuta og huske-karusellen. Riktignok var det to av de roligste attraksjonene i parken, men for min del lå de helt på grensa av min komfortsone. Jeg likte tivoliattraksjonene som ga meg følelsen av vektløshet som skyter fra magen og rett ned til underlivet idet en stuper ned, men jeg har aldri vært glad i slike som kjører opp ned eller spinner rundt til jeg spyr, og det er jeg fremdeles ikke. Man kan kanskje si at jeg generelt er lettskremt.

Filmen *Clue, mordet er fritt* skremte livet av meg da jeg var liten. Jeg sov med en pute på ryggen fordi kokken i denne filmen ble stukket i ryggen med en svær kjøkkenkniv. *Men det bli 'kke denne jenta, ass; bare prøv å få en kniv gjennom denne puta*, tenkte jeg. Som om en morder skulle komme inn på rommet mitt om natta, helt innstilt på å stikke meg i ryggen, men oppdage at det var en pute der og avlyse planen. Jeg brukte en lignende taktikk etter å ha hørt om (men ikke sett) filmen *Misery – Kidnappet*. Jeg sov med puter rundt beina i tilfelle Katy Bates skulle få en trang til å kjøre ut til Long Island midt på natta, bryte seg inn i huset vårt og denge løs på beina mine med en klubbe. Det er kanskje grunnen til at jeg alltid sov med (fremdeles sover med) alle de skremmende grøsser-kosedyrene mine. For beskyttelse.

La oss bare si at jeg var en skikkelig reddhare. I fjerde klasse hadde jeg en samtale med skolepsykologen om alle de tingene som stadig skremte meg. Det var ikke en bekymret lærer som sendte meg til ham, jeg *ba* faktisk om å få gå til ham. Jeg var sikkert den eneste niåringen i historien til å be om en time hos psykolog. Etter timen ga han mamma en liste over alt det jeg var redd for. Denne lista inkluderte jordskjelv og bendelormer, som egentlig ikke dukket opp så ofte der jeg bodde, men broren min lærte akkurat om det på skolen, og han kunne ikke motstå fristelsen til å overbevise meg om at jeg ikke var noe annet enn et lett offer som med hundre prosents sikkerhet kommer til å bli spist opp innenfra av en orm. Øverst (og mest minneverdig) på lista var imidlertid den spesifikke frykten for at jeg ved et uhell ville kjerne meg selv til smør. Dette var inspirert av en nifs eldgammel barnebok som het *Vesle svarte Sambo*, som er en fortelling fra en enklere og mer rasistisk tid da folk skrev skremmende, krenkende beretninger som skulle hjelpe barn med å sovne om kvelden. Den var

svært populær i fordums tid og har siden den gang med rette blitt forbudt eller tatt ut av produksjon. Men mamma hadde en utgave liggende. Historien handler om en gutt som drar på et eventyr og ender opp med å bli jaget av noen tigre som sirkler rundt og rundt et tre så fort at de kjerner seg selv til en pøl av smør, som gutten så tar med seg hjem slik at moren kan bruke det til å lage pannekaker. Helt innafor. I alle fall var jeg alltid fullstendig oppslukt av frykt for at jeg på en eller annen måte ville bli forvandlet til smeltet smør, som egentlig ikke høres ut som en skikkelig nedtur nå. Det høres mer ut som hvordan jeg vil leve det siste døgnet mitt på jorda.

Men uansett, den morgenen da pappa skulle ta oss med til Eventyrland, våknet jeg og tok på meg en dongerishorts som stoppet like over kneet (sykt flatterende) og en lang T-skjorte med den tasmanske djevelen Taz på, slik at folk skjønnte hva greia var. Skjorta måtte ha en knute på siden, for det var tidlig på nittitallet, og det var det som var kult da.

Det var ikke vanlig at pappa tok oss med på morsomme utflukter, men foreldrene våre hadde nylig blitt skilt, så vi hadde begynt å ha alenetid med ham. På denne måten kunne vi snike inn litt moro, og han kunne snike inn følelsen av å være far. Han kom og hentet oss i den lille røde kabrioleten sin cirka ti om morgenen (til og med etter at han hadde mistet alt, kjørte han alltid en kabriolet). Jeg satt framme fordi det blåste for mye bak, og jeg overbeviste Kim om at hun ville like det bedre. Det tok omtrent førti minutter å kjøre fra huset vårt, men det følte som fire hundre fordi vi gledet oss sånn: ti-femten tivoliattraksjoner, ubegrenset med surt godteri og en spillehall rett innenfor parkporten!

Pappa fikk meg alltid til å føle meg superelsket og gjorde kanskje alltid så godt han kunne, men da jeg var liten, ble jeg forvirret av personligheten hans. Han var ikke den golfspillende, øldrikkende familiefaren som jeg så på TV eller på kjøkkenet hos vennene mine. Det var ikke enkelt å sette ham i bås – heller ikke så enkelt å forstå seg på ham. På 1970-tallet, da han var ung, var han en rik ungkar i New York – da også byen var i sine velmaktsdager. Han delte en penthouseleilighet med bestekompisen sin, Josh, som var en velkjent skuespiller på den tiden. Han tok narkotika og lå med jenter og nøt hvert øyeblikk av livet. Da han møtte mamma, sa han adjø til denne livsstilen. På en måte.

Gjennom hele barndommen min så han alltid bra ut – solbrun og velkledd. Han var en internasjonal forretningsmann som hyppig reiste til Frankrike, Italia, Praha, og jeg visste at han hadde kommet hjem fra en reise før jeg så eller hørte ham, for han hadde en så kraftig og fantastisk lukt. Jeg trodde det var en blanding av dyr europeisk parfyme, en svak sigarettlukt og noe som jeg ennå ikke gjenkjente, men senere skjønnte var alkohol.

Jeg forstod aldri at pappa var en som drakk mye. Det var ikke én gang at jeg så ham og tenkte at han var det minste grann brisen. Kjenner du ikke tegnene, kan de heller ikke være der. Jeg husker å ha funnet ham naken og bevisstløs på gulvet etter å ha kommet hjem fra skolen, uten å legge sammen to og to. Jeg husker at han en gang ba om unnskyldning for å ha gått glipp av en volleyballkamp som han hadde vært på, men da tenkte jeg bare: *Nei men, glemske pappa!* Jeg visste at det luktet whisky av ham, men jeg tenkte ikke over det. (Den dag i dag, når en fyr jeg er sammen med, er skikkelig fyllesyk eller full og jeg trekker ham kjærlig inntil meg, minner lukta meg om pappa. Når jeg forteller fyren om det, ler han og tror at jeg kødder.)

Først senere fant jeg ut at pappa var en så seriøs alkoholiker som det går an å bli. Han måtte til avrusning flere ganger da vi var barn. Han var jo smart når det gjaldt denne avhengigheten, det skal han ha. Han drakk bare når han reiste eller når vi sov, så ... hele tiden og hver kveld. Det eneste som fikk ham til å drikke mindre, var multippel sklerose.

Han fikk diagnosen da jeg var omtrent ti, og ble snart lagt inn på sykehus en stund fordi sykdommen traff som en tidevannsbølge. Det startet med kribling i føttene og fingrene og utviklet seg til fullstendig nummenhet og smerte i beina. Da han endelig kom ut av sykehuset, gikk han på en måte tilbake til normalen. Jeg tenkte ikke over sykdommen hans, og ingen nevnte det igjen. Jeg var veldig glad i pappa, men akkurat som en hvilken som helst annen selvopptatt tenåring, var jeg ikke bekymret over at han var dødelig. Selv om jeg hadde sett ham ligge i sykehussengen i smerte, så jeg likevel på ham som uovervinnelig. Den morgenen da han hentet oss for å dra til Eventyrland, hadde jeg sjørøverskuta på hjernen, og jeg kan ikke si at jeg var særlig bekymret for helsa hans.

Da vi stanset foran parkporten, løp vi til de høytflygende huske-karusellene og stilte oss i køen. Det var litt kjølig, så det var ikke for fullt der, og det betydde at vi kunne ta karusellen to eller tre ganger på rad før vi gikk videre. Jeg elsket disse karusellene fordi jeg kunne late som om jeg var fryktløs og tvinne setet mitt rundt og rundt før vi ble slengt til værs for å starte, slik at jeg endte opp med å spinne høyt opp i lufta.

Jeg ville ta strake veien til sjørøverskuta, men Kim ville ta en stor og skummel berg-og-dal-bane. Vi hadde en hel dag på oss, så jeg sa det var greit, selv om jeg hadde niks glede av berg-og-dal-baner. Å bli slengt rundt og høre skriking mens man risikerer å dø, gjorde ikke – og gjør fremdeles ikke – susen for min del. Jeg hatet å krype oppover bakken i et pinlig langsomt tempo, bare for å stupe nedover og høre hylene til alle de som angret sykt på at de har gått om bord. Men Kim likte disse. Og jeg likte Kim. Og siden jeg var storesøster, ville

jeg at hun alltid skulle synes at jeg var modig, så jeg lot som om det var null stress og stilte meg i køen.

Men for å være ærlig, hadde jeg også lyst til å imponere pappa. Han visste at jeg var en skikkelig feiging, og jeg tenkte at han kanskje skulle legge merke til det og si noe i retning av: «Du, Amy ... det var veldig kult og spennende at du tok berg-og-dal-banen.» Han elsket sånne ting som fallskjermhopping, som jeg til slutt prøvde da jeg ble eldre, også for å prøve å imponere ham, selv om jeg hatet hvert eneste sekund. Så der stod vi i en lang kø, og det føltes likevel som om den flyttet seg for fort. Jeg krøket meg sammen litt i håp om at jeg ikke skulle være høy nok for denne attraksjonen, men nei da. Jeg fortsatte å håpe at berg-og-dal-banen skulle bli stoppet for resten av dagen rett før vi var fremst i køen, eller at parken skulle bli stengt på grunn av en unge som var savnet. Det var tusenvis av unger der. Kunne ikke en av dem bare forsvinne? Men akk og ve, nå var det vår tur.

«Vil dere sitte i den fremste vogna?» spurte den tilsynelatende seks år gamle fyren som betjente berg-og-dal-banen.

«JA!» hylte Kim.

Jeg så på pappa, som viste meg en garantert sarkastisk tommel opp. «Jepp», la jeg til, selv om Kim allerede hadde hoppet inn fremst.

«Jeg skal følge med på dere, jenter!» sa han entusiastisk.

Vi vinket til pappa idet vi begynte å kripe oppover Selvmordsfjellet, eller hva det enn var berg-og-dal-banen het.

Jeg husker ikke mye av de neste to minuttene, men da vogna endelig stoppet, åpnet jeg øynene. Det eneste positive til slutt var at jeg ikke ble fysisk skadet, og at dette var en flott måte å praktisere dissosiasjon på – noe både mine søsken og jeg hadde perfeksjonert innen vi var i begynnelsen av tenårene. Vi klatret ut, og Kim var henført. Hun hadde fått sitt livs opplevelse.

Jeg kan ikke snakke for de andre gærningene der, men for min del var berg-og-dal-banen traumatisk. Da jeg gikk nedover rampa, føltes det som om presidenten burde ha stått nederst og ventet på meg med en taperhetsmedalje. Men det var ingen medalje der, bare pappa som smilte til oss.

«Det er jo ingen kø!» ropte Kim. «Vi tar den en gang til!»

Og så tok vi den, og tok den igjen, og tok den igjen. Hver gang heiet pappa på oss nedenfra. Vi hadde sikkert tatt denne tingen fem ganger allerede da vi nådde slutten av banen og han ikke var der.

«Hvor er pappa, da?» spurte Kim.

Jeg sa: «Han kjøper sikkert godteri til oss eller noe.»

Mens vi ventet på ham, tok vi berg-og-dal-banen igjen og igjen og igjen. Etter den tolvte gangen følte jeg meg virkelig klar for å gå om bord på den der sjørøverskuta, som var det viktigste eventyret jeg ville dra på i dette landet. Kim var gira på å dra en gang til, men jeg måtte stoppe. Jeg tenkte at det hadde vært deilig å ta en pause og kanskje klare å få barn en dag, og jeg var sikker på at pappa ville møte oss når han var ferdig med å ... *Hva var det han skulle bli ferdig med, da?*

På det tidspunktet hadde jeg ennå ikke blitt klar over hvor morsom pappa var. Mesteparten av det han gjorde eller sa, gikk meg hus forbi, og slik var det for alle andre også, for den saks skyld. Humoren hans var så tørr at det kunne gå flere dager før folk innså at han hadde fornærmet dem. Han kom lavmælt med de perfekte replikkene da han snakket med servitører eller bankdirektører eller mamma – og ingen hørte det unntatt meg. En gang snakket besta med ham, og så sa hun: «Hvis jeg dør ...», og han rettet listig på henne: «*Når ...*» Til og med da vi var barn, var han mørk med oss. Jeg husker å ha kommet inn på kjøkkenet en gang og sett ham late som om jeg nettopp hadde tatt ham på fersken i å putte hunden vår, Muffin, inn i mikroen. Det var et eller annet ved ham som fikk en til å tro at ingenting kunne vippe ham av pinnen eller overraske ham.

Så denne dagen da Kim og jeg satt på en benk og ventet på faren vår, så jeg en ny side av ham. Vi ventet og ventet. Jeg lagde noen teite fletter på Kim og fikk henne til å gi meg en håndmassasje, helt til han endelig dukket opp igjen. Da han kom bort til oss, var ansiktsuttrykket hans det første jeg la merke til; han var skrekkslagen og nedslått på samme tid. Det andre jeg la merke til, var at han ikke hadde på seg bukse.

Kim merket nok ikke noe av dette, siden hun umiddelbart spurte: «Kan jeg få fudge?!»

«Ja visst», svarte pappa.

Han og jeg så på hverandre. Jeg var målløs. T-skjorta hans, som var gjennomvåt langs nedre halvdel, var lang nok til å dekke undertøyet, men buksa hans var altså borte vekk.

«Vi må gå, Aim», sa han veldig rolig til meg.

Jeg tenkte at jeg kunne spørre noe fornuftig, for eksempel: «Hvor er buksa di, pappa?» Men han så meg i øynene og kommuniserte at jeg ikke burde stille noen spørsmål. Jeg gikk inn i den country-inspirerte sjappa og kjøpte fudge til Kim, og deretter gikk vi alle sammen raskt til bilen. Jeg sjekket ikke om noen stirret. Jeg så bare på ti år gamle Kim, som var fullstendig trollbundet av hver eneste bit av godteriet sitt. *Ser hun seriøst ikke at han er*

bukseløs? Jeg vet det heter Eventyrland, men jeg tror ikke disse eventyrene omfatter menn over førti som kler seg ut som Ole Brumm etter en våt-T-skjorte-konkurranse.

Vi hadde akkurat kommet veldig nær bilen da vi ble truffet av et lett vindkast som sendte lukta mot meg. Det var skitt. Menneskeskitt.

Det var da jeg innså det: *Pappa har dritet i bukse. Ja vel.* Jeg utnyttet raskt denne muligheten til å se ut som en uselvisk og barmhjertig søster. «Du kan få sitte i forsetet denne gangen, Kimmy!» Der tenkte jeg kjapt.

«Seriøst?!» svarte hun. Hun var så begeistret for å ha fått dette privilegiet at det var nesten hjerteskjærende. Fudge i fornøylesparken OG forsetet? Hun kunne ikke tro hvor heldig hun hadde vært. Lite visste hun om at hun ikke ville være i stand til å nyte fudge så mye lenger, eller noen gang kanskje.

Vi klatret inn i bilen, meg i baksetet, Kim framme med pappa. Idet han tok ned taket, kikket jeg i sidespeilet og så neseborene til Kim begynne å utvide seg. Hun hadde fanget opp lukta. Den stilleste bilturen i mitt liv var i gang. Godteriet lå i fanget til Kim resten av turen, og hodet hennes flyttet seg gradvis lenger og lenger bort fra pappa. Hele taket på bilen var nede, men hun følte likevel trang til å stikke det lille hodet sitt ut på siden. Da pappa stanset foran huset vårt for å levere oss tilbake, så hun ut som en golden retriever.

Jeg var så imponert over henne for ikke å ha sagt noe. *For en flink pike*, tenkte jeg. Hun kysset pappa på kinnet og takket ham og løp inn i huset, og ansiktet hennes hadde akkurat samme farge som frosken Kermit. Jeg hoppet ut og holdt pusten for å kysse ham. Jeg begynte å gå opp innkjørselen da han ropte på meg.

«Aim!»

Jeg snudde meg og svarte: «Ja?»

Han pustet inn og sa: «Ikke fortell det til mamma, er du snill.» Jeg nikket.

Den tristeste åpenbaringen jeg har fått i mitt liv, er at foreldrene mine er mennesker. Triste menneskeskapninger. Der og da ble jeg ti år eldre.

Den andre gangen pappa dreit på seg i mitt nærvær, var det ingen berg-og-dal-bane der for å hindre at jeg så det. Det skjedde rett foran meg. Eller, egentlig til side for meg.

Det var fire år senere og sommeren før jeg dro til college, rett før jeg skulle gå om bord på flyet til Montana for å besøke storebroren min, Jason, i et par uker. Jeg forgudet Jason og prøvde bestandig å henge sammen med ham. Han er nesten fire år eldre enn meg, og personlig synes jeg at bladet People burde kåre ham til årets mest spennende person, hvert år.

Tidlig i tenårene var han et basketballvidunder, men på videregående sluttet han plutselig fordi han ikke lenger hadde lyst til å leve opp til andres forventninger. Han var interessert i sånne ting som tid og verdensrommet, og vurderte helt seriøst å bo i en hule i flere måneder og bli et nattmenneske. Han ble en proff musiker uten å si det til noen. Han gikk ikke det siste året på videregående, men valgte isteden å opptjene de nødvendige studiepoengene ved å kjøre tvers gjennom landet og skrive om det – og på en eller annen måte klarte han å overbevise rektoren på skolen vår og mamma om at dette var en veldig god idé. Jeg vet det høres ut som den Dos Equis-reklamen som forherliger den eksentriske gamle mannen med skjegg, men poenget er at jeg har vært sykt glad i Jason helt siden jeg ble født, og jeg hadde alltid lyst til å være en del av livet hans, uansett hvor uvanlig det var. Så jeg reiste for å henge sammen med ham hver gang jeg fikk muligheten.

Akkurat på denne tiden var pappa hypp på å gjøre «pappating» for meg, så han spurte om han kunne kjøre meg til flyplassen. Når man har MS, er det bingo og skyss til diverse steder som er slike «pappating». Midt på ettermiddagen plukket han meg opp for å sette kursen mot JFK.

Da vi kom fram, tok jeg den gigantiske kofferten min ut av bagasjerommet og fant fram til inngangen av flyplassen uten hans hjelp. Det virket sikkert rart at denne robuste mannen stod og så på at den atten år gamle datteren hans løftet og slepte den gigantiske kofferten helt alene, men folk visste ikke at han var syk. Jeg forstod egentlig ikke symptomene på sykdommen, men det jeg visste, var at den holdt ham tilbake, og at selv om han så normal ut, kunne han likevel ha det veldig vondt, uten å være i stand til å utføre de små fysiske handlingene som han med letthet greide før.

Pappa var med da jeg strevde med bagasjen min og sjekket inn, og det så ut som alt var i orden. Dette var før 9/11, så han hadde lov til å følge meg til gaten, og det var akkurat det han hadde lyst til å gjøre. Han sa gjentatte ganger: «Jeg skal følge deg til gaten.» Jeg tror det var viktig for ham fordi han aldri gjorde slike ting for meg. Dette var en mamma-type-jobb. Men jeg var glad for at han var med, for selv om lista over ting jeg var redd for definitivt hadde blitt mindre på dette tidspunktet i livet, var jeg fremdeles ganske livredd for å fly.

Vi gikk sammen gjennom sikkerhetskontrollen, med skoene på – go'e gamle dager, altså – og startet å gå bortover den lange gangen til gaten min. Akkurat denne terminalen var under omfattende ombygging på den tiden, så vi måtte passe på hvor vi gikk. Vi hadde fortsatt et lite stykke å gå da pappa tok en skarp sving og gikk strake veien til høyre side av gangen.

Jeg stanset og snudde meg for å se hva han holdt på med. Han sendte meg et plaget blikk, dro ned buksa og lot skitten renne ut av ræva i omtrent tretti sekunder. Tretti sekunder er forresten en evighet når du ser på faren din ha et voldsomt utbrudd fra bakenden. Tenk på det nå. Tusen-og-én. Dette var bare ett.

Forskrekket gikk folk raskt forbi. Det var en kvinne som holdt ungen sin for øynene. De stirret. Jeg skrek til en jente som gikk forbi: «HVA?! Dra deg vekk!»

Da han ble ferdig, rettet pappa seg opp i ryggen og sa: «Aim, har du en shorts i bagasjen din?»

Jeg åpnet kofferten og dro fram en lacrossshorts. Jeg rakte den til ham og tenkte *Faen, det er jo favorittshortsen min.* Han kastet buksa i søpla og tok på seg shortsene. Jeg ga ham en avskjedsklem med overkroppen. Jeg gråt ikke, jeg lo ikke, jeg bare smilte og sa: «Jeg er glad i deg, pappa. Jeg skal ikke si noe til mamma.»

Jeg begynte å bevege meg bort fra alt dette da jeg hørte: «Jeg sa jo at jeg skulle følge deg til gaten!»

Jeg snudde meg for å sjekke om det var en kødd, men det var det ikke. Og til gaten gikk vi. Jeg pustet med munnen og slengte stygge blikk mot alle som våget å stirre på ham. Da vi nådde den aller siste gaten i hele den jævla terminalen, i enden av en veldig lang gang, ga han meg et avskjedskyss og gikk.

Det første jeg vanligvis gjør når jeg går om bord på et fly, er å engste meg over hvor skummel avgangen blir og prøve å tenke ut hvordan jeg skal distrahere meg selv fra angsten. Men denne dagen satt jeg på flyet og tenkte ikke på noe som helst. Hodet ble helt tomt. Det var for smertefullt. Jeg tenkte ikke på den fryktløse faren min som hadde en mystisk sykdom å leve med. Han pleide å fare gjennom flyplassen i en sky av dyr parfyme og flotte klokker, og nå hadde han blitt forvandlet til en anonym, hjelpeløs fyr som mistet kontrollen over tarmene sine på flyplassen mens tenåringsdatteren hans så på. Han rykket ikke til eller lot meg se ham svette en eneste gang. Men han var jo dyvåt av svette. MS var i ferd med å ta kroppen hans, men på innsiden fortsatte han å være like djerv som alltid. Men jeg tenkte ikke på noe av dette. Jeg bare stirret ut av vinduet i fem timer, fullstendig nummen, helt til jeg gikk av flyet i Montana og klemte broren min for lenge for hans smak.

Jeg prøvde å snakke om disse to drite-episodene på scenen. Det er så mye i disse historiene som er så støtende at det får meg til å le – fordi det blir for mye å fordøye på en annen måte. Synet av Kims hode som stikker ut av bilen, synet av meg da jeg stod ved siden av den bukseløse faren min og vogna som fraktet folk rundt i Eventyrland. Jeg tenker på de

tristeste tingene i livet og ler av hvor forferdelige de er, fordi de er døds morsomme, og fordi det er det eneste vi kan gjøre med smertefulle øyeblikk. Pappa er sånn, han også. Han har alltid ledd av ting som er for mørke for andre til å le av. Til og med nå som hukommelsen og de mentale funksjonene hans har blitt alvorlig svekket av MS, kan jeg si til ham at hodet hans er en haug med eggerøre, og han vil fremdeles le hysterisk og si: «Så sant, så sant!»

Pappa viser aldri noen tegn til selvmedlidenhet. Det har han aldri gjort. Han er ikke redd for å konfrontere de dystre realitetene i sitt eget liv. Jeg håper at jeg har arvet denne egenskapen fra ham. Jeg har bare sett ham gråte på grunn av sykdommen sin én gang, og det var nå nylig – da han fikk vite at han skulle få stamcellebehandling som vil hjelpe ham å føle seg mye bedre og kanskje faktisk kunne gå igjen. Den dagen hulket han som en baby. Men aldri før det.

Jeg har noen herlige tidlige minner fra da jeg var på stranda med ham. Vi var strandløver, og han var en soltilbeder. Hvis det var januar og sola skinte, dynket han seg i babyolje og satt ute i en hagestol. Han var solbrun året rundt. Og hvis det var sommer, hoppet vi i havet tidlig om morgenen og kom opp etter solnedgang. Vi kroppssurfet sammen; det var vår greie. Det eneste jeg ville, var å klare å ri en bølge et stykke lenger enn ham, men det skjedde aldri. Jeg jukset til og med: Jeg stod opp og løp litt framover for å nå ham igjen, men niks, han vant alltid.

Den største lykkefølelsen jeg husker fra da jeg var liten, opplevde jeg når en storm nærmet seg og bølgene var høye. Alle andre var redde og holdt seg vekk fra vannet, men ikke vi. Ikke engang når havet var sint og dro oss sidelengs. Da måtte vi ut av vannet og gå så langt som en halv fotballbane på stranda før det feide oss hele veien tilbake igjen. Vi svømte ut mot strømmen og traff dagens beste bølger. Det var ingenting som kunne holde oss unna – ikke regn, ikke mamma som skrek, ingenting. Jeg kan fremdeles se ham for meg som ung og frisk og sterk, med bronsebrun hud og klissvått svart hår. Av en eller annen grunn var jeg ikke redd. Kanskje det var fordi vi var der sammen. Sammen med ham var jeg uovervinnelig.

Vakker og sterk

Rett før jeg dro til college, hadde jeg full kontroll over videregående. Jeg visste hvor jeg skulle parkere, hvor jeg fikk tak i den beste kyllingsandwichen og hvilke vaktmestere som hadde hasj. Folk visste hvem jeg var. De likte meg. Jeg var en idrettsutøver og en god venn, og jeg følte meg pen. Jeg følte meg sett. Jeg hadde nådd mitt fulle videregående potensial. Jeg hadde en identitet. Jeg ble sett på som sterk, morsom og rettferdig. Det var det digge tidspunktet i livet da jeg ikke brukte mye tid på å sette spørsmålsteget ved hva jeg var verdt. Jeg eide det jeg hadde og stresset ikke ellers.

Så begynte jeg på college ved Towson University i Maryland, der bladet Playboy akkurat hadde kåret jentene fra førsteårskullet til nummer én på lista over de heiteste i landet. Og ikke på grunn av meg.

Plutselig hadde det ikke en dritt å si om man var vittig og karismatisk. For hver dag som gikk, følte jeg selvtilliten forlate kroppen min. Jeg var *ikke* det disse folka ville ha. De ville ha tynnere, blondere, dummere. De frekke replikkene mine funket bare på kantinedarbeidere, som jeg besøkte altfor ofte og dermed sikret meg det dobbelte av de vanlige studentkiloene på rekordtid. Ingen av det mannlige kjønn la merke til meg, og det er flaut å innrømme, men jeg tok det hardt.

Det nærmeste jeg fikk av oppmerksomhet, kom fra en fyr som het Brett. Han var fem år eldre enn meg og så ut som en Hitlerjugend. Han var også en «superavgangsstudent», som høres mer sexy ut enn å si at han burde allerede ha blitt ferdig, men trengte eller ønsket et ekstra år før han skulle ut i den virkelige verden. Han snakket nesten aldri, og det var perfekt med tanke på alt det jeg hadde planlagt å projisere over på ham.

Å få oppmerksomhet fra en søt eldre gutt føltes som suksess. Jeg ble nervøs av å se ham på universitetet – hjertet mitt hamret, og jeg smilte idet han gikk forbi meg og så ham i øynene og kjente alt blodet strømme til ansiktet. Jeg brukte tid på å analysere dette møtet og planlegge antrekket mitt til neste gang jeg så ham. *Bør jeg ha på vanlige tresko eller Reef-sandaler? Skal han være på puben i kveld? Da må jeg jo ha på et sebramønstreet miniskjørt og en tubetopp!*

Jeg ville at han skulle ringe, men han ringte aldri. Og så en dag ringte han. Klokka var åtte om morgenen da jeg hørte hybeltelefonen.

«Skjer 'a, Amy? Brett her. Kom hit.»

Herregud. Nå skjer det, tenkte jeg. Han tenkte på meg da han våknet. Han har innsett at det var så laga at vi skulle starte et liv sammen – at vi må slutte å late som om vi ikke er skapt bare for å elske hverandre. Hvor skal vi oppdra ungene våre, mon tro? Vil han stifte familie her i Baltimore? Jeg kan slå meg ned der han trives best. Jeg trenger ikke nødvendigvis å oppdra ungene våre som jøder, men de skal definitivt ikke døpes.

Jeg barberte beina over vasken og plasket litt vann under armene. Romkameraten min stirret på meg fra under dyna mens jeg sprang rundt i det bedritne rommet vårt, som jeg i ettertid kan se ikke var ulikt et fengsel: neonlys, tilfeldig tildelt romkamerat, og vinduer som var sikret slik at vi ikke kunne velge å hoppe av studiene.

Jeg løp bort til ham, klar for dagen vår sammen. Hva skulle vi gjøre, da? Det var fremdeles tidlig nok til å dra på fisketur. Eller kanskje var moren hans i byen, og de hadde lyst til at jeg skulle bli med å spise frokost. Bank, bank. Jeg stod og smilte til døra. Bank, bank. *Skal han bære meg over dørstokken? Jeg tipper at han fikser håret sitt nå og sier til moren sin: «Vær grei nå, da, hun kan være den rette.»* Jeg tenkte jeg skulle være veldig hyggelig med henne, men også hevde meg slik at hun ikke trodde at hun ene og alene skulle stå for alle de høytidsmiddagene vi ville spise sammen. Jeg ville være på fornavn med henne altfor tidlig, slik at hun fikk med seg at hun ikke kunne kødde med meg. «Rita, i år er det *jeg* som skal lage bønnegryta.»

Bank, bank. Bank. Bank. BANK! Endelig åpnet døra seg. Det var jo Brett, men egentlig var han ikke der. Han var skeiv i ansiktet på grunn av alkoholinntaket og kanskje noe annet. Øynene hans så ut som om de hadde forlatt kroppen. De klarte ikke å fokusere på meg. Han stilte seg ved siden av meg og prøvde å se meg fra siden, som en hai.

«Hei!» ropte han hakkert for høyt og klemte meg så hardt at det gjorde vondt. Men jeg var for opptatt med å løfte opp haka, stikke fram puppene og suge inn magen til å merke dette gigantiske røde flagget.

Han var faen meg dritings. Jeg innså raskt at jeg ikke var den første personen han hadde tenkt på den morgenen. Jeg var den siste personen han hadde tenkt på kvelden før, fordi for Brett *var* det fremdeles kvelden før. Jeg lurte på hvor mange jenter som ikke hadde svart før han ringte denne feite førstisen her. Stod jeg oppført som «Schumer» i mobilen hans? Det tok ham sikkert en stund å skrolle ned til «S». Men der stod jeg på rommet hans, en attenåring som hadde lyst til å bli holdt og føle seg begjært. Jeg ville være sammen med ham, og jeg forestilte meg oss to hånd i hånd på universitetsområdet, noe som skulle bevise at jeg var elskelig, og at jeg umulig kunne være det trollet jeg trodde jeg hadde blitt, siden denne kule,

eldre fyren likte meg. Jeg tenkte: *Jeg blir her til han er edru igjen, og så kan vi le av alt dette og skjønne at vi virkelig liker hverandre.*

Han satte på litt musikk og vi la oss i senga. Eller, han dyttet meg ned på senga som en slags sexy manøver, et knep gutta så ofte tyr til for å kommunisere: «Gjør deg klar, jeg tar styringa denne gangen, og du kommer til å digge det.» Det blir nærmest aldri etterfulgt av noe som helst. Det stinket bedervet Heineken av ham – eller rettere sagt, Heineken, stinkdyr og MicroMagic-cheeseburgere, som jeg tenkte jeg skulle finne og spise inne på badet så snart han sovnet. Da han gikk løs på meg, ble ansiktet mitt skrappt opp av morgenstubbene hans (jeg visste at jeg kom til å se ut som om jeg hadde fruktpunsj-lepper i flere dager etter dette), og de alkohol-hovne kyssene hans fikk det til å føles som om jeg ble sleiket av noen som nettopp hadde fått bedøvelse.

Musikken var for høy. Jeg følte meg ansiktsløs og navnløs. Jeg var ikke annet enn en varm kropp, og likevel følte jeg meg iskald da han dyttet fingrene sine inn i meg som om han hadde mistet nøklene sine inni der. Så var det sex, da. Jeg bruker dette ordet i vid betydning. Penisens hans var like hard som et tomt bananskall. Bare noen få minutter etter at jeg kom inn døra, visste jeg at det var null sjanse for samleie av noe slag. Som var en bra ting, siden jeg ikke var klar for faktisk å ligge med ham. Det var større sjanse for at en baby skulle bestige Mount Everest enn at denne fyren skulle penetrere meg.

Under disse festlighetene kikket jeg rundt i rommet i et forsøk på å distrahere meg selv eller, Gud hjelpe meg, dissosiere. Rommet så ut som om det var dekorert av en overivrig scenograf som hadde dratt stikkordene «midlertidig og uten noe form for innhold» for langt. Jeg registrerte en *Scarface*-plakat, som helt klart var obligatorisk. Noe annet? Nei. Det var det. Denne standard hvite bokholdersønn-typen som spilte mer videospill og Hacky Sack enn jeg var komfortabel med, følte at han hadde den største tilknytningen til en kubansk flyktning og narkobaron.

Han begynte å slikke meg. *Det var da ambisiøst*, tenkte jeg. Regnes det fremdeles som slikking hvis fyren sovner etter å ha beveget tunga i tre sekunder som en eldre person som spiser sin siste skål med havregryn? Det eneste som var vått mellom beina mine, var spyttet hans, for nå hadde han sovnet helt og snorket *inn i meg*. Jeg hadde lyst til å rope til meg selv: *Dra vekk herifra, Amy! Du er vakker, du er smart, og du fortjener mer enn dette!* Jeg sukket og hørte hjertet mitt gå i stykker; jeg kjempet med gråten. Jeg kunne føle at jeg holdt på å miste meg selv, nesten helt, og bli denne jenta som lå i senga. Så merket jeg at musikken endret seg. Det var en sekkepipesolo.

«Brett, hva er det?» Jeg ristet ham våken.

«*Braveheart*-låta.»

Selvfølgelig. Jeg kunne jo ha gjettet. Jeg tipper at Mel Gibson-plakaten hans lå i postkassa, klar for å henge stolt på veggen ved siden av Al Pacino.

«Kan du vær så snill og sette på noe annet?»

Med en sur mine stod han opp, datt ned på gulvet og begynte å krabbe. Jeg så på den blottstilte rumpesprekken hans, den mørke og forsømte avgrunnen som jeg holdt på å falle ned i. Jeg slet med å puste. Jeg følte meg paralyisert. Rasshølet hans var et juv. Dette var mine 127 timer. Jeg måtte hakke i vei på fjellet og komme meg ut.

Brett reiste seg opp og satte på en annen CD. «*Darling, youuuuuu send me.*» Han krøp tilbake i senga og prøvde å stappe det som på dette tidspunktet var den tredje ballen hans oppi vaginaen min. På det fjerde støtet ga han opp og sovnet igjen oppå brystene mine. Hodet hans var tungt og ånden så sur at jeg måtte snu på hodet for at øynene mine ikke skulle renne. Men det gjorde de allerede på grunn av dette albumet. Disse sangene.

«Hvem er det?» spurte jeg. Musikken var så vakker. Sangene traff meg midt i hjerteroten. «*Cupid, draw back your bowwww.*» Lydsporet han hadde lagt på morgenen vår, kunne ikke ha passet dårligere. Det slappe forsøket hans på å «elske» med meg var mer Mel Gibson enn William Wallace. Og nå lød de vakreste kjærlighets sangene jeg noen gang hadde hørt mens denne mannebabyen lå i armene mine etter å ha redusert meg til det siste forsøket på å få seg et ligg. Jeg lyttet, og jeg gråt.

Jeg så ned på meg selv fra takvifta som om jeg var min egen gode fe. Jeg ventet til den perfekte avsluttende noten, så smøg jeg meg ut fra under ham og listet meg ut døra. Jeg lukket den bak meg, og da var jeg reddet.

Jeg har ikke hørt mer fra Brett, så jeg fikk aldri takket ham for å ha presentert meg for mitt nye jeg og min nye kjærlighet, Sam Cooke.

Tretten år senere elsker jeg fremdeles Sam Cooke, og fremdeles trenger jeg den der gode feen fra tid til annen. I TV-serien min har jeg et innslag som heter «Amy Goes Deep», der jeg intervjuer mennesker som har spennende jobber eller en spennende livsstil. I et slikt innslag som vi endte opp med ikke å sende, snakket jeg med en profesjonell ekteskapsarrangør. I tillegg til at hun lot meg stille spørsmål om jobben hennes, ville hun finne noen til meg. Så snart vi hadde filmet samtalen vår, skulle jeg møte mannen som hun hadde valgt for meg.

Det var det mest støtende «Amy Goes Deep»-klippet jeg noen gang hadde spilt inn. Ta i betraktning at jeg tidligere hadde snakket med en klimafornekter, en sjekkeekspert og en diagnostisert sosiopat. Men denne kvinnen har kastet den mørkeste skyggen over meg. Jeg føler meg fremdeles sint og demoralisert når jeg tenker på det. Før vi skulle møtes, hadde hun altså evaluert meg basert på bilder på nettet og noen opptak av opptredenene mine. Hun fortalte meg veldig lite om fyren hun skulle spleise meg med, men hun poengterte at han var et flott parti. Hun beskrev ham som en kjekkas som trente og var litt over én åtti høy. Hun lovt meg at han var morsom, og at han hele tiden fikk folk til å le av de innsiktsfulle tingene han skrev på Facebook. Videre informerte hun meg om fordelene med denne egenskapen, som om hun snakket til et romvesen som aldri før hadde opplevd en menneskelig følelse. «Det er skikkelig gøy og enkelt når det er litt godmodig erting med i bildet – og da føler du den seksuelle kjemien oppstå.»

Å høre henne «belære» meg – en trettifire år gammel komiker – om seksuell tiltrekning og humor på denne kontrollerende, befalende måten gjorde meg hvit av raseri. Hun lurte på hva jeg ville si til en fyr for å bryte isen. Jeg spurte hva hun synes om å «trykke på hodet hans som om jeg skulle sprengte dynamitt.»

«Nei», sa hun helt uten humor. «For det er jo mannen som skal gjøre sånt. Du er kvinne», informerte hun meg. «Du må oppføre deg som en lady. Du må få ham til å like deg. Gi ham et hint om hva som skal komme. Jeg tror du bare må lene deg tilbake og la ham ta kontroll.»

Deretter opplyste hun meg om at de tallrike sexvitsene mine sannsynligvis var grunnen til at jeg fremdeles var singel. Hvordan skal jeg si det som en lady? Kyss meg i ræva!

Dere har sett serien min, dere vet at jeg blottet hver eneste del av meg selv på skjermen. Jeg tar på meg lite tiltrekkende kostymer og viser fram kroppen min fra alle vinkler. Jeg skriver om ting jeg er oppriktig var for, og ofte er det jeg selv som er skyteskiva. Men det var dette intervjuet med ekteskapsarrangøren som utvilsomt fikk meg til å føle meg mer sårbar enn noen gang tidligere. Det var veldig skummelt å først høre en «ekspert» forklare hvorfor jeg ikke var tiltrekkende for menn, for så å måtte møte en mann som hun hadde valgt, og som faktisk kunne være interessert i meg.

Da intervjuet var ferdig, dro jeg til en bar for å treffe fyren. La oss kalle ham Rex. Jeg kjenner jeg blir svimmel bare av å skrive om det nå. Mens jeg satt i baren og ventet, holdt alt mitt egenverd på å lekke ut av de svette håndflatene mine som grep tak i vinglasset som om

det var den eneste forbindelsen mellom meg og resten av verden. Jeg hadde en dårlig følelse. Men ingenting kunne forberede meg på han som skulle komme inn døra.

Da jeg så Rex, følte jeg meg som «Titanic», og han var en haug med isfjell som endelig skulle tilintetgjøre meg. Inn kom han. Han var rundt femtiture år og hadde på seg en dongeriskjorte med en skinnvest over. Han var omtrent én syttifem høy (nesten ti centimeter lavere enn det ekteskapsarrangøren hadde sagt) og hadde «hårplugger» og en merkbar mage. Han var ikke redd for å blotte det grå brysthåret sitt og lot de fire øverste knappene være åpne, som også ga ham anledning til å vise fram – helt seriøst – et haitannsmykke. Hans egne tenner hadde nylig blitt bleket, og han kunne ikke vente med å briljere med dem så mye som mulig, og det skulle ikke bli vanskelig, siden han var så begeistret over å være solbrun at han ikke klarte å slutte å smile.

Da vi hadde hilst og gitt hverandre en klem, spanderte jeg en drink på ham. Hjertet mitt droppet ut av bunnen av vaginaen min, og stoppeklokka var satt i gang i samme sekund som øynene våre møttes. *Jeg gir dette nøyaktig en halvtime*, tenkte jeg. Jeg fokuserte all energi på å være så snill som mulig. Han stilte ingen spørsmål, noe jeg satt pris på, siden jeg rett og slett ikke var i humør til å fortelle noe om meg selv. Vi hadde uansett ikke tid til det fordi han måtte fortelle meg om bandet sitt, som spilte coverlåter av enten Bruce eller Billy. Han snakket mye om hvilken type mann han var, stirret på puppene mine, og jeg merket øyeblikket da han bestemte at han var villig til å ha sex med meg. Jeg fokuserte på pusten min og klokka. Jeg smilte og prøvde å spre glede, men det var vanskelig fordi denne fyren faktisk var blærete og en kuk. Etter cirka tjueto minutter begynte jeg å pakke sammen. Jeg sa jeg hadde mye jobb å gjøre, og at det var hyggelig å treffe ham. Så sa han nøyaktig dette her: «Du er veldig søt. Ekteskapsarrangøren sa at du var, og nå siterer jeg altså, ‘ingen modell’, men jeg synes hun tar feil.» Dette fikk hjertet mitt, som allerede hadde falt ut av musa mi, til å fortsette videre med å bore et hull gjennom jordskorpa, mantelen og kjernen. Skulle dette liksom være den godmodige ertingen Kirsten giftekniv hadde nevnt? Var den seksuelle kjemien rett rundt hjørnet? Jeg ville forsikre meg om at jeg hadde hørt riktig.

«Nøyaktig hva var det hun sa?» spurte jeg.

«Altså», begynte Rex å forklare, «Jeg var usikker på om jeg ville dra på denne daten og var nervøs, og hun sa: ‘Ta det med ro, hun er ingen modell akkurat.’»

Jeg påpekte hvor uhøflig det var å videreformidle denne informasjonen til meg. Jeg kunne ha klart meg uten å høre hvordan hun hadde evaluert utseendet mitt. Han forsvarte seg med å si at han var uenig med henne. Jeg begynte å legge ut om hvorfor dette fremdeles var

en bedriten ting å si til meg, men så tenkte jeg: *Hvorfor i helvete gidder jeg å diskutere med en fyr som ble født da Eisenhower fremdeles var president, og som elsker å ha deler av døde haier nær hjertet sitt?* Jeg takket ham for å ha kommet, ga ham en avskjedsklem og dro nedslått derifra. Jeg var ikke nedslått på grunn av min egen opplevelse, men på vegne av alle single kvinner der ute som prøver å date. Jeg fikk lyst til å løpe opp til toppen av Empire State Building og kunngjøre for alle sammen at de fortjener så mye mer enn dette. At de ikke trenger å finne en eller annen varm kropp til å ha ved siden av seg, bare så de slipper å være alene i høytidene. At de aldri må la et blad eller en dating-nettside eller en ekteskapsarrangerende skapning fortelle dem at de er blant de minst tiltrekkende på grunn av alder eller vekt eller ansikt eller sans for humor. At de ikke fortjener å bli manipulert til å tro at dette er noe de må strebe etter – denne forfallende kalkunen av en mann som i likhet med så mange andre menn, hadde blitt oppmuntret til å tro at han var hovedpremien for en sånn som meg. Hvorfor skulle jeg, ifølge ekteskapsarrangørens påstand om at alle kvinner må gjøre det, jobbe så hardt for at han skulle bli interessert? Han var ikke morsom, han var ikke spesielt hyggelig heller, og jeg har hatt mer spennende samtaler med andres kjæledyr.

Og når det gjelder ekteskapsarrangøren, så lever hun av å omdefinere kvinners drømmer ved å fortelle dem at de må senke forventningene. Hun skaper og bekrefter det hun synes du fortjener. Hvis du er «ingen modell», da synes hun vel at det beste du kan håpe på, er å bli spleiset med noen som har en puls og en bankkonto, og at du burde være takknemlig hvis han makter en ereksjon spesialreservert for deg. Jeg gikk ut derifra som om bygningen var i flammer og det var jeg som hadde satt fyr på den, og tenkte: *FAEN HELLER!*

Aldri igjen skal jeg ligge i den studenthjemsenga fra det første året mitt på college eller sitte i den baren med Rex og vesten hans. Og til alle dere som noen gang har lett etter kjærlighet uten å finne annet enn en hårtaper iført dongeri-på-dongeri-på-skin, til hver og en av dere vil jeg si: *Elsk deg selv!* Du trenger verken en mann eller en gutt eller en selvutnevnt kjærlighetseksperter til å fortelle deg hva du er verdt. Styrken din kommer fra hvem du er og hva du gjør! Du trenger ikke all den støyen, den konstante summingen i bakgrunnen som forteller deg om du er god nok eller ei. Det eneste du trenger, er deg selv, vennene dine og familien din. Og du kommer til å finne den rette personen for deg, hvis det er det du vil – en som respekterer styrken og skjønnheten din.

Nå om dagen føler jeg meg for det meste vakker og sterk. Jeg spaserer stolt i Manhattan-gatene, og jeg er den samme jenta jeg var det siste året på videregående. Menneskene jeg elsker, elsker meg tilbake. Jeg er en fantastisk søster og venn. Jeg får de

morsomste menneskene i landet til å le. Vaginaen min har hatt en imponerende gjesteliste – en virkelig inspirerende rekke av menn. Jeg har kjempet meg gjennom sterk kritikk og drapstrusler, og jeg er i live. Jeg er fryktløs. Mesteparten av tiden. Men fremdeles kan jeg ganske raskt bli redusert til den ensomme, sårbare førsteåringen på college. Det skjedde den dagen med ekteskapsarrangøren og Rex, og jeg er overbevist om at det kommer til å skje igjen. Jeg er ikke skuddsikker, og jeg er nok ikke den eneste. Uansett hvor hardt vi kvinner prøver å gjøre hverandre sterkere og virkelig elske oss selv, gjenopplever vi alt vi er redde for hele tiden. Det skjer. Og når det gjør det, er ikke Sam Cooke alltid nok, og jeg klarer ikke å trylle meg selv ut av det. Noen ganger vil jeg bare slutte – ikke med å opptre, men med å være kvinne i det hele tatt. Etter å ha lest en slem Twitter-kommentar, har jeg bare lyst til å kaste inn håndkleet og si: «Greit, du klarte det. Du skjønnte greia mi. Jeg er ikke pen. Jeg er ikke tynn. Jeg fortjener ikke kjærlighet. Jeg har ingen rett til å bruke stemmen min. Jeg skal begynne å gå med burka og flytte til en liten by ut på landet og bli servitør på et pannekakested.»

Jeg har forandret meg så mye siden jeg var den selvsikre, glade jenta på videregående. I årene som fulgte, opplevde jeg mye fortvilelse og usikkerhet, men på en måte er ringen nå sluttet. Jeg vet hva jeg er verdt. Jeg eier styrken min. Det er jeg som bestemmer om jeg er vakker. Det er jeg som bestemmer om jeg er sterk. Dere bestemmer ikke min historie. Det gjør jeg. Jeg skal snakke og dele og knulle og elske, og jeg kommer aldri til å be om unnskyldning for det. Jeg er fantastisk for dere, ikke på grunn av dere. Jeg er ikke den jeg ligger med. Jeg blir ikke definert av vekten min. Jeg er ikke moren min. Jeg er meg selv. Og jeg er alle.

En spennende tid for kvinner i Hollywood

Forestill deg at du nettopp har skrevet manuset og spilt hovedrollen i din egen film for første gang. Filmen har premiere, den gjør det bra, og du er i den sjuende himmel. Og du er utmattet fordi det er mye arbeid å lage en film, men også fordi du måtte slanke bort (og holde borte) fem kilo som du vanligvis liker å ha med deg. (For det er tydeligvis umulig for en kvinne å bli elsket med mindre en kan se kragebeina hennes fra alle vinkler.) Så til og med før du er ferdig med å feire lanseringen av filmen som du har lagt sjela di i, blir du fortalt at skuespillere egentlig ikke er betalt for å spille. Det en får betalt for, er å snakke med pressen.

Det var da en ekkel oppdagelse.

Jeg skjønner det, altså. Det er veldig dyrt å lage film, så produksjonsselskapene må sørge for at folk faktisk drar og ser dem. Hvis du så ansiktet mitt altfor ofte i trykte annonser og på kinoplakater og i TV-reklame sommeren 2015, så beklager jeg. Hvis det er en følelse du sitter igjen med, kan du takke markedsføringsfolka. Og tro meg, ingen var mer lei av å høre stemmen min enn jeg selv.

Før *Trainwreck* hadde jeg aldri spilt hovedrollen i en film, så jeg var praktisk talt ukjent i andre land. Dermed var jeg nødt til å dra på en heftig internasjonal presseturné for å promotere filmen. Presseturnéer går ut på at man besøker flere byer, der man sitter i samme rom som journalister (vanligvis mens kamera går) som ber deg om å snakke om filmen din, slik at de kan dra og skrive forhåpentligvis positive ting, slik at folk går og ser filmen. På denne presseturnéen ble jeg intervjuet av det som føltes som hver eneste journalist i verden – alt fra de mest kjente nyhetskanalene til gutta som skulle spille inn første episode av podkasten sin. Jeg måtte si ja til alt, siden produksjonsselskapet satset på meg. Jeg var en nyansatt, og det er da man må opptre entusiastisk over å ha fått muligheten og være en flittig liten arbeidsmaur.

Når du først får høre at du skal til Australia, Tyskland, London, Amsterdam, Dublin, og så videre, og så videre, tenker du: *FY FAEN! Gratis tur! Jeg har aldri vært i Berlin!* Og så skjønner du at hvert sekund av hver dag kommer du til å bli stilt de samme spørsmålene av hver eneste journalist, og det forventes at du fremfører svarene som om de akkurat hadde kommet ut av munnen din for første gang, hver bidige gang. Uten unntak spurte hver eneste av dem: «Hvor selvbiografisk er filmen din?» Jeg begynte å føle meg som en sjelløs utstillingsponni. Å snakke om seg selv på denne måten døgnet rundt etterlater en slags tomhet

som er vanskelig å beskrive. Og det er mye å påta seg for en person som meg som har en så uheldig tendens til å være ærlig.

I tillegg til å føle at det var min jobb å overtale folk til å kjøpe billetter, følte jeg den ekstra byrden av å være kvinne. For hver gang det er en kvinnelig hovedperson i en film, friker alle ut og sier: «Blir dette et vendepunkt for kvinner?» eller «Hva BETYR dette for kvinner i komikerbransjen?»

Så presset er der, altså. For filmen må ikke bare gjøre det bra for at jeg kan føle meg stolt av den eller for at produksjonsselskapet skal tjene penger – den må gjøre det bra for de femti prosentene av befolkningen som jeg nå tydeligvis er representant for. *Hva kommer dette til å bety for kjønnet vårt i årene fremover!??* Det er en ganske ladet måte å stille spørsmål på. Spesielt siden dette var den første filmen min, og jeg aldeles ikke later som om jeg taler på vegne av alle kvinner. Jeg skriver om livet mitt og hvordan jeg ser og opplever verden, uten å ta for gitt at synspunktene mine er universelle.

Så uansett, jeg dro på en gigantisk presseturné, ikke bare for filmens skyld, men for hele kvinne-heten. Og akkurat som overalt ellers, helt siden tidenes morgen, var favorittspørsmålet til alle journalistene: «Er dette en spennende tid for kvinner i underholdningsbransjen?» eller «Hva betyr dette for kvinner i Hollywood?»

«Er ikke dette en spennende tid?!»

Og jeg hadde lyst til å rope: «NEI!»

Først og fremst anser jeg ikke meg selv som en «kvinne i Hollywood». Jeg er ikke engang helt sikker på hva dette begrepet betyr. Men hvis jeg skulle leke fri assosiasjon med meg selv og fikk høre dette begrepet, da tipper jeg at jeg ville ha tenkt på noen som enten har et eget forkortet kjendisnavn, som for eksempel J. Law/Lo, eller en som har vært veldig heit i noen filmer, og som også, vet ikke helt ... har sin egen livsstilblogg eller sin egen produktserie? Som en Alba eller en Paltrow. Jeg har ingen av disse tingene. «A. Schu» slo aldri helt an slik vi håpte.

Dessuten er jeg bokstavelig talt ikke en «kvinne i Hollywood». Som dere vet, har jeg alltid bodd i New York, og nei, det føles ikke som en spennende tid. Den spennende tiden vil komme når ingen må svare på dette idiotiske spørsmålet. Hør nå alle sammen, jeg teller til tre og dere slutter å spørre om det. For godt. Kutt ut. Én. To. Tre! Og Hollywood er forresten ikke spennende for kvinner i det hele tatt. Jeg er sikker på at ingen blir veldig sjokkert over å høre at det er en industri full av mennesker som dømmer mesteparten av kvinner nesten utelukkende på grunn av utseendet, og der kvinner hver dag føler at de triller mot død og

forfall, mens yngre og heitere skuespillere som Selena stadig dukker opp som russiske Matrjosjka-dukker. Det er en bransje der overgangen fra å spille hovedrollen i en kjærlighetsfilm til å spille en rullekrage-og-strikket-vest-type-bestemor som til tross for at hun savner mannen sin, fremdeles har mye kjærlighet å gi til kjæledyr, tar halvparten så lang tid som for den mannlige helten å bli noens bestefar.

Jeg er overbevist om at kvinner må jobbe dobbelt så hardt for å få halvparten så mye anerkjennelse i de fleste bransjer. Etter at jeg hadde brukt så mye krefter på å lage en god film, følte det ganske fornedrende da de kalte den en «kvinnekomedie». Denne meningsløse merkelappen malte meg inn i et hjørne og tvang meg til å tale for alle kvinner, fordi jeg er jo nettopp en KVINNE som skrev en KVINNE-komedie og spilte den KVINNELIGE hovedrollen i denne KVINNE-komedien. De ber ikke Seth Rogen om å være ALLE MENN! De lager ikke «mannekomedier». De spør ikke Ben Stiller: «Du, Ben, hva var budskapet ditt til hele manne-heten da du lot som du hadde diaré og sprang etter ilderen i *Og så kom Polly?*»

På presseturnéén var det faktisk mange journalister som anerkjente dette problemet og ikke nølte med å spørre: «Føler du mye press til å tale for alle kvinner?» Jeg satte pris på at de gikk rett på sak. Det er kanskje et godt spørsmål. Jeg forstår at jeg har såpass mange øyne og ører rettet mot meg at det jeg sier og gjør, betyr noe. Dette er et ansvar jeg er stolt over å ta – fordi det er en mulighet til å gjøre mitt beste i forsøk på å gi styrke til kvinner på den eneste måten jeg kan: ved å skrive en historie om en kvinne fra et kvinneperspektiv.

Trainwreck handlet om like muligheter. Like muligheter til å ha forpliktelsesfobi – selv om du er jente. Men noen av journalistene ble forvirret av dette. Mange spurte hvorfor jeg hadde valgt å beskrive et rollebytte mellom gutten og jenta. Med andre ord, hvorfor fikk jeg jenta til å være den som sleit med å være sårbar og fyren til å være den som var på utkikk etter forpliktelse? Hvorfor var det jenta som hadde ungfarsrede og en rekke tilfeldige sexpartnere, og fyren var den som hadde en høyt respektert karriere og en edruelig livsstil? Journalistene ble alltid sjokkert da jeg forklarte at jeg ikke gjorde dette med vilje, men at jeg hadde skrevet noe som var tro mot min egen opplevelse. Kvinner har rykte på seg å være den sprø og følsomme i et forhold, men etter min erfaring, er det gutta som er det. Ikke at jeg og mesteparten av vennene mine ikke er følsomme blomster. Vi satser bare ikke så mye eller så raskt på et forhold, og vi blander ikke egoet vårt inn så veldig. Jeg kan innrømme at jeg overdrev med karakteren til LeBron James. Vi fikk ham til å være i overkant bekymret for kjærlighetslivet til kompisen sin, på samme måten som jenter ofte blir beskrevet – og det er noe jeg egentlig ikke har sett blant de mannlige vennene mine. Men det er her

kjønnsrollebytte starter og slutter i *Trainwreck*. Jeg skrev det som føltes ærlig, ekte og overbevisende, noe som kom fra mitt eget perspektiv og mitt virkelige liv. Og selv om jeg ikke sier at jeg representerer alle kvinner, er jeg også ganske sikker på at jeg ikke er den eneste jenta med slike erfaringer.

Ikke desto mindre gikk horestemplinga over all forventning. Det kan hende at det bare var en kulturell greie som fikk oppførselen til de utenlandske journalistene til å virke upassende. Noen av dem tok denne tonen: *Du tar jo opp seksuelle temaer i filmen din, så da kan jeg vel si hva som helst til deg*. Dette fikk meg til å ville dusje resten av livet. Et av intervjuene jeg ga i Australia gikk viralt fordi journalisten stilte meg spørsmålet: «Karakteren du spiller er altså en tøyte, fins det et ord for tøyte i USA?» Jeg svarte at det var et uhøflig spørsmål, og vi gikk litt fram og tilbake, og selvfølgelig, hvis du gjør noe annet enn bare å smile og nikke og takke dem for å ha tatt seg tid, hvis du faktisk har en uønsket eller emosjonell respons på et uhøflig spørsmål, bryter helvete løs. Folk reagerer som om du åpenbart ikke tåler steken og må forlate kjøkkenet. Men jeg har aldri vært en smile-og-nikke-type-jente, og heller ikke den som forlater kjøkkenet.

Den verste opplevelsen var i Berlin – sjokk – da jeg ble intervjuet av den samme personen to ganger. Han var en mann i slutten av femti- eller begynnelsen av sekstiårene i dongeribukse og en skjorte. Han var i ferd med å bli skallet på toppen av hodet og lot det gro litt langt bak, halvveis pasje, halvveis Robert Plant. Han brukte briller og lot seg ikke påvirke av alminnelig folkeskikk til å smile, aldri. Første gang møtte jeg ham sammen med Bill Hader. Han spurte Bill om han likte å spille lege, og så spurte han meg om hvordan det var å ha sex med meg. Bill likte ikke dette spørsmålet og forsvarte meg, men jeg sa at det gikk fint og forklarte at det var som å ligge med en av disse gateartistene dekket med sølvmaling som står på en kasse på et hjørne. Du er ikke sikker på om de er statuer eller ikke, men med et par minutters mellomrom beveger de seg lite grann. Jeg sa at den eneste forskjellen var at ingen har noen gang gitt meg en dollar. (Nå må jeg korrigere dette og si at en gang smatt kjæresten min en dollar under døra mi etter at vi hadde sex, noe som var veldig sjenerøst av ham. Jeg betraktet den på vei inn til baderommet da jeg satt på do og ventet på at kroppen min skulle samtykke til å tisse, slik at jeg slapp å få en urinveisinfeksjon. Jeg stirret på denne dollaren og følte meg elsket.)

Den samme journalisten fra Berlin hadde av en eller annen grunn fått tillatelse til å komme tilbake senere og intervju meg igjen, denne gangen sammen med Vanessa Bayer, som spiller en venninne og kollega i *Trainwreck*. Med en gang vi startet, var han aggressiv og

begynte å spørre om ting som syntes å uttrykke ikke bare hans motvilje mot filmen, men også mot hvert eneste åndedrag jeg noen gang har tatt. Her er spørsmålet han stilte meg: «Hvorfor tror du at det er greit å gjøre folk ukomfortable?» Idet han sa dette, fikk jeg øye på et stort hull i skrittet på buksa hans og skjønnte at ikke bare den ene, men begge testiklene hans var blottlagte. Jeg så ham i øynene og sa: «Ikke for å gjøre deg flau, men kan du legge noe opp på fanget ditt?» Vanessa kikket ned og så det og nikket, og så ble hun knallrød i ansiktet. Hun var enig i at ballene hans var akkurat som svaret i den sangen, «blowin' in the wind». Han kikket ned, la beina i kors, gjenvant fatningen og sa: «Hvor var jeg?» Jeg sa: «Du spurte meg hvorfor jeg trodde at det var greit å gjøre folk ukomfortable.»

Etter intervju nummer tre hundre, der vi startet med å snakke om hvor mange jeg hadde ligget med, før vi kleint gikk over til pappas sykdom, tenkte jeg: *Faen heller, jeg skal aldri igjen lage en film.* Kødder! Jeg skal lage flere filmer. Men jeg skal aldri igjen snakke så mye med pressen. Og jeg skal aldri igjen slanke meg. Eller i alle fall ikke så mye. Jeg ser teit ut når jeg er tynn. Det store kålåkerdukke-hodet mitt forblir den samme størrelsen, mens resten av meg krymper, slik at de ikke passer sammen. Og hva er belønninga? Å være en «kvinne i Hollywood»? Ellers takk!

På den andre siden er kanskje definisjonen på å være en «kvinne i Hollywood» å være en av de mange sinte, usikre og utsultete kvinner som bare har lyst til å være skuespillere eller kunstnere, og som blir fortalt at de faktisk kan få en sjanse, men først må de settes på fem tusen ildprøver på videregående og college, og på de ekle kontorene til agenter og managere, og i stille kirkekjellere, der de vil spille seg fordervet i enaktere og musikaler. Kanskje er en «kvinne i Hollywood» bare en person som stiller med sitt og prøver å leve ut sine drømmer – på samme måte som alle de mannlige kollegaene hennes – men underveis, sulten og utmattet, blir hun oppholdt av å måtte unngå vanvittig dobbeltmoral og dritteite spørsmål fra journalister.

Hvis dette er en «kvinne i Hollywood», da er det greit, da er jeg kanskje det. Skyldig ifølge tiltalen.

Men selv om den utenlandske pressen ikke kunne ta mer feil om den «spennende tiden» som alle vi kvinner i Hollywood lever i, var det ikke alle journalistene som misforsto meg og filmen min. Jeg var så takknemlig for å bli nominert til en Golden Globe, en pris som blir delt ut av Hollywood Foreign Press Association. Golden Globe-kvelden var som en drøm. Hele familien min ble med meg, og selv om jeg ikke vant, var jeg heldig nok til å tape for en venn som gjør en så imponerende jobb. Noen av journalistene fra Hollywood Foreign Press

Association som var der den kvelden, var fantastiske. Jeg snakket med mange av dem og forlot intervjuene med en følelse av å ha fått næring, av takknemlighet og å bli forstått. Kanskje var jeg ikke bare et vrak av en jente likevel! Jeg begynte å føle meg bedre, og trøstet meg selv med å prøve å se meg gjennom deres øyne, og tenkte på noen av de snille tingene de hadde sagt til meg. Men jeg ble straks brakt tilbake til virkeligheten da jeg så noen av titlene som *Trainwreck* hadde fått i det utenlandske markedet:

Italia: *Katastrofejenta*

Bulgaria: *Helt skadet*

Den tsjekkiske republikk: *Avsporing*

Russland: *Jenta uten kompleks*

Tyskland: *Dating-dronninga*

Finland: *Bare om natta*

Portugal og Polen: *Avsporet*

Ungarn: *Katastrofe*

Frankrike: *Gærne Amy*

Det franske Canada: *Håpløst tilfelle*

Argentina: *Denne jenta er et vrak*

Så siden jeg ikke vant statuetten den kvelden og ikke fikk stå på podiet for å holde talen, vil jeg gripe denne muligheten til å takke alle journalistene i alle de forskjellige landene jeg besøkte. Først vil jeg gjerne takke alle de som poengterte at jeg er en kvinne. Komplimentene deres var veldig nøyaktig formulert, slik at jeg aldri var beskrevet bare som «morsom», men som en «morsom kvinne». Dere sørget for at jeg ikke glemte eggstokkene mine. Takk skal dere ha. Uten deres konstante påminnelser hadde jeg kanskje glemt igjen livmoren min på bybussen, men dere gjorde meg stadig bevisst på at jeg blør en gang i måneden *og* at jeg kan fortelle en vits! Jeg vil også takke fyren som kalte meg en tøyte. Jeg merket hvor misfornøyd du var med livet ditt, og jeg har dyp medlidenhet med deg. Hvis du leser dette nå, vil jeg at du skal vite at jeg er veldig lykkelig, og at jeg har det fint akkurat nå. Og til slutt vil jeg særskilt takke ballene til journalisten i Berlin. Hadde det ikke vært for dere, ville jeg sikkert være i stand til å sove om natta, og hvem faen vil det. *Auf Wiedersehen*.

Korsryggatoveringen får tilgivelse

Da jeg var med i Charlie Sheens Comedy Central Roast, sa jeg til Mike Tyson at han hadde en horete korsryggatovering i ansiktet. Jeg sa: «Menn vet ikke om de skal være redde for den eller komme på den.» Han forsøkte å avbryte meg i ett minutt, da han med den lyse stemmen sin stadig skrek ut fornærmelser som jeg ikke forstod, helt til jeg improviserte en måte å stoppe tilropene på og spurte: «Er tolken hans her?» Det er jo ikke den smarteste tingen å si når du er seks meter unna en ørebitende tidligere straffange som tydeligvis skulle gjøre «comeback» etter å ha sonet seks år i fengsel for voldtekt. Men jeg gjorde det en hvilken som helst desperat komiker ville ha gjort. Jeg blottstilte meg selv for øyeblikket, utsatte meg selv for overhengende fare og ga ikke opp – og det er nettopp slik jeg endte opp med min egen horete tatovering, nøyaktig der Vårherre bestemte at den skulle være, på korsryggen. Jo, jeg har en sånn en. For en hykler jeg er. Jeg grillet Tyson selv om jeg selv hadde min egen drittdårige, ydmykende, ikke-engang-rake, litt-opphøyde-fordi-fyren-sugde-og-stakk-nåla-for-dypt-og-den-ble-infisert tatovering.

Jeg hadde ønsket meg en i årevis. Jeg hadde sett veldig mange varianter av såkalte tribal-tatoveringer når jeg spilte sandvolleyball med søsteren min i Long Island, og jeg syntes at slike stammetatoveringer var råtøffe. Jeg hadde lyst på en tatovering som kommuniserte: «Ikke kødd med meg, for jeg gir faen i alt, og jeg har vært igjennom det meste», selv om jeg bare var atten, og det eneste jeg hadde vært gjennom, var frokostblandingen i butikkhylla. Jeg var ikke råtøff. Jeg følte meg verken sterk eller selvsikker, og jeg tilhørte ikke noen stamme akkurat. Jeg tenkte at jeg bokstavelig talt kunne stemple meg selv med disse egenskapene, og at hvis jeg klarte å simulere lenge nok, ville de bli virkelige. Og selv om det ikke gjelder orgasmer, så tror jeg likevel at denne taktikken kan funke. Poenget er at jeg hadde gode forsetter da jeg søkte disse tingene. Synd at korsryggen min ble involvert.

Den sommeren jeg fylte atten, var jeg og Kim på en biltur sammen, og vi kjørte forbi Myrtle Beach. Vi bestemte oss for å ta tatoveringer etter at vi hadde tenkt nøye igjennom det, det vil si: Vi så sjappa; vi spurte hverandre om vi skulle ta tatoveringer; begge nikket og gikk inn. Før vi skulle plukke ut «kunsten» vi ville ha på kroppen resten av livet, gikk vi rundt og kikket på de forskjellige heftene og studerte designene som hang på veggen. Siden fjorten år gamle Kim åpenbart var for ung, trodde jeg at de ansatte bare skulle være greie og la oss se litt rundt. Jeg regnet med at straks de skjønnte at vi seriøst vurderte å dekke oss med tattiser, ville de nekte Kim å få en fordi hun var mindreårig. Vi kom bort til disken, og med en

selvtillit som i beste fall kan beskrives som vaklende, sa jeg til de solbrente og muskuløse surferne at vi gjerne ville ha de unge kroppene våre vansiret med de to meningsløse designene som vi hadde så nøyaktig valgt ut. «Kult», sa en av dem. «Da gjør vi det.»

Hva faen? Var dette en test for å se hvem som ville feige ut først? Jeg prøvde å skjule forvirringen min og fremstå som freidig og skeptisk da jeg spurte: «Hvor lang tid tar det?» Han som var rødest i ansiktet, pekte på meg og sa: «Din tar ti, siden den er større, og hennes tar cirka sju.» «Ti timer?!» ropte jeg. «Minutter», svarte den rødfjeset-emoji-mannen. Kim hadde valgt ut en liten fe som hun ville ha på hofta, min derimot, var en stor tribal-jævel på størrelse med en liten pungrotte. Ti minutter virket som veldig kort tid, men hva visste jeg om å tatovere? «Og hvor mye skal det koste?» spurte jeg med mye autoritet, og jeg forsterket New York-dialekten min, slik at de ikke skulle ta for høy pris. Han sa at det skulle bli tjue dollar for min og ti for Kims. HÆ?!?!?

Jeg var mildt sagt forvirret. Kim og jeg så på hverandre og tenkte den samme tanken, men som storesøster, var det jeg som snakket. Jeg forkynte: «Vi ska'kke gjøre noe med dere. Vi skal betale full pris!» Det ble stille i hele sjappa. Det var som om stifen traff riper i en LP-plate. Jeg kikket rundt og merket at vi var de minst tiltrekkende jentene der, og hvis de var ute etter seksuelle tjenester, så ville de ikke ha prøvd seg på to dritstygge tenåringer fra Long Island. Deretter sa mannen i singlet som ikke skjulte brystvortene: «Dere vet at vi driver med *midlertidige* tatoveringer her, ikke sant? Tatoveringer er ulovlig i South Carolina.» I det øyeblikket var det jeg som ble rødest i ansiktet. Sakte rygget vi ut derifra som et par katter. Kim og jeg snakket ikke på vei tilbake til det veggedyr-infiserte hotellet vårt. Det var for pinlig.

Da vi til slutt fikk de ekte tatoveringene våre ett år senere (da vi var klare for å ta store, varige beslutninger), gikk vi faktisk til mamma for å få tillatelse. Jeg sa til henne at vi hadde hatt lyst på dem skikkelig lenge, og at vi hadde valgt ut nøyaktig rett design og plassering. Man skulle tro at ett år ville ha modnet vår estetiske sans, men jeg var fremdeles bestemt på en stor tribal-formasjon, og Kim ville fremdeles ha den dumme feen. Etter å ha hørt denne forespørselen, reagerte mamma på samme måte som en hvilken som helst mor da hun sa til tenåringsdøtrene sine: «Ikke faen. Det stinker jo hasj av dere to! Gå på rommet deres! Begge får husarrest! Åh, for noen ubrukelige tøyter.» Eller vent, nei da, ikke mamma. Mamma svarte slik: «Altså, hvorfor sitter vi bare her og snakker om det? Vi drar av gårde!» Hun kjørte oss til East Village, hvor vi gikk inn på bakrommet i det mest tvilsomme drithuset og fikk oss «blekk», som drittsekkene kaller det.

Jeg var først. Det er ikke nok å si at det var dødsvondt, for det var faen meg DØDSVONDT. Det føltes som å bli stukket av tusen bier hvert sekund, eller dusinvis av kongeveps, for alle dere som liker ungdomslitteratur. Fyren som gjorde det, var ikke så veldig dyktig, så han stakk nåla altfor dypt, noe som førte til keloid- og arrdanning på tatoveringen. *Snacksy, Aim, fortell oss mer!* Greit, han var også veldig full, så tatoveringen endte opp med å bli skeiv. Han het Kurt, og han så ut som en overvektig og astmatisk Son of Anarchy. Jeg holdt på å dø av smerte, men jeg ville være modig for Kims skyld, slik at hun ikke skulle bli redd. Så mens tårene rant nedover ansiktet, smilte jeg og sa at det ikke var så galt. Hele tiden smilte mamma strålende til oss begge, og hun var så lykkelig over å være med på denne fantastiske begivenheten, som vi umiddelbart ville angre. Naturligvis ble tatoveringen min infisert, og hundrevis av bitte små nupper dannet seg rundt den, og den så fæl ut da den grodde. Utslett og betennelse er nøyaktig det skuet alle sexy unge damer ønsker svevende rett over rumpa. Den dag i dag er den like opphøyd som arret på hodet til krigsgutten fra *Mad Max*.

Og nå, femten år senere, er jeg trettifem, og hver gang jeg går med bikini, vet folk innerst inne, med en gang de ser den, at jeg tilhører bermen. Hver gang jeg kler av meg for første gang foran en mann, og han ser den, vet han også innerst inne at jeg tilhører bermen, og at jeg tar elendige, elendige avgjørelser. Og nå som paparazzier synes at det er spennende å ta bilder av meg, der jeg er på en eller annen strand og ikke gjør noe bemerkelsesverdig i det hele tatt, har hele verden blitt budt på bilder av korsryggtatoveringen min som henger skeivt over bikinitrusa. Men jeg lover dere av hele mitt hjerte at det bryr jeg meg ikke om. Jeg bærer feilene mine som en æresbevisning, og jeg dyrker dem. De gjør meg til et menneske. Nå når hele arbeidet mitt, kjærlighetslivet, Twitter-oppdateringene, kroppsdelene og sandwichene mine blir analysert i all offentlighet, er jeg stolt over å ha stemplet meg selv som et vanlig menneske som har sine feil og mangler før noen andre kunne sette en merkelapp på meg. Jeg kommer alle kritikere og nett-trollene i forkjøpet. Jeg har blitt kalt alt som fins, men siden jeg allerede har stemplet meg selv som et ludder, må alle hatere bare finne opp noe nytt.

Sommeren før åttende klasse, i mine pre-tatovering-dager (eller som jeg kaller dem, mine PTD), fikk jeg kallenavnet «Pannekaker». En varm kveld vandret en stor gjeng av mine venner og meg – og guttene vi likte – rundt nabolaget med øl i skolesekkene, og vi var klare til å løpe fra purken når de fant oss, noe de ofte gjorde. Akkurat denne kvelden hadde vi bare kost oss med Dr Pepper-shots og «irske bilbomber» hjemme hos en venninne av meg som het Caroline. For alle dere som ble oppdratt superkristne, lages en Dr Pepper-shot ved at et

shotglass fylt med amaretto slippes ned i en halvliter med øl like før en styrter i seg hele greia. Av en eller annen grunn smaker det som Dr Pepper. Tilsett Bacardi 151 og en tent fyrstikk for å gjøre den om til en flammende Dr Pepper-shot. Ta også avskjed med alle dine nærmeste. Den «irske bilbomben» er en shot med Baileys som slippes ned i en halvliter med Guinness – og er også veldig, veldig krenkende for alle irer som har mistet en venn på den måten. En gang i året blir jeg provosert til å drikke en av disse grusomme kombinasjonene, så å si uten å måtte bli overtalt.

Skjødesløse og oppspilte av drinkene og friheten, gikk vi opp til barneskolen som lå på hjørnet av gata Caroline bodde i. Mens vi hang på lekeplassen, klarte de ti guttene på en eller annen måte å overtale de seks jentene til å løfte opp toppene og vise fram puppene sine. De la fram et veldig godt argument: «Hvorfor ikke?» Vi hadde ingen motargument, så vi stilte oss på en rekke, og etter å ha telt til tre, løftet vi toppene våre.

Jeg krummet de fjorten år gamle fingrene mine rundt den nederste kanten av Gap T-skjorta mi og trakk den hemningsløst over det kvisete, lubne ansiktet mitt. Jeg var nervøs og spent, og mest sannsynlig brisen. Jeg tittet på guttene over kanten av den fornuftig prisede T-skjorta og skjønnte at de bare så på meg. Ikke på Denise, som hadde de største puppene, ikke på Krystal, som hadde den strammeste magen, og heller ikke på Caroline, som alle slåss om hele tiden. Jeg var midt på treet når det gjaldt pupper, så jeg var sjokkert over all oppmerksomheten de hadde fått. Jeg kan huske ansiktsuttrykkene til guttene, de så ut som om noen nettopp hadde gjort et sykt trekk i en dunkekonkurranse i basketball, liksom: «Oiiii!!!!» De holdt seg for munnen og ga hverandre high fives. Deretter så jeg på rekka og skjønnte at de andre jentene hadde bare vist fram bh-ene. Som en perfekt metafor for hele livet mitt hadde jeg avslørt for mye. Jeg hadde dratt opp hele bh-en også. Jeg var den eneste nakenspilleren på laget. Dette var også det øyeblikket da jeg lærte den uforglemmelig gøyale lekse om at brystvortene mine var større enn gjennomsnittet.

Kallenavnet «Pannekaker» (og av og til også «Sølvdollar») forble aktuelt så lenge at dets levetid og utvikling sakte og nøyaktig kunne vært skildret i en dokumentar like lang som en Ken Burns-film. Det føltes i hvert fall slik. Men egentlig var det bare resten av sommeren. Jeg var YDMYKET og trodde ikke jeg ville overleve det. Siden den gang har jeg selvsagt møtt mange forskjellige kvinner og sett mye porno, og jeg vet at kroppsdelene våre kan variere i størrelse og fasong. (Hos menn også! Visste du at kroppsdelene deres *også* fins i mange forskjellige størrelser og fasonger, men det diskuteres merkelig nok aldri i mediene?) På den tiden var det sjokkerende å oppdage at sølvdollarene mine ikke var normalen.

angrer på denne stygge tatoeringen som jeg trodde skulle stå for tøffhet, når den egentlig bare representerer hvor rådvill og maktesløs jeg var som attenåring. Men jeg tilgir denne jenta. Jeg synes synd på denne jenta, og jeg elsker denne jenta.

Ironisk nok representerer tatoeringen det motsatte for meg i dag. Den minner meg om at det er viktig å tillate seg å være sårbar, miste kontroll og gjøre feil. Den minner meg om at mangfoldighet rommes i meg, som Whitman sier, og det vil den alltid gjøre. Jeg er en førstegrads introvert som har optrådt som hovedattraksjon i Madison Square Garden – og jeg var den første kvinnelige komikeren til å gjøre det. Jeg er en sånn der «kjendis over natta» som har jobbet ræva av seg i hvert våkne øyeblikk i mer enn ti år. Jeg pleide å stjele den typen klær som folk nå ber meg om å bruke for å gi dem gratis reklame. Jeg er den HORA eller TØYTA som bare har hatt én tilfeldig sexpartner. Jeg bruker «plus-size»-størrelsen 36 på en bra dag og medium-størrelsen 40 på en enda bedre dag. Jeg har solgt både entrecôte og latter, og begge jobbene var like ydmykende. Jeg er en sterk, dritvoksen kvinne som har vært fysisk, seksuelt og emosjonelt mishandlet av menn og kvinner som jeg stolte på og brydde meg om. Jeg har knust hjerter og har også hatt mitt knust.

Uansett om jeg er vakker, stygg, morsom, kjedelig, smart eller ikke, er det sårbarheten min som er den ultimate styrken. Det fins ingenting noen kan si om meg som er mer permanent, skadelig eller heslig som uttalelsen jeg har fått tatovert på meg for evig tid. Jeg er stolt over denne evnen til å le av meg selv – selv om alle kan se tårene mine, akkurat som de kan se den dumme, absurde, kjipe, tamme korsrygg tatoeringen.

KOMMENTAR TIL OVERSETTELSE

Da jeg las Schumers essayer for første gang, føltet det som om jeg snakket med en veldig nær venninne som fortalte om ting hun har opplevd. Dette var en følelse som jeg hadde lyst til å bevare, slik at oversettelsen ble dynamisk ekvivalent med originalen. Begrepet *dynamisk ekvivalens* ble introdusert av Eugene Nida, og det er avledet av tanken om ekvivalent effekt: Forholdet mellom oversettelsen og leseren skal tilsvare forholdet mellom kildeteksten og leseren i kildekulturen (Munday 68). Hvis dette forholdet er bevart, er oversettelsen dynamisk ekvivalent med originalen. For å lykkes med å gjenskape effekten kildeteksten hadde på leseren, er det ifølge Nida viktig å ha fokus på målkulturen (Alvstad og Refsdal 10). Oversetteren skal analysere kildeteksten og finne budskapet, som deretter skal oversettes til det andre språket (Munday 63). Til slutt skal det overførte budskapet tilpasses målkulturens forventninger for å oppnå en naturlig uttrykksmåte (Munday 68). Ettersom boken jeg har valgt, er en samling av selvbiografiske essayer, hadde jeg selvsagt ikke lyst til å fjerne viktige kulturspesifikke referanser eller flytte handlingen til Norge. Intensjonen min var likevel å produsere en effekt som tilsvarer originaleffekten, og derfor valgte jeg idiomatisk oversettelse som den overordnede strategien.

Det oversetterteoretiske begrepet for intensjonen, eller formålet, med en oversettelse, er *skopos*, og det ble introdusert av Katharina Reiss og Hans J. Vermeer (Alvstad og Refsdal 18). Hovedtanken i den funksjonalistiske skopos-teorien er at formålet med oversettelsen og effekten man ønsker å skape, er det som skal avgjøre hvordan man oversetter og hvilke strategier skal benyttes (Alvstad og Refsdal 18). I «Skopos and Commission in Translational Action» forklarer Vermeer at en tekst ikke trenger å vurderes som en udelelig helhet (Vermeer 192). Det er nemlig slik at ett segment kan ha et helt annet formål enn resten av teksten, og det er dette konkrete formålet som skal avgjøre hvordan segmentet skal oversettes (Vermeer 192). Det overordnede formålet med en oversettelse kan altså ha *sub-skopoi* 'underformål' (Vermeer 194). Hovedformålet mitt var å gjenskape forfatterens stemme, gjenspeile originalens muntlighet og skape naturlig flyt på norsk, men ikke på bekostning av kulturspesifisitet. Underformålet med oversettelsen min var å bevare humor: oversette vitser og andre humoristiske elementer så morsomt som mulig for å skape effekt som tilsvarer originalens. I denne oppgaven skal jeg kommentere noen av utfordringene jeg har møtt. Jeg skal drøfte løsningene mine og forklare strategiene jeg har benyttet i forsøk på å gjenskape den uformelle stilen og oversette språk- og kulturspesifikk humor.

Tittelen

Før jeg går over til å snakke om utfordringene jeg møtte i essayene, vil jeg kommentere tittelvalget. Til å begynne med ville jeg oversette tittelen som *Jenta med korsryggatovering*, en tittel som ikke klinger så bra og ikke er like spennende som originalen. Flere kortere ord ga originaltittelen en fin rytme, mens det lange og kronglete ordet *korsryggatovering* er vanskelig å lese. I tillegg er tittelen *The Girl with the Lower Back Tattoo* åpenbart en parodi på Stieg Larssons *The Girl with the Dragon Tattoo*. Problemet er at parodi kan bare forstås av de som kjenner til det som blir etterlignet (Vandaele 149). Tittelen som den første boken i Larssons trilogi hadde fått i USA, ligner ikke på den norske *Menn som hater kvinner*. Derfor er det ikke lett for den norske leseren å forstå at dette er en parodi, og dermed forsvinner den humoristiske effekten. En annen utfordring er at *Jenta med korsryggatovering*, i motsetning til originaltittelen, ikke sier noe om hva boken handler om. Hvem er denne jenta og hvorfor er det så viktig for oss å vite at hun har en korsryggatovering? Svaret får man i essayet «Korsryggatoveringen får tilgivelse», som i stor grad handler om å skue hunden på hårene, *judge a book by its cover*. På coveret av denne essaysamlingen ser vi den tilsynelatende nakne jenta som i denne boken forteller om ting hun ikke er stolt av, men aksepterer som en del av seg selv, og korsryggatoveringen er en av disse tingene. Etter å ha lest essayene, forstår man likevel at det ikke er tatoveringen i seg selv som er det viktigste, men det den står for. *Lower back tattoo* ('korsryggatovering') blir ofte sett på som et slags stempel på hvilken type jente det er som kan ha en slik tatovering. I Norge vekker ikke ordet *korsryggatovering* like sterke negative assosiasjoner, derfor er det ikke bare den humoristiske effekten som forsvinner i oversettelsen, men også en del viktige konnotasjoner. Korsryggatoveringen representerer stempelet som forfatteren har gitt seg selv.

Det er dette som inspirerte meg til å oversette tittelen som *Jenta som stemplet seg selv*. Tittelen er ikke like humoristisk som originalen, men den er åpenbart mer forlokkende enn tittelen jeg opprinnelig hadde tenkt å bruke. Denne tittelen sier litt om boken, sjanger og tematikk, men den avslører ikke for mye. Tittelen klinger godt, siden den inneholder flere kortere ord, og den har i tillegg en veldig fin s-alliterasjon. Ikke minst klarte jeg med denne tittelen å bevare Stieg Larsson-referansen, da den andre boken i trilogien hans heter *Jenta som lekte med ilden* på norsk, en tittel som i sin form ligner på tittelen jeg endte opp med.

STIL OG SPRÅKLIGE UTFORDRINGER

Muntlighet

Språket i Schumers essaysamling er veldig muntlig, forfatteren snakker til leseren på papiret på samme måte som nære venner snakker med hverandre ansikt til ansikt. Noen ganger henvender forfatteren seg direkte til leseren, andre ganger kommenterer hun selv det hun nettopp hadde skrevet (i parentes). For å gjenskape denne muntlige skrivestilen har jeg valgt å bruke noen av de mer radikale ord- og bøyingsformer i bokmål, men uten å radikaliserespråket for mye. Jeg ville skape naturlig flyt og har derfor valgt de variantene som gjerne blir brukt i en tilsvarende, uformell sammenheng på norsk. Former med monoftong kan iblant bli altfor konservative, derfor har jeg for eksempel valgt ordformer som *heit* og preteritumsformer av verb som *dreit* og *sleit*. I tillegg har jeg brukt noen a-former, både i bestemt form av hunkjønnsord som *døra* og *jenta* og i flertallsform av intetkjønnsord som *beina*. Jeg har også brukt den veldig uformelle flertallsbøyningen *gutta* fordi den ofte brukes på samme måte i muntlig norsk som *dudes* og *guys* blir brukt på engelsk. Den uformelle og ganske ironiske *Like ya do* (67) har jeg oversatt med formen *innafor*, ettersom denne radikale varianten, på samme måte som den muntlige engelske *ya*, er med på å forsterke den ironiske effekten. På denne måten blir uttrykket *Helt innafor* (5) dynamisk ekvivalent med originalen.

Diskursmarkøren *liksom* kan også brukes til å markere ironi og «understreke et poeng når taleren for eksempel utøver kritikk» (Johnsen 98). Derfor brukte jeg det til å forsterke ironien i det retoriske spørsmålet i eksempel 2 (min oversettelse av spørsmålet i eksempel 1):

- (1) Was this supposed to be the great banter the matchmaker foreshadowed? (80)
- (2) Skulle dette **liksom** være den godmodige ertingen Kirsten giftekniv hadde nevnt? (18)
- (3) [...] they looked as if someone had just done a sick move in a basketball dunking contest, **like** “Ohhhh!!!!” (91)
- (4) [...] de så ut som om noen nettopp hadde gjort et sykt trekk i en dunkekonkurranse i basketball, **liksom**: «Oiiii!!!!» (30)

Diskursmarkøren *liksom* blir i tillegg brukt som sitatmarkør i muntlig norsk, spesielt blant yngre mennesker (Johnsen 101). Dette ligner på hvordan det engelske *like* ble brukt i eksempel 3, hvor forfatteren illustrerer omtrent hvordan ansiktsuttrykkene til disse guttene så ut. Siden diskursmarkøren *liksom* ofte blir brukt til å dramatisere et sitat, og særlig når det ikke er et faktisk sitat (Johnsen 99), valgte jeg å oversette denne forekomsten av *like* med den dramatiserende forsterkeren *liksom*, som vist i eksempel 4.

Forfatteren bruker en del sammentrukne former (*isn't, can't, doesn't*), og det er et typisk kjennetegn for en muntlig stil på engelsk. Slike former fins på norsk, men selv om noe har en formell ekvivalent i mål språket, kan det faktisk være forskjeller med tanke på hvor ofte den spesielle formen forekommer (Baker 22). Sammentrukne former er mye vanligere på engelsk enn det de er på norsk, derfor hadde det ikke blitt tilsvarende å bruke mange av dem i min oversettelse. Det var likevel noen steder i kildeteksten der den sammentrukne formen var så uformell at jeg måtte bruke en mer uvanlig form på norsk for å oppnå ekvivalent effekt. Eksempelvis har jeg i setningen «*Not gonna happen to this gal*» (66) oversatt *gonna* med *bli'kke*. Siden jeg følte at det ikke var tilstrekkelig med a-endelsen i ordet *jenta* for å kompensere for det uformelle *gal*, har jeg i tillegg lagt til den populære norske diskursmarkøren *ass* (en variant av *altså*) på slutten av setningen: «*Men det bli'kke denne jenta, ass*» (4). Ettersom forfatteren bruker forkortede former som *sup* (75) og *ol'* i *the good ol' days* (72), var også disse viktige å kompensere for. Slike former er med på å skape den generelt avslappede tonen i boken, og derfor valgte jeg å bruke de norske ordene *skjer 'a* (13; 'hva skjer da' *Det Norske Akademis ordbok*¹) og *go 'e 'gode*' (10).

I muntlig engelsk er det ikke uvanlig å starte setningene med interjeksjonen *well*, som ikke har en eksakt ekvivalent på norsk. Den blir ofte oversatt med småordet *vel*, men det blir ikke alltid idiomatisk. *Well* blir brukt til å markere en pause i setningen, en pause som taleren kan bruke til å tenke gjennom det kommende utsagnet (*Oxford Dictionaries*²). Derfor har jeg blant annet oversatt *well* med adverbet *altså* for å skape tilsvarende effekt på norsk:

(5) «Altså», begynte Rex å forklare, «Jeg var usikker [...]» (18)

(6) «Altså, hvorfor sitter vi bare her og snakker om det? Vi drar av gårde!» (28)

Også det engelske adverbet *now* kan brukes på en måte som minner om bruken av *well*, siden begge kan markere en pause i ytringen. Dessuten kan *now* fremheve viktigheten av det som blir sagt (*OD*). Et eksempel av dette er: «Now, that is just not a smart thing to say [...]» (88). På norsk kan man bruke forsterkeren *jo* til å understreke viktigheten av det som sies (Faarlund et al. 826), derfor valgte jeg å bruke denne forsterkeren for å oppnå ekvivalent effekt i min oversettelse av denne setningen: «Det er jo ikke den smarteste tingen å si [...]» (27). *Jo* er et av flere slike småord, kalt pragmatiske partikler, som jeg har valgt å bruke i min oversettelse fordi de er veldig vanlige i muntlig norsk. Det er mange dialoger i denne boken,

---

¹ Senere referert til som *NAOB*.

² Senere referert til som *OD*.

og ofte får leseren et innblikk i forfatterens tanker (setningene i kursiv). Pragmatiske partikler er viktige for å få disse sekvensene til å høres troverdige, naturlige og idiomatiske ut på norsk. I tillegg til generelt å være «viktige for å skape sammenheng i en samtale» har disse ordene noen konkrete funksjoner (Borthen 4). Forsterkeren *jo* kan for eksempel uttrykke overraskelse (Faarlund et al. 826). Når ti år gamle Kim ser at det ikke er kø for å ta berg-og-dal-banen, er det en positiv overraskelse, og det er viktig for henne at storesøsteren Amy også får vite det, derfor roper hun: «Det er jo ingen kø!» (7).

(7) «Because the guy is supposed to be the one doing that. [...]» (79)

(8) «For det er **jo** mannen som skal gjøre sånt. [...]» (17)

I mange av setningene hvor jeg har brukt forsterkeren *jo* eller andre pragmatiske partikler, kan det se ut som de dukker opp helt ut av det blå, at de ikke erstatter noe konkret, et ord eller uttrykk, i originalteksten. Likevel vil jeg påstå at noen ganger er det nesten nødvendig å bruke pragmatiske partikler for å gjenspeile måten ytringen blir sagt på. Pragmatiske partikler blir noen ganger kalt modalpartikler fordi de kan brukes til å uttrykke «avsenderens holdning til gyldigheten i et utsagn» (Faarlund et al. 579). Den som snakker kan uttrykke seg kategorisk, og da kan innholdet i ytringen dømmes som sant eller usant, men noen ganger kan man velge en modal uttrykksmåte (Faarlund et al. 579). I slike tilfeller er ikke forsterkeren *jo* bare med på å skape en mer idiomatisk uttrykksmåte i oversettelsen, men også på å gjenskape originalens modalitet. Når *jo* brukes på denne måten kan det fremheve at innholdet i ytringen er sant, at denne informasjonen er noe både avsenderen og mottakeren «vet om eller lett kan akseptere som sant» (Borthen 4). Et eksempel av dette er når forfatteren sier at faren hennes «var jo smart når det gjaldt denne avhengigheten» (6), siden han bare drakk når ungene ikke kunne se det. Når det gjelder eksempel 7, er det langt ifra alle som kan akseptere innholdet i denne setningen som sant. Men jeg brukte forsterkeren *jo* i min oversettelse (eksempel 8) for å betone forholdet mellom ekteskapsarrangøren og ytringen hennes, ettersom det virker som om denne informasjonen er en selvfølge for henne.

Modalpartiklene *nok* og *vel* er dempere, det vil si at de kan brukes når man ikke er helt sikker på om innholdet i ytringen er sant og vil unngå å uttrykke seg kategorisk (Faarlund et al. 824). Demperen *nok* er ego-orientert, det vil si at den peker på at den som snakker antar at det som sies er sant (Faarlund et al. 825).

- (9) You have to admit we've had a lot of fun together. (65)
 (10) Du er **nok** enig i at vi har hatt det veldig gøy sammen. (3)

I eksempel 9 antar forfatteren at kjønnsorganet hennes er enig med henne, men formuleringen *have to admit* peker på at hun ikke er hundre prosent sikker. For å markere denne lille usikkerheten har jeg oversatt denne setningen som vist i eksempel 10. *Nok* har samme funksjon i denne setningen: «Kim merket nok ikke noe av dette, siden hun umiddelbart spurte: [...]» (8). I originalen (70) virker det som forfatteren tar for gitt at innholdet i setningen er sant, men ettersom det bare er Kim selv som kan være helt sikker på om hun la merke til at faren hennes ikke hadde på seg bukse, virket det naturlig å legge til en demper for at ytringen ikke skulle bli for kategorisk.

- (11) *Well, you talk about sexual subject matter in your movie, so I can say anything I want to you.*
 (84)
 (12) *Du tar jo opp seksuelle temaer i filmen din, så da kan jeg vel si hva som helst til deg.* (24)

Eksempel 11 er ikke et utsagn som noen faktisk hadde ytret; det er forfatterens etterligning av noen av journalistene hun hadde snakket med. I denne fiktive setningen settes det først opp et premiss, og «den som snakker» bekrefter deretter sin egen konklusjon i siste delen av setningen. I motsetning til den ego-orienterte *nok*, er demperen *vel* alter-orientert, det vil si at den vender seg til mottakeren for å få bekreftelse, men den kan likevel brukes uten at man appellerer til mottakeren, og da bekrefter avsenderen på en måte seg selv (Faarlund et al. 825). Antakeligvis brukes interjeksjonen *well* i originalen nettopp til å gi setningen en konkluderende tone, og derfor valgte jeg å bruke *vel* i min oversettelse for å skape tilsvarende effekt. I tillegg brukte jeg *jo* i første delen av setningen, siden forsterkeren ofte brukes til å markere at innholdet i ytringen er forutsetning for en konklusjon (Borthen 4).

Noen steder i oversettelsen har jeg dessuten brukt ordet *da*, ettersom setninger som egentlig ikke er nøytrale likevel kan oppfattes slik hvis man ikke bruker en etterhengt *da* (Borthen 5). Et eksempel på dette finner vi i setningen «Then came the sex» (77), hvor subjektet er plassert setningsfinalt, som gjør at det får mye fokus, og som også er med på å gjøre hele setningen litt sarkastisk. I min oversettelse har jeg lagt til en *da* på slutten: «Så var det sex, da» (15). Grunnen til dette er at *da* kan brukes til å markere et motsetningsforhold «mellom det du formidler og andre mulige syn på saken» (Borthen 5). I dette tilfellet har forfatteren selv et annet syn på saken, derfor er *da* med på å skape en lignende, sarkastisk effekt.

Slang, lånord og moteord

Et annet viktig kjennetegn av forfatterens stil er bruk av slangord. «Slang er bevisste avvik fra normalspråket» (Hasund 7). Avhengig av hvilken sammenheng det er snakk om, kan oppfatningen av hva som er normalspråket variere, men slang er et relativt fenomen som alltid avviker fra det som oppfattes som nøytralt (Hasund 8). Når Schumer bruker slangord som *buzzed* og *wasted* ('brisen' og 'dritings' i min oversettelse) istedenfor det mer nøytrale ordet *drunk*, bidrar dette til å skape en generelt uformell stil, ettersom slang egentlig er et muntlig fenomen (Hasund 21). I boken *Slang* forklarer Ingrid Kristine Hasund at slangord har en ekspressiv funksjon (Hasund 9), det vil si at de er mer uttrykksfulle enn de «normale» ordene. For ikke å normalisere forfatterens ordvalg og oppnå en stil som er dynamisk ekvivalent med originaltekstens, var det viktig for meg å forsøke å gjenskape den hyppige slangbruken.

Mange steder i min oversettelse har jeg brukt norske slangord som tilsvarer engelske slangord i originalen, for eksempel ble *bummer* (65, 67) oversatt som *nedtur* (3, 5), mens uttrykket *on a kick* (71) ble oversatt med det lignende norske slanguttrykket *være hypp på* (10). I og med at Schumer ikke er en ungdom, prøvde jeg stort sett å unngå de altfor nye slangordene og brukte de «gamle» og etablerte ordene som *purken* 'politi' (29) for det engelske *cops* (90) samt verb som *sugde* (3) og *kødder* (25). Ordet *hawt* (89) hadde jeg først oversatt med det innarbeidete slangordet *digg*, men innså raskt at det ikke var helt tilsvarende. Variasjonen *hawt* er en veldig uformell variant av ordet *hot* (OD). Derfor har jeg valgt å oversette det med slangordet *snacksy* (29), som har omtrent den samme betydningen ('elegant; tiltalende; lekker' *NAOB*) og er i tillegg ganske uvanlig, selv om det er et ord som blir brukt. Noen steder var det ikke så lett å finne tilsvarende slangord, og et eksempel er uttrykket *anywhoozle* (67). Etter å ha sporet litt av i tidligere avsnitt kommer Schumer tilbake til poenget sitt og innleder avsnittet med tulleordet *anywhoozle*, som brukes til å binde sammen to avsnitt som tilsynelatende ikke henger sammen (*Urban Dictionary*). Dette er et ord som faktisk brukes i muntlig engelsk, og ikke er noe som Schumer lagde for anledningen. Derfor kunne jeg bruke det mer nøytrale ordet *uansett*, men kompensere med å skape en lignende, muntlig formulering ved å plassere det i begynnelsen av setningen (5). På denne måten skapte jeg en lignende effekt, siden ordet *uansett* i muntlig norsk ofte blir brukt til å skifte tema eller komme tilbake til det opprinnelige samtaleemnet.

I originalteksten møter vi tre adjektiv som ender med det amerikanske suffikset *-ass*, som kan brukes som en forsterker i fornærmelser (OD): *stupid-ass* (86), *busted-ass* (89) og *grown-ass* (92). Også på norsk kan man bruke evaluerende ord sammen med forsterkere, som

for eksempel *drit-* eller *døds-* (Hasund 30). I dette tilfellet har jeg valgt å bruke det forsterkende prefikset *drit-*, slik at adjektivene ble *dritteite* (25), *dritstygge* (28) og *dritvoksen* (32). Det sistnevnte er kanskje det mest uvanlige av de tre, men det er likevel et ord som blir brukt på norsk. Jeg har brukt forsterkeren *drit-* ved flere andre anledninger, for eksempel til å oversette ordet *shithouse* (89) som *drithuset* (28) og den ene forekomsten av evaluerende *shitty* (88) som *dritdårlige* (27). Da forfatteren snakket om å bli tatovert, beskrev hun det med uttrykket *it killed* (89). Siden det forsterkende prefikset *døds-* har en tydelig tematisk sammenheng med det engelske verbet *kill*, har jeg brukt denne forsterkeren sammen med det evaluerende ordet *vondt* i min oversettelse, slik at det engelske uttrykket ble oversatt med adjektivet *dødsvondt* (29).

En annen forsterker som er vanlig å bruke i muntlig norsk, er *sykt*. Denne forsterkeren brukte jeg blant annet i *sykt flatterende* (5) til å oversette den engelske forsterkeren *crazy* ('Extremely' OD) i *crazy flattering* (67), ettersom begge disse forsterkerne har en tilsvarende funksjon i hver sitt språk og i tillegg er ganske like tematisk (*crazy* er en måte å være syk på). Av samme grunn brukte jeg forsterkeren *sykt* i formuleringen *sykt glad i Jason* (10) til å oversette uttrykket *crazy about* (71). Det er dessuten én setning i oversettelsen der jeg brukte den norske forsterkeren uten at *crazy* ble brukt i originalen. I formuleringen «de som angret sykt på at de har gått om bord» (6), forsterker ordet *sykt* det nøytrale verbet *angret*. Løsningen min er mer muntlig enn originalens *filled with regret* (68), men dette kan anses som kompensering for noen av de andre stedene i oversettelsen der jeg ikke fant en formulering som var like uformell som den i originalen.

Når det gjelder tabuord og banneord, har jeg oversatt disse med de norske ordene som etter min mening hadde blitt tilsvarende å bruke på norsk i lignende kontekst. Det er likevel ett ord jeg vil kommentere spesielt. Da forfatteren snakket om tatoveringen sin, følte mer naturlig å oversette det engelske *ass* (90) med *rumpa* (29). I uttrykket *worked her ass off* (92) måtte jeg velge den grovere varianten *ræva* (32), da det er en del av det norske uttrykket *jobbe ræva av seg*. Ordet *ass* (72) ble også brukt da forfatteren snakket om uhellet faren hennes hadde på flyplassen. *Ræv* kan virke litt for grovt her, men siden det ser ut som forfatteren ville sjokkere leseren med denne setningen, var det viktig å ikke bruke noe som var for mildt, for eksempel *rumpe*. Derfor brukte jeg *ræva* for å skape ekvivalent, støtende effekt: «lot skitten renne ut av ræva» (11). Ved å bruke denne formuleringen gjorde jeg dessuten opp for at det grove engelske *shit* (72) ble oversatt med «det relativt uskyldige norske ordet *skitt*» (Hasund 63).

Ordet *ræv* har jeg i tillegg brukt et sted i min oversettelse der det ikke ble brukt *ass* i kildeteksten. Det er klart at uttrykket *suck my dick* (79) i originalen ble brukt for å skape ironisk effekt ved å formulere seg mest mulig vulgært, med andre ord gjøre det motsatte av å «si det som en lady» (17). Siden både formuleringen og det faktiske innholdet i det engelske uttrykket kan anses som det stikk motsatte av det en kvinne kunne ha sagt (av åpenbare grunner), vurderte jeg først å oversette det som *sug kuken min*, og dermed beholde denne sterke kontrasten. Det virker likevel som *suck my dick* brukes litt friere i USA, slik at jenter har begynt å si det uten å ta hensyn til den bokstavelige betydningen av uttrykket. Etersom uttrykket *sug kuken min* egentlig ikke er så utbredt i Norge og fremdeles assosieres med den bokstavelige betydningen, høres det rett og slett altfor merkelig ut når en kvinne sier det. Derfor har jeg oversatt det med det mer vanlige norske *kyss meg i ræva* (17), som også er et uttrykk man neppe hører fra en lady.

Lånord

Slangord som *digg* og *snacksy* er eksempler av engelske lånord som hadde en annen betydning før de ble tatt inn som slangord i norsk (Hasund 63). Lånord er en viktig kilde til nye slangord, men det er også «en viktig kilde til nye ord i norsk generelt» (Hasund 59). Noen lånord har etter hvert blitt ganske vanlige å bruke på norsk og derfor måtte jeg bruke dem til å skape en idiomatisk uttrykksmåte. Det er for eksempel mer naturlig å bruke det engelske ordet *gate* når man snakker om utgangen til fly på en flyplass. Av samme grunn har jeg beholdt substantivene *daten* (18), *dating-nettside* (19) og verbet å *date* (19). Disse ordene brukes så mye i muntlig norsk at de har så å si erstattet det norske *stevnemøte*, som nå høres nesten gammeldags ut. Her har jeg valgt å beholde den mer vanlige, engelske stavemåten, siden de norske variantene *deite* og *deit* ikke brukes så mye, men jeg bøyer ordene slik som andre norske verb og substantiv. Noen steder i min oversettelse har jeg brukt norsk stavemåte av engelske lånord, men kun der det føltes naturlig og som noe nordmenn faktisk gjør. Eksempelvis har jeg valgt å skrive *podkasten* (21), ikke *podcast* (82), og å *skrolle* (14). Det sistnevnte har jeg brukt til å oversette *to get to* i «Probably took him a while to get to “S”» (76). Grunnen til at jeg valgte å bruke dette lånordet her, er at det ville vært naturlig å brukt *skrolle* i denne sammenhengen på norsk, mer naturlig enn noen andre måter å formidle samme informasjonen på. I tillegg har jeg valgt å oversette det engelske uttrykket *bug out* (83) med slanguttrykket *frike ut* (22), som også er en norsk stavemåte av et uttrykk som har sitt opphav i engelsk, og som brukes ganske mye i muntlig norsk, spesielt av yngre mennesker.

En annen grunn til at jeg har valgt å beholde noen lånord i min oversettelse, var at det tilsvarende norske ordet ikke dekket alle aspekter ved det engelske ordet. I boken *In Other Words* sier Mona Baker at selv om man finner et ord i målspråket som har samme *propositional meaning* som ordet i kildepråket, kan dette ordet likevel ha en annen *expressive meaning* (Baker 20). *Propositional* er den betydningen som oppstår fra forholdet mellom ordet og hva det refererer til i den virkelige verden (Baker 11). *Expressive meaning* er den delen av ordet som uttrykker følelser eller holdningen den som snakker har til ordet (Baker 12). Som et eksempel har banneord kun denne ekspressive funksjonen, mens nøytrale ord som *tatovering* kun har referensiell funksjon. Flere ord og uttrykk kan ha samme *propositional meaning*, men uttrykke forskjellige holdninger mot det som blir snakket om (Baker 12). Det norske ordet *dame* har for eksempel tilsvarende *propositional meaning* som det engelske *lady*. Likevel har jeg noen steder i oversettelsen min valgt å beholde lånordet *lady* (17) fordi forfatteren brukte ordet på en evaluerende måte: Det refererte mer til den typiske oppførselen som assosieres med en sånn dame. Det norske *dame* ville ikke ha produsert tilsvarende effekt, siden det ikke har en like sterk *expressive meaning*.

Ett og samme ord kan både ha referensiell og ekspressiv funksjon (Baker 12). *Penthouse* (67) refererer til en spesifikk type leilighet ('A flat on the top floor of a tall building, typically one that is luxuriously fitted' *OD*), men ordet har også ekspressiv funksjon, da denne typen leilighet vanligvis er en dyr luksusleilighet. På engelsk er det luksuriøse aspektet en del av ordbokbetydningen, og derfor er det kanskje ikke så tydelig at ordet har en evaluerende funksjon, men det blir ganske klart når man prøver å oversette ordet til norsk. Verken *loftleilighet* eller *takleilighet* (*Stor engelsk ordbok*³) uttrykker den samme luksusfølelsen man får av å høre ordet *penthouse*. Man forstår at det er snakk om en type leilighet som er bygget opp på et tak eller i etasjen under taket, men ingen av de norske ordene vekker de samme assosiasjonene til et sted som er stort, dyrt og eksklusivt, noe som forfatteren antakeligvis prøver å få frem når hun nevner at faren hennes delte en penthouse ('eksklusiv toppleilighet i høyhus' *NAOB*) med en skuespiller-kompis. Derfor har jeg valgt å beholde lånordet i min oversettelse for å bevare holdningen forfatteren hadde til ordet. I tillegg la jeg til *leilighet* på slutten som en slags forklaring for å gjøre lånordet mer forståelig for lesere som ikke vet hva en penthouse er, slik at resultatet ble *en penthouseleilighet* (5).

---

³ *Senere referert til som SO.*

Konsepter fra kildespråket og moteord

En annen vanlig utfordring Baker nevner i boken sin, er at et ord i kildeteksten kan referere til et konsept som ikke er leksikalisert i målspråket (Baker 18). *High five* er et kjent konsept i Norge ('begeistret hilsen hvor to personer løfter hver sin arm og slår håndflatene mot hverandre' *NAOB*), men siden det ikke fins et tilsvarende norsk ord, bruker nordmenn det engelske lånordet. I amerikansk engelsk kan ordet i tillegg brukes som et verb (91), men i min oversettelse har jeg brukt substantivet *high fives* (30), ettersom det er denne varianten som er vanlig å bruke på norsk.

Å beholde lånordet er en vanlig strategi når man oversetter konsepter som ikke er leksikalisert, men også når man oversetter såkalte *buzzwords* (Baker 33). Eksempelvis har jeg beholdt moteordet «*plus-size*» (32), som faktisk brukes i Norge. Et annet ord som brukes på norsk er *comeback*, og også dette ordet var markert med anførselstegn i kildeteksten (88). Det virker som forfatteren anvender anførselstegn i dette tilfellet for å herme etter hvordan ordet *comeback* brukes i massemedier. Ordet forekommer like hyppig i norske medier, og derfor har jeg beholdt det sammen med anførselstegn (27), som på norsk kan markere distanse (Fretland og Søyland 42). I min oversettelse har jeg dessuten valgt å sette anførselstegn rundt ordet *hårplugger* (18). Grunnen til dette er at denne direkte oversettelsen av det engelske *hair plugs* (79) ser ut til å bli brukt fordi man ikke har et bedre og mer teknisk begrep for denne typen hårtransplantasjon. Anførselstegn i slike tilfeller fungerer nesten på samme måte som å innlede med *såkalt*. Denne måten å bruke tegnet på står i stil med hvordan forfatteren bruker det i originalteksten rundt uttrykk som "*bear down,*" *as they say* (65), som jeg oversatte som *den såkalte* «*pressefasen*» (3).

Wet T-shirt contest (70) er et mer eller mindre kjent konsept i Norge (takket være amerikanske filmer), derfor har jeg valgt å oversette det ordrett, men for å markere at ordgruppen er en enhet, har jeg satt bindestrek mellom alle ledd, slik at sammensettingen ble *våt-T-skjorte-konkurranse* (9). Det engelske begrepet *lockdown* (69) er ikke et ord jeg har sett eller hørt nordmenn bruke så mye, og dette konseptet er i tillegg litt komplisert ('1.1 A state of isolation or restricted access instituted as a security measure' *OD*). Baker kaller slike ord «*semantically complex*», og sier at de dukker opp i et språk hvis konseptet de beskriver snakkes om så ofte at det blir viktig å kunne referere til det på en kort og konsis måte (Baker 19). På norsk snakker vi kanskje ikke så mye om *lockdown* og derfor har vi ikke et ord som oppsummerer en slik situasjon. Så istedenfor å oversette dette konseptet med en lang

forklaring, prioriterte jeg flyt fremfor det å være helt presis og valgte å oversette det med den mer nøytrale norske formuleringen *bli stengt* (7).

Det er et vanlig problem i oversettelse at man må velge mellom det som blir mer naturlig og det som blir nøyaktig, for man kan ikke alltid oppnå begge deler (Baker 60). Et annet uttrykk i originalen som er ganske komplisert, er *drug front* (65). Her endte jeg dessverre opp med den litt lange parafrasen *en fasade for hvitvasking av dop-penger* (3), ettersom jeg ikke fant en løsning der jeg kunne både få med innholdet i begrepet *drug front* og samtidig uttrykke det konsist. I dette tilfellet har jeg prioritert å være presis, siden jeg følte det var viktig å overføre akkurat hva det var dette stedet ble mistenkt for å være. *Shotgun* (70) valgte jeg også å forklare, men i motsetning til det forrige konseptet, kunne man enkelt forklare måten dette begrepet ble brukt på i kildeteksten som *sitte i forsetet* (9).

Det engelske begrepet *one-night stand* (84, 92) brukes faktisk i muntlig norsk (samt akronymet *ons*). Jeg har aldri hørt eller sett noen bruke oversettelsen *ennattsligg*, men jeg har sett noen forekomster av *engangsligg* på internett. Dette er et alternativ jeg hadde vurdert å bruke andre steder i samlingen (hvis jeg hadde oversatt hele), som for eksempel der *one-night stand* blir brukt i en av essaytitlene («My only one-night stand»). I essayene jeg har oversatt valgte jeg derimot å oversette begrepet med *tilfeldige sexpartnere* (23) og *én tilfeldig sexpartner* (32) fordi på denne måten flyter setningene bedre, samtidig som jeg beholder det viktigste av innholdet i begrepet. På tilsvarende måte har jeg oversatt *attempt at a booty call* (78) med formuleringen *forsøket på å få seg et ligg* (16). Begrepet *booty call* brukes i muntlig norsk, men her valgte jeg å anvende det mer idiomatiske norske uttrykket som har omtrent den samme betydningen.

Heller ikke begrepet *slut-shaming* (84) har en offisiell ekvivalent på norsk, selv om det er et veldig omdiskutert emne. Jeg oversatte det med *horestemplinga* (24), et ord som jeg synes best uttrykker innholdet i det engelske begrepet, og jeg har sett dette ordet bli brukt som en norsk variant av *slut-shaming* (for eksempel av Asbjørn Slettemark i Aftenposten). *Tramp stamp* (92) har heller ikke en etablert norsk oversettelse, selv om mange nordmenn vet at dette er et grovere begrep for korsryggatovering. Forfatter forklarer også begrepet litt i teksten da hun sier at hun allerede hadde «branded myself a tramp» (90) når hun snakker om tatoveringen sin, og siden jeg oversatte dette med «stemplet meg selv som et ludder» (29), valgte jeg å oversette *tramp stamp* med *ludderstempel* (31), som jeg synes er det alternativet som er mest ekvivalent med originalen.

Idiomatisk språk

Ettersom intensjonen min var å produsere en oversettelse som var dynamisk ekvivalent med originalteksten, var det nødvendig å normalisere enkelte ting for at språket skulle bli tilsvarende idiomatisk som språket i Schumers essayer. Adverbet *grumpily* (77) er et eksempel på en formulering som måtte normaliseres. Det refererer til et konsept som er leksikalisert i norsk, men som ikke brukes på samme måte som det ble brukt her. En av strategiene Baker foreslår og som passer spesielt godt til å oversette denne typen utfordring, er parafraze ved bruk av et beslektet ord (Baker 36). Jeg valgte å bruke det norske adjektivet *sur* som er ekvivalent med det engelske *grumpy*. Formuleringen jeg dermed endte opp med er en mer naturlig måte å uttrykke den samme tanken på norsk som *grumpily* uttrykker i originalen: *Med en sur mine* (16). Det samme gjelder noen lengre engelske formuleringer, som for eksempel *low tolerance for fear* (66), som jeg har valgt å oversette med det mer idiomatiske norske *lettskremt* (4).

Fear i seg selv var en utfordring, siden ordet (i flertall) brukes noen steder i kildeteksten til å referere til ting som skremmer forfatteren, og ikke den fryktfølelsen man vanligvis refererer til på norsk når man bruker det tilsynelatende tilsvarende ordet *frykt*. Derfor har jeg noen steder i min oversettelse brukt formuleringer som *det jeg var redd for* (4) og lignende (10, 31) til å oversette ordet *fears* (66, 72, 92), mens jeg beholdt ordet *frykten* (4) når det brukes synonymt med *fobi* i originalen (66). Et lignende problem hadde jeg med ordet *worth* (75, 81). Jeg valgte å oversette det med formuleringer av typen *hva jeg er verdt* (13, 20) fordi vanligvis brukes ordet *verdi* til å snakke om et pengebeløp eller hvor nyttig noe eller noen er, og ikke så ofte til å snakke om et menneskes indre verdi.

Jeg har også valgt å normalisere noen eiendomspronomen. Når forfatteren snakker om Kathy Bates-situasjonen, har jeg oversatt *my home* (66) med *huset vårt* (4), ettersom det er mer naturlig å si *vårt* om et hus der man bor med familien. Dessuten oversatte jeg *my father* (70) med *faren vår* (8), for Schumer snakker om at både hun og søsteren hennes ventet på faren sammen. Det kan hende forfatteren formulerte seg slik fordi hun forfalte historien fra sitt perspektiv (i forhold til leserens) og derfor sa *min*, men hvis jeg beholder pronomenet *min* på norsk, høres det ut som forfatteren og søsteren hennes ikke har samme far, noe som blir misvisende. I tillegg har jeg eksplisittert ordet *stockings* (65), som jeg oversatte med *strømpebukser* (3). I og med at forfatteren ikke hadde skrevet *pantyhose* 'strømpebukse', men nettopp *stockings* 'strømper', kan man kanskje si at jeg har eksplisittert noe som var tvetydig i originalen. Det gir likevel ingen mening å snakke om strømper i denne konteksten på norsk,

da klesplagget Schumer skriver om åpenbart måtte dekke til et større kroppsområde enn det strømper vanligvis gjør. Det er mer sannsynlig at hun snakker om strømpebukser, som er den mest naturlige måten å referere til dette klesplagget på norsk. Når forfatteren snakker om studietiden og Brett, sier hun: «*Will he be at the bar tonight?*» (75), og her har jeg valgt bort ordet *bar* til fordel for *puben* (13), og grunnen til dette er at på norsk vekker dette ordet sterkere assosiasjoner til studentlivet. Det er mer naturlig å snakke om en studentpub.

Verbet *love* har også blitt oversatt på litt forskjellige måter. Når forfatteren snakker om noe hun liker svært godt, som for eksempel karuseller (68) eller Sam Cooke (78), har jeg oversatt det med *elske* (6, 16), da dette verbet ofte brukes på denne litt overdrivende måten i muntlig norsk. Når forfatteren gjør narr av Rex fordi han «loves wearing dead shark parts close to his heart» (80), passer det å beholde verbet *elske* (19) for å gjenskape den samme spottende tonen på norsk. I tillegg har jeg valgt *elske* når verbet *love* ble nevnt i seksuell eller romantisk kontekst. Jeg anser det dessuten som passende å oversette formuleringen *super loved* (67) med *superelsket* (5), for her beskriver Schumer hvordan faren hennes fikk henne til å føle seg. Når man derimot snakker om eller direkte til familiemedlemmer, er det på norsk ikke vanlig å bruke verbet *elske*. Derfor valgte jeg å anvende den mer naturlige formuleringen *glad i*, for eksempel i disse setningene:

- (13) I loved my dad, but [...] (68)
- (14) Jeg var veldig glad i pappa, men [...] (6)
- (15) “I love you, Dad. I won’t tell Mom.” (72)
- (16) «Jeg er glad i deg, pappa. Jeg skal ikke si noe til mamma.» (11)

Ordet *vagina* har jeg stort sett valgt å beholde når det blir brukt i en seksuell kontekst, ettersom det begynner å bli brukt på denne måten på norsk, men jeg har oversatt det med det mer nøytrale *underlivet* (4) når forfatteren snakker om den uskyldige følelsen av å ta en karusell. Når det gjelder ordet *friend* (67, 84), har jeg noen steder oversatt det som *kompisen* (5, 23) fordi dette er et mer naturlig ord å bruke på norsk hvis det er snakk om mannlig vennskap. Også *dusin* er et ord som ikke er så vanlig å bruke i Norge, med mindre det er snakk om *dusinvis* (29) av noe. Derfor valgte jeg å normalisere det engelske *dozen or so* (67) og oversatte det som *ti-femten* (5). Lignende utfordring hadde jeg med ordet *parent* (67, 89) i entall. Siden hyperonymet *forelder* i entall ikke brukes så ofte på norsk, måtte jeg eksplisittere med *far* (5) og *mor* (28).

Rides (66) er et annet eksempel av et hyperonym som var vanskelig å oversette. Jeg endte opp med ordet *attraksjoner*, da det er dette ordet som faktisk brukes om de forskjellige tivoli-innretningene på norsk (blant annet på nettsiden til Tusenfryd). Jeg valgte likevel å eksplisittere det litt ved å skrive *tivoliattraksjonene* (4) en av de første gangene forfatteren nevnte *rides* for å presisere at det ikke var snakk om noen severdigheter. Jeg kunne ikke oversette hyperonymet med ordet *karusell* i denne konteksten i og med at en av tivoliattraksjonene Schumer snakker om er *swings* (66), som jeg oversatte som *huske-karusellen* (4) fordi jeg antok at det var snakk om de roterende huskene man ofte finner på tivoli. Siden begge de norske ordene er noe lange og uvanlige, har jeg noen steder valgt å spesifisere *ride* (68, 69) ved å anvende hyponymene *karusellen* (6) og *berg-og-dal-banen* (7), samt oversette *swings* (68) med kortversjonen *karusellene* (6).

Faste uttrykk og idiomer

En annen essensiell del av idiomatisk språk er faste uttrykk. Schumer bruker mange slike uttrykk i essayene sine, og derfor blir dette et vesentlig kjennetegn av forfatterens uformelle stil. For å oppnå dynamisk ekvivalens var det viktig for meg å gjenskape denne stilen ved å oversette faste uttrykk på en idiomatisk måte. Det engelske uttrykket *broke my heart* (70) har jeg for eksempel valgt å oversette med det evaluerende ordet *herteskjærende* (9), da dette adjektivet er mer naturlig å bruke i dette tilfellet, hvor forfatteren bruker denne metaforen til å evaluere en situasjon. Når forfatteren bruker den samme metaforen til faktisk å snakke om kjærlighetslivet sitt, har jeg brukt den mer direkte oversettelsen *har knust hjerter og har også hatt mitt knust* (32), siden det også går an å være en hjerteknuser i Norge. Formuleringen *heard my own heart break* (77) fungerer derimot ikke så bra på norsk, og til og med når jeg prøvde å omskrive det ved å bruke passivformen av verbet *knuse*, hørtes det likevel litt merkelig ut: *hørte hjertet mitt bli knust*. Derfor har jeg valgt å normalisere denne formuleringen ved å bruke det norske uttrykket *gå i stykker*, og resultatet ble: *hørte hjertet mitt gå i stykker* (15), som jeg synes høres like poetisk ut som uttrykket i originalen.

Det er ikke alltid så lett å vite om uttrykket man oversetter er et fast uttrykk i kildespråket. Eksempelvis var jeg usikker på metaforen *his mind is a pile of scrambled eggs* (73) og trodde kanskje at det var et uttrykk, men jeg har ikke funnet bevis på denne teorien. Ettersom det ikke var så vanskelig å forstå hva forfatteren prøvde å si med denne sammenligningen, og jeg ikke ville normalisere forfatterens kreative språklige bilder, valgte jeg å oversette metaforen direkte: *hodet hans er en haug med eggerøre* (12).

Når det gjelder idiomer har jeg stort sett oversatt disse med tilsvarende uttrykk i målspåket. Noen idiomer hadde ekvivalenter som både hadde ekvivalent betydning og var like i form, for eksempel *paint oneself into a corner* (83), som på norsk blir *male seg inn i et hjørne* (23). Begge idiomene spiller på «det å male et gulv» (NAOB). Andre ganger fantes det idiomer i målspåket som bare hadde tilsvarende betydning, men malte et annet bilde, for eksempel *throw my hands in the air* (81), som ble oversatt som *kaste inn håndkleet* (20). De fleste stedene det var brukt et idiom eller et fast uttrykk i originalen, har jeg klart å oversette det med noe mer eller mindre tilsvarende på norsk, men det fins unntak. Idiomet *silver lining* (69) valgte jeg å oversette med en parafrafe. Grunnen til dette var at jeg ikke klarte å finne et norsk uttrykk som gjenspeiler alle sider ved dette uttrykket. *Stor engelsk ordbok* foreslår uttrykket *lys i enden av tunnelen* som en mulig oversettelse av *silver lining*, men det norske uttrykket har en litt annen betydning enn det forfatteren prøver å si i originalteksten. *Lys i enden av tunnelen* er fremtidsorientert (NAOB), men Schumer snakker ikke om et tegn på at noe dårlig skal ta slutt i fremtiden. *The only silver lining* (69) brukes når hun snakker om en situasjon som allerede hadde tatt slutt, hun snakker om resultatet, om det eneste positive som kom ut av denne ellers ubehagelige situasjonen. Derfor har jeg valgt å oversette dette uttrykket med *Det eneste positive til slutt* (7), noe som jeg følte var en mer nøyaktig oversettelse av det forfatteren prøvde å si i denne setningen.

Siden noen uttrykk og idiomer forsvant i oversettelse, har også noe av den ekspressive funksjonen de hadde i originalteksten forsvunnet, og derfor valgte jeg å kompensere for dette tapet ved å oversette noen av de andre, mer nøytrale uttrykkene, med mer ekspressive norske uttrykk. Ett eksempel er min oversettelse av «He realized we were meant to start a life together» (75). Jeg oversatte den relativt nøytrale formuleringen *meant to* med det mer markerte, litt eventyrlige norske uttrykket *det var så laga* (14). Dette følte jeg stod i stil med hvordan forfatteren, antakeligvis for å skape humoristisk effekt, veksler mellom å bruke slangord som *wack* (93), oversatt som *kjipe* (32), og arkaiske utropsord som *alas* (69), oversatt med uttrykket *akk og ve* (7), som i denne konteksten får et spøkefullt preg. En annen utfordring jeg hadde var at noen av de tilsvarende norske uttrykkene passet dårlig inn i de samme setningene der det opprinnelige engelske uttrykket ble brukt. Dette skjedde for eksempel med det litterære uttrykket *times of yore* (66). For å løse dette problemet og samtidig beholde både uttrykket og god flyt, valgte jeg å flytte det lignende norske *fordums tid* (5) til den påfølgende setningen i min oversettelse, hvor det passet mye bedre på norsk.

Markerte elementer

Selv om noen ting måtte normaliseres for å skape idiomatisk oversettelse, var det likevel umulig å glatte over alt som ble «rart» på norsk. Det hadde for eksempel vært mer naturlig å snakke om et halvt minutt der forfatteren skriver *thirty seconds* (72). Men siden hun i påfølgende setning snakker om hvor lenge tretti sekunder faktisk er, og foreslår at leseren selv prøver å telle sekundene, var jeg nødt til å beholde *tretti sekunder* (11). Det er heller ikke alltid nødvendig eller endatil ønskelig å normalisere alt som er uvanlig. Det forventes som regel at elementer som er «markerte» i kildeteksten, oversettes på en tilsvarende markert måte (Munday 99). Ett slikt uvanlig element er ordet *dark* i eksempel 17. Både på norsk og engelsk virker det som om et eller annet mangler her. Man forstår at forfatteren antakeligvis refererer til farens mørke humor (dette blir spesielt tydelig i eksempel 19, hvor adjektivet repeteres når hun beskriver tingene faren hennes lo av). Siden Schumer utelater ordet *humor* i originalen, valgte jeg å oversette setningen på den tilsvarende markerte måten, uten å legge til noen forklaring eller eksplisitering.

(17) He was even **dark** with us as children. (70)

(18) Til og med da vi var barn, var han **mørk** med oss. (8)

(19) He's always laughed at the things that are too **dark** for other people to laugh at. (73)

(20) Han har alltid ledd av ting som er for **mørke** for andre til å le av. (12)

Også forfatterens bruk av bindestrek kan noen ganger virke litt uvanlig. Når hun snakker om kvinners stilling i Hollywood, anvender hun begrepene *female-kind* (83) og *male-kind* (84) til å snakke om henholdsvis alle kvinner og alle menn på jordkloden. Her spiller hun åpenbart på det vanlige ordet *mankind* ('menneskeheten' *SO*). Jeg valgte å bruke de like uvanlige norske *kvinne-heten* (22) og *manne-heten* (23) for å skape ekvivalent effekt ved å lage ord som er litt oppsiktsvekkende.

Når det gjelder andre bindestreker, kan det ved første øyekast se ut som det er uvanlig mange sammensetninger med bindestrek i originalteksten. I og med at de engelske reglene for bruk av bindestrek er litt forskjellige fra de norske, brukes dette tegnet generelt mye mer i kildepråket. På grunn av dette forsvinner mange av de «vanlige» sammensetningene med bindestrek i min oversettelse. Eksempelvis ble ord som *golf-playing* (67), *six-year-old-looking* (69) og *nice-looking* (78) oversatt med henholdsvis adjektivet *golfspillende* (5), parafrasen *tilsynelatende seks år gamle* (7) og slangordet *kjekkas* (17).

Det som faktisk er markert når det gjelder forfatterens bruk av bindestrek, er de lange sammensetningene som for eksempel *denim-on-denim-on-leather-wearing* (81), *turtleneck-and-knit-vest-sporting* (83) og ikke minst dette ekstreme tilfellet: *slightly-raised-because-the-guy-sucked-and-went-too-deep-and-it-got-infected* (88). Jeg har prøvd å beholde alle de mest markerte eksemplene av dette kjennetegnet ved forfatterens stil. Lengre sammensetninger med bindestrek var med på å skape en muntlig og endatil humoristisk effekt i originalen. For å oppnå dynamisk ekvivalens, ble de ovennevnte eksemplene derfor oversatt som *iført dongeri-på-dongeri-på-skinn* (19), *rullekrage-og-strikket-vest-type-bestemor* (23) og *litt-opphøyde-fordi-fyren-sugde-og-stakk-nåla-for-dypt-og-den-ble-infisert* (27). Disse og andre eksempler av min bruk av bindestrek i oversettelsen er i samsvar med de norske skrivereglene, siden mange av sammensetningene er tilfeller hvor forleddet er en ordgruppe, og i slike tilfeller kan bindestrek plasseres mellom alle ledd (Faarlund et al. 89). Det er dessuten ganske vanlig å bruke bindestrek i sammensetninger som er lange eller uvanlige (Faarlund et al. 90), derfor kunne jeg beholde de mest markerte sammensetningene.

En annen uvanlig ting forfatteren gjør i sine essayer, er at hun noen ganger bruker substantiver som verb. Et eksempel av denne særegenheten ser vi når Schumer sier: «and I can't fairy-godmother my way out of it» (81). Dette er ikke en uvanlig formulering i muntlig engelsk, ettersom personnavn eller karakterreferanser ofte brukes som verb for å antyde at man gjør noe som ligner det personen eller karakteren er kjent for å gjøre. Tidligere i samme essayet har forfatteren snakket om at hun så ned på seg selv fra takvifta som om hun var sin egen *fairy godmother* (78). Denne Disney-referansen valgte jeg å beholde og oversatte den med *min egen gode fe* (16). Det hadde likevel blitt altfor markert om jeg i min oversettelse valgte å beholde referansen til den gode feen og i tillegg hadde brukt substantivet som et verb – mye mer markert enn det er i kildeteksten. Derfor har jeg oversatt det med «trylle meg selv ut av det» (20). Betydningen av verbet *trylle* er beslektet med ordet *fe*, og jeg klarer på denne måten å bevare en tematisk forbindelse mellom disse setningene.

Språkspesifikk humor

Siden underformålet mitt med denne oversettelsen var å forsøke å bevare humor, skal jeg nå se på noen eksempler av språkspesifikk humor og hvordan jeg har oversatt disse eksemplene. Eksempel 21 demonstrerer et ordspill som er basert på uttrykket *skunked*, som brukes om øl som har fått dårlig smak og lukt, ofte i forbindelse med å ha blitt utsatt for sollys.

(21) He smelled like skunked Heineken—well, Heineken, skunk, and [...] (76)

Også i Norge kobles dette fenomenet til skunker, eller stinkdyr, på grunn av den spesielle lukten («Stinkdyr» *Brygg selv*). Jeg valgte å oversette ordspillet ved å bruke det norske verbet *stinke*, som er mer uttrykksfullt enn det mer nøytrale verbet *lukte*, og kan brukes til å fremheve at lukten ikke var spesielt god. Ettersom verbet *stinke* har samme rot som *stinkdyr*, har jeg klart å gjenskape et lignende ordspill. For å bevare innholdet i uttrykket *skunked* og markere at det ikke var snakk om lukten av en nyåpnet Heineken, har jeg lagt til adjektivet *bedervet*:

(22) Det stinket bedervet Heineken av ham – eller rettere sagt, Heineken, stinkdyr og [...] (15)

Det neste ordspillet handler også på en måte om øl. I begynnelsen av det første essayet jeg har oversatt, snakker forfatteren om å ha hatt soppinfeksjoner, og i eksempel 23 spiller hun nettopp på denne informasjonen. Siden soppinfeksjon heter *yeast infection* på engelsk og gjærsopper som brukes til ølbrygging heter *yeast*, blir dette ordspillet ganske morsomt. På norsk er det kanskje problematisk å bevare ordspillet, da det ikke er like vanlig å snakke om sopp som en del av ølbrygging, selv om gjær faktisk er en sopp («gjær» *Brygg selv*).

(23) Let's grab a beer together. Okay, fine, nothing with yeast. (65)

(24) La oss ta en øl sammen. Nei vel, greit, vi tar noe uten sopp. (3)

Denne setningen i seg selv hadde blitt mer naturlig på norsk hvis jeg hadde oversatt *yeast* med *gjær*. Men i et forsøk på å bevare ordspillet har jeg likevel valgt beholde ordet *sopp* (det er tross alt mange som vet at gjær er en sopp).

Problemet i eksempel 25 er at *if you can't stand the heat, get out of the kitchen* er et ordtak. På norsk har vi et idiom med tilsvarende betydning: *den som vil være med på leken, må tåle steken* (NAOB). Ettersom uttrykkene er bygget opp på en omvendt måte (premisset i det engelske ordtaket tilsvarer konklusjonen i det norske uttrykket), hadde jeg måttet snu på det norske idiommet hvis jeg skulle bruke det i min oversettelse. Resultatet hadde da blitt noe i retning av: «[...] som om du åpenbart ikke tåler steken, og kan ikke være med på leken».

(25) People react as if you obviously can't take the heat and need to get out of the kitchen. But I've never been a smile-and-nod type of girl, nor have I ever been one to get out of the kitchen.

(85)

Men i dette tilfellet kunne jeg ikke bare oversette idiommet med det tilsvarende norske og ignorere originalidiomets form, siden forfatteren spiller på den bokstavelige betydningen av ordet *kjøkken* i en vits i den påfølgende setningen. Ordet *kjøkken* er i tillegg viktig for det selvbiografiske aspektet (forfatteren snakker mye om vekten sin), og dermed hadde det blitt et stort inngrep å fjerne denne vitsen. Vandaele sier at humor forekommer når en regel har blitt brutt, når en forventning ble satt opp, men ikke oppfylt (Vandaele 149), og denne påstanden inspirerte meg til å blande det norske idiommet med det engelske ordtaket. Den første delen av ordtaket *can't take the heat* betyr omtrent det samme som slutten av det norske idiommet *tåler steken*, og derfor valgte jeg å bruke dette i min oversettelse. Resten av ordtaket ble oversatt mer direkte for å bevare ordet *kjøkken*. *Stek* og *kjøkken* har en viss tematisk sammenheng, og det kjente uttrykket *tåler steken* gir den norske leseren et hint om hva resten av setningen betyr, samtidig som det bygger opp en forventning som ikke blir oppfylt, noe som skaper en humoristisk effekt.

(26) Folk reagerer som om du åpenbart ikke tåler steken og må forlate kjøkkenet. Men jeg har aldri vært en smile-og-nikke-type-jente, og heller ikke den som forlater kjøkkenet. (24)

Dessverre var det ikke alle ordspill som ble oversatt på en tilsvarende humoristisk måte. Formuleringen *cocky and a dick* (80) fungerer for eksempel ikke like bra i norsk oversettelse. Ordet *cocky* ligner på *cock*, som er synonymt med *dick*, og jeg tror ikke at det fins tilsvarende ordpar på norsk. Jeg oversatte dette med *blærete og en kuk* (18), som ikke er helt dynamisk ekvivalent, men også disse to ordene har en slags anatomisk sammenheng.

Det var ett sted i oversettelsen der jeg valgte å legge til et humoristisk element som ikke var å finne i kildeteksten, men som står i stil med forfatterens sarkastiske stemme. Når forfatteren nevner *matchmaker* (78), oversetter jeg det som *ekteskapsarrangør* (16). Men det er en setning i min oversettelse hvor jeg valgte å oversette dette ordet med det norske uttrykket *Kirsten giftekniv* (18). Uttrykket betyr omtrent det samme som *ekteskapsarrangør* (SO), men det har i tillegg en ekspressiv funksjon. Dette uttrykket utløser den såkalte *domestic remainder*, som er et begrep Lawrence Venuti snakker om i artikkelen «Translating Humour». Slike *remainders* er hjemliggjørende effekter man ubevisst, eller bevisst, skaper i oversettelsen (Venuti 7). Venuti forklarer at en oversettelse er i bunn og grunn en hjemliggjørende handling, at man ikke helt kan unngå at noe av kildekulturen, referanser eller språklige effekter, går tapt, men at en oversettelse kan bli ekvivalent med originalteksten hvis oversetteren benytter effekter som bare fungerer i målkulturen, men som samtidig etterligner effektene i kildeteksten (Venuti 15). Når det gjelder humor, sier Venuti at oversetteren må være kreativ og prøve å imitere den humoristiske effekten av originalteksten (Venuti 15). I spørsmålet der jeg endte opp med å bruke det norske uttrykket (eksempel 2), er forfatteren ironisk, og jeg synes at det norske uttrykket *Kirsten giftekniv* (i kombinasjon med det tidligere nevnte *liksom*) er med på å skape en tilsvarende effekt på norsk.

(27) Maybe I wasn't just a trainwreck of a girl after all! (86)

(28) Kanskje var jeg ikke bare et vrak av en jente likevel! (26)

Det siste ordspillet jeg vil nevne her, er det som spiller på filmtittelen *Trainwreck*. Filmen hadde samme tittel i Norge, derfor fungerte ikke dette ordspillet på samme måte i min oversettelse (eksempel 28). Her valgte jeg å benytte en strategi Peter Alan Low nevner i artikkelen «Translating jokes and puns». Strategien går ut på å kompensere for det tapte ordspillet med et ordspill et annet sted i oversettelsen, helst i nærheten av det opprinnelige (Low 67). Lenger nede på samme siden ramser Schumer opp alle de titlene som filmen hennes hadde fått i det utenlandske markedet, og vi ser at alle disse hadde blitt oversatt til engelsk for å vise at innholdet i dem var det motsatte av poenget i eksempel 27. Derfor måtte titlene oversettes til norsk, og dermed kunne jeg velge å oversette ordet *mess* i den argentinske tittelen med det lignende norske *vrak*, og på denne måten referere tilbake til *vrak* i eksempel 28. Tittelen jeg endte opp med uttrykker faktisk det motsatte av innholdet i setning 27, noe som skaper en ekstra humoristisk effekt.

KULTURSPESIFISITET OG HUMOR

Boken til Schumer er en såkalt *hybrid*, det vil si at funksjonen til essayene er delvis informativ og delvis ekspressiv (Munday 116). Det er en del vitser i disse selvbiografiske essayene, og formålet med en vits er humoristisk effekt. Denne effekten må gjenskapes for å oppnå dynamisk ekvivalens (Venuti 10). Oversettelsen min skulle ha den samme funksjonen: Den skulle både informere leseren om episoder fra forfatterens liv og være humoristisk. Derfor har jeg beholdt kulturspesifikke referanser, bortsett fra tilfeller da innholdet av referansen eller humor var viktigere enn spesifisiteten.

Alle personnavn ble beholdt uten endringer, inkludert hundnavnet Muffin (selv om formen *muffins* er vanligere på norsk) og kjæleformene Aim og Kimmy. “*Pancakes*” og “*Silver Dollars*” (91) måtte jeg likevel oversette som «*Pannekaker*» og «*Sølvdollar*» (30) fordi innholdet i disse kallenavnene er viktig. Dessuten brukte forfatteren *silver dollars* i samme avsnitt som eufemisme for brystvortene sine, og for å beholde denne repetisjonen på norsk var det nødvendig at *sølvdollarene* (30) pekte tilbake til kallenavnet. *Adventureland* (66) valgte jeg å oversette som *Eventyrland* (4). Forfatteren snakker om en eksisterende fornøylespark, men også her er innholdet viktigere enn spesifisiteten. Ordet *adventure* repeteres ofte i essayet «Dad» og blant annet brukes det i et ordspill når forfatteren sier at sjørøverskuta var «the main adventure I wanted to have in this land» (69). Her spiller forfatteren på sammensetningen av ordet *Adventureland*, og ved å oversette navnet kunne jeg overføre dette på en ekvivalent måte: «det viktigste eventyret jeg ville dra på i dette landet» (8). Jeg har i tillegg oversatt navnet *Suicide Mountain* (69) som *Selvordsfjellet* (7), ettersom innholdet her åpenbart var viktig. Forfatteren sier: «or whatever the roller coaster was called» (69), og da virker det som om navnet brukes til å uttrykke forfatterens holdning til berg-og-dal-banen. Jeg valgte dessuten å oversette *the pirate ship* (66) med varianten *sjørøverskuta* (4), da dette ordet er mer eventyrlig og uttrykksfullt enn det nøytrale *piratskipet*.

Når det gjelder spesifikke geografiske referanser, har jeg beholdt de fleste som de er, men måtte for eksempel bruke de norske navnene på steder som Mount Everest (15). Jeg har også valgt å legge til en eksplisitering når det gjelder byen Baltimore (*her i Baltimore*, 14), siden det kan være uklart for den norske leseren hvorfor forfatteren nevner nettopp denne byen, og ved å legge til adverbet *her* markerer jeg at Schumer befant seg i denne byen da hun gikk på Towson University. Jeg har ikke eksplisittert noen av de andre stedsreferansene, som *JFK* og *South Carolina*, fordi jeg ikke ville undervurdere den norske leseren, og fordi referansene stort sett er forståelige på grunn av konteksten.

Et eksempel hvor innholdet er viktigere enn spesifisiteten er referansen til amish-folket, som er et amerikansk kirkesamfunn som kanskje ikke er så kjent for nordmenn flest. Jeg ville ikke forklare eller eksplisitere begrepet, da kulturformidling ikke var formålet med oversettelsen min. Når Schumer sier: «For those who grew up Amish» (90), bruker hun denne referansen som en slags overdrivelse, hun snakker ikke utelukkende til de som er amish. Schumer forklarer oppskriften for alle som ikke hadde en like festlig oppvekst som henne. Derfor valgte jeg i dette tilfellet å ta bort den kulturspesifikke referansen og oversette det med *superkristne* (29). Jeg har på en måte gått opp et nivå i det semantiske hierarkiet og oversatt det spesifikke begrepet med hyperonymet *kristne*. I tillegg brukte jeg forsterkeren *super-*, siden amish-folket er veldig tradisjonstro og det var viktig å beholde dette aspektet, samtidig som forsterkeren er med på å skape en litt ekstra overdrivende effekt.

Supermarkedet Key Food (88) fins ikke i Norge, og derfor vurderte jeg først å eksplisitere og oversette det som *Key Food-supermarkedet*. Men også *cereal aisle* (88) visste seg å være en utfordring her. *Frokostblandingshylla* er et langt og kronglete ord, og det er heller ikke så vanlig på norsk å snakke om en frokostblandingshylle, for de fleste butikkene i Norge ikke har en egen hylle bare for frokostblanding. Jeg vurderte å erstatte det lange ordet med noe som kan vekke tilsvarende reaksjon hos norske lesere, for eksempel *smågodthylla*, da nordmenn er omtrent like glad i smågodt som amerikanere i frokostblanding. Men jeg valgte å beholde referansen til frokostblandinger, nettopp fordi amerikanerne som Schumer er svært opptatte av denne frokostmaten. Men når det gjelder supermarkedet, var det egentlig ikke så viktig hvilken butikk Schumer handlet på, poenget var at hun ikke hadde vært igjennom så mye vanskelig, men har smakt de fleste frokostblandingene. Derfor brukte jeg ordet *butikkhylla* (27), og fant dermed et mer idiomatisk sted å plassere ordet *hylla*. På denne måten fikk setningen bedre flyt, noe som er viktig for den humoristiske effekten.

Også med *Hair Club for Men* (81) har jeg valgt å ta bort den spesifikke referansen til fordel for humor. Denne organisasjonen er ikke kjent i Norge, og den har endatil skiftet navn og heter nå bare Hair Club. Antakeligvis brukte Schumer denne referansen for å forsterke den nedsettende beskrivelsen av Rex, da det kanskje ikke er så kult å være medlem av denne klubben. Jeg ville finne en løsning som både var litt morsom og relatert til hårtap, siden Rex faktisk hadde «hårpluggen». Derfor har jeg til slutt brukt ordet *hårtaper* (19), som spiller på hårtap, samtidig som leddet *taper* gjenspeiler Schumers sarkastiske tone.

Popkultur og appellativisering

Schumers stadige referanser til musikk- og filmindustrien er et viktig kjennetegn av hennes stil. Hun bruker disse som litterære virkemidler, både til sammenligning og som metaforer, derfor var det essensielt å beholde referansene for ikke å glatte over forfatterens språklige bilder. Den amerikanske popkulturen, filmer, TV-serier og musikk, er generelt ganske kjent for mange nordmenn, så jeg har ikke eksplisittert så mye. Jeg har beholdt referansen til serien *Sons of Anarchy* (89) akkurat slik den ble brukt i originalen (med *son* i entall, 29). Schumer brukte denne tittelen til en personbeskrivelse, siden personen tydeligvis lignet på en karakter fra denne serien. Serien er kjent i Norge, derfor er det ikke en vanskelig referanse å beholde.

Når det gjelder bok- og filmreferanser, har jeg valgt de titlene som brukes i Norge. Noen ganger anvender forfatteren filmhandlinger til å sammenligne det med situasjonen hun befinner seg i, men om man ikke vet at karakteren til James Franco satt fast i et juv i hele 127 timer, eller hvordan krigsgutten fra *Mad Max* ser ut, tar man ikke disse referansene uansett om man leser originalen eller oversettelsen, og derfor har jeg beholdt slike sammenligninger uten eksplisittering. Det fins også noen skjulte referanser når det gjelder litteratur, som når forfatteren nevner *tracker jackers* (89), eller *kongeveps* (29) som de heter i den norske oversettelsen av *Hunger Games* (Collins 222), slik at de som leser ungdomslitteratur forstår poenget hennes bedre. Til å oversette Whitman-sitatet (92), benyttet jeg Per Arnebergs gjendiktning av *Song of Myself* fra 1973. Sitater fra Sam Cooke-sangene har jeg likevel beholdt på engelsk fordi det er tydelig fra konteksten at dette er sangtekster, og når det gjelder innhold, så forklarer Schumer at det er vakre kjærlighetssanger, og dette er egentlig det eneste leseren må vite om disse sangene i dette tilfellet. Bob Dylans *Blowin' in the Wind* er kjent i Norge, men likevel har jeg valgt å legge til eksplisitteringen *i den sangen* (25). Ettersom jeg ikke kunne flette det engelske sitatet inn i setningen på samme måte som Schumer, satt jeg det i anførselstegn og valgte å beholde kun den biten som faktisk er viktig for beskrivelsen. På denne måten kan også mange av de norske lesere forstå denne sammenligningen.

Når forfatteren nevnte *Kermit the Frog* (71), oversatte jeg det direkte som *frosken Kermit* (9), siden det er en kjent karakter for nordmenn, og *Winnie the Pooh* (70) ble selvsagt oversatt med den norske varianten *Ole Brumm* (9). *Tasmanian Devil* (67) er derimot ikke så kjent i Norge, så hvis jeg bare hadde skrevet *den tasmanske djevelen*, kunne det se ut som om Schumer refererte til dyrearten. For å markere at det ikke var snakk om en hvilken som helst tasmansk djevel, valgte jeg å eksplisittere ved å legge til karakterens navn, slik at oversettelsen ble *den tasmanske djevelen Taz* (5).

Når det gjelder merkenavn, har jeg beholdt referansene nordmenn kjenner til, som *Guinness* (90), eller referanser som ikke trenger å eksplisiteres fordi man finner den nødvendige informasjonen i konteksten, som når Schumer for eksempel snakker om *Dos Equis*-reklamen (10). Selv om ølmerket ikke er allment kjent i Norge, får vi vite alt vi trenger når Schumer forklarer at hovedpersonen i disse reklamene er en spennende mann med skjegg. Jeg var nødt til å beholde referansen, siden hun sier at hennes beskrivelse av Jason høres ut som en sånn reklame, men det er ikke nødvendig å eksplisitere merkenavnet. Jeg har dessuten beholdt den opprinnelige stavemåten og tegnssettingen i referanser som *Dr Pepper* (uten punktum) og *MicroMagic* (i ett ord) fordi det er merkenavn.

Godteriet *Sour Powers* (67) har jeg oversatt som *surt godteri* (5), ettersom merkenavnet ikke er så kjent i Norge. Merket produserer surt godteri, så jeg har beholdt innholdet, som her var viktigere enn et merkenavn som mesteparten av norske lesere uansett ikke kjenner. Referansen til *Cabbage Patch* (86) har jeg oversatt med *kålåkerdukke* (25), som er det norske navnet på disse dukkene. En annen type dukker Schumer nevner er *troll doll* (76), som på norsk er kjent som *lykketroll*. Problemet her er at i dette tilfellet er det underforstått at det er negativt å se ut som en *troll doll*, og derfor kunne jeg ikke bruke et ord som hadde *lykke* i seg, det hadde skapt feil konnotasjon. Jeg valgte å oversette referansen som *trollet* (14), siden det vesentlige her er hvordan dukkene ser ut og ikke hva de heter.

Forfatteren har i tillegg en tendens til å appellativisere merkenavn. Dette er ganske vanlig blant amerikanere, men også nordmenn bruker av og til merkevarenavn som fellesnavnet for et produkt (f.eks. *stressless*). Utfordringen her er at leseren må kjenne merket og vite hvilken type produkt selskapet produserer for å forstå innholdet i referansen. Jeg har for eksempel beholdt *Hacky Sack* (15), som opprinnelig var et merkenavn for en type små myke stoffballer brukt til å trikse med. Grunnen til dette er at jeg har sett og hørt nordmenn som vet om eller driver med Hacky Sack, bruke merkenavnet generelt om denne typen ball.

Novocain (77) er et merkenavn som i USA ofte blir brukt som fellesnavnet for det lokalanestetiske middelet prokain, men merket er ikke spesielt kjent i Norge. Her var det viktig å bevare innholdet for å kunne gjenskape forfatterens humoristiske sammenligning. Derfor har jeg oversatt denne referansen med hyperonymet *bedøvelse* (15). Det samme gjorde jeg med merkenavnet *Spanx* (65). Dette merket, som er kjent for hold-in-undertøyet de lager, fins faktisk i norske butikker, men nordmenn bruker ikke merkenavnet til å referere til denne typen undertøy generelt, noe amerikanere ofte gjør. Derfor har jeg oversatt det med begrepet *hold-in-undertøy* (3), for da slipper den norske leseren å lure på hva det snakk om.

Skolesystemet i USA

Siden skolesystemet i USA er ganske annerledes enn skolesystemet i Norge, møtte jeg på flere utfordringer når det gjelder skolerelaterte begreper Schumer nevner i essayene sine. De første begrepene har å gjøre med skolestrukturen, og det er *elementary school* og *high school*. Selv om de norske *barneskolen* og *videregående skole* ikke er helt ekvivalente med de amerikanske, blant annet fordi de omfatter forskjellige klassetrinn, har jeg likevel brukt disse begrepene i min oversettelse for å unngå å bruke engelske ord, da det ofte kan ødelegge flyten. Strategien jeg brukte her kaller Baker «kulturell erstatning», det vil si at man bytter det kulturspesifikke begrepet ut med et begrep i målkulturen som ikke har den samme *propositional meaning*, men som mest sannsynlig kommer til å vekke like assosiasjoner og produsere ekvivalent effekt hos leseren i målkulturen (Baker 29). Intensjonen min var ikke å fjerne kulturspesifisiteten her, men heller gi den norske leseren begreper som de lett forstår og kan relatere til. *Elementary school* (90) nevnes bare én gang og uten særlig mye fokus på skolen; forfatteren snakket egentlig om skolebygget. Derfor går ingen viktige kulturspesifikke referanser tapt om jeg her bruker *barneskolen* (30) for å skape bedre flyt.

(29) Then I got to college, where the class of freshman girls at my school, Towson University in Maryland, had just been voted *Playboy* magazine's number one hottest in the nation. (75)

(30) Så begynte jeg på college ved Towson University i Maryland, der bladet *Playboy* akkurat hadde kåret jentene fra førsteårskullet til nummer én på lista over de heiteste i landet. (13)

Begrepet *high school* var likevel en større utfordring, spesielt når det dukket opp i samme setning som *college*, som ikke har en ekvivalent på norsk. Gunnel Tottie forklarer at *college* er et ord som har mange betydninger: Det kan både referere til en utdanningsinstitusjon, og bare til en del av det (Tottie 64). Når det er snakk om en institusjon, kan *college* for eksempel oversettes med *høyskole* eller *yrkesskole* (SO). Men når Schumer snakker om tiden sin på college, forstår man at hun tok utdanningen ved Towson University, det vil si at college i dette tilfellet var en del av et universitet. I Norge har vi ikke noe tilsvarende, og derfor har jeg i min oversettelse beholdt begrepet *college*, siden dette var en viktig del av forfatterens liv. Begrepet er heller ikke ukjent for nordmenn (igjen, takket være amerikanske filmer), men som vist i eksempel 30, har jeg faktisk endret strukturen i denne setningen for å tydeliggjøre at i USA kan collegeutdanningen tas ved et universitet (*Store norske leksikon* 5), ettersom akkurat dette aspektet kanskje ikke er så opplagt for nordmenn.

I essayet «Beautiful and strong» snakker Schumer nesten utelukkende om sin tid på college, og det er først her at både *college* og *high school* dukker opp i samme setning. Det kan anses som problematisk å beholde det amerikanske begrepet *college* samtidig som jeg velger å oversette *high school* med det norske *videregående*. Men begrepet *college* blir faktisk brukt i Norge når man snakker om amerikansk skolesystem fordi vi ikke har et tilsvarende ord, mens ordet *videregående* vekker tilsvarende assosiasjoner hos den norske leseren som *high school* gjør i originalen, ettersom forfatteren refererer til det siste året før man begynner på universitet. I tillegg blir setningen «I had reached my full high school potential» (75) mer spøkefull på norsk når jeg oversetter *high school* med *videregående* enn om jeg hadde beholdt det engelske begrepet: «Jeg hadde nådd mitt fulle videregående potensial» (13).

Det er mange av de skolerelaterte begrepene som anvendes som grunnlag for vitser, ordspill og andre komiske elementer i disse essayene. Begreper som *freshman* og *senior* (som brukes både om tiden på skolen og college; Tottie 62) er ikke leksikaliserte på norsk, og jeg har oversatt disse på litt forskjellige måter, avhengig av hvilken funksjon de hadde i originalsetningen. *Senior year of high school* (71, 81) har jeg oversatt som *det siste året på videregående* (10, 19), men i uttrykket “*super senior*” (75) brukes begrepet *senior* i betydningen ‘fjerdeårsstudent’ (*SO*), og derfor har jeg oversatt det som «*superavgangsstudent*» (13). Som vist i eksempel 30, har jeg oversatt *freshman girls* som *jentene fra førsteårskullet*, mens andre steder har ordet *freshman* blitt oversatt som *det første året mitt på college* (19), *førsteåringen på college* (20) og ikke minst *denne feite førstisen* (14), som gjenspeiler forfatterens uttrykksmåte i formuleringen *fat, freshman me* (76).

Det amerikanske uttrykket *freshman fifteen* brukes om den vekten mange studenter legger på seg når de først flytter hjemmefra for å studere. Tallet femten i dette uttrykket refererer til femten pund, som kanskje er den vekten en gjennomsnittlig førsteåring legger på seg. Nordmenn som ser mange amerikanske serier og filmer, kjenner muligens begrepet, men konseptet er ikke allment kjent. Dette er heller ikke et uttrykk som brukes på norsk, da vi verken snakker om det kulturspesifikke amerikanske *freshman* eller benytter pund som en masseenhet i Norge. Schumer bruker dette konseptet som en del av en vits. Hun sier at hun har lagt på seg «the freshman thirty, not fifteen» (75). Også her har jeg valgt å anvende kulturell erstatning. I Norge snakker vi noen ganger om «studentkiloene», som er et konsept som har en *propositional meaning* som ligner det amerikanske uttrykket, men er litt mindre spesifikt, man må ikke legge på seg første året og heller ikke et bestemt antall kilo. Jeg valgte likevel å bruke *studentkiloene* fordi det er tydelig fra konteksten at dette var noe som skjedde

med forfatteren første året på college, mens det ikke var viktig akkurat hvor mange kilo det var snakk om, bare at det var det dobbelte av det som er vanlig. Faktisk så hadde jeg «drept» denne vitsen hvis jeg valgte å beholde den spesifikke vekten (omregnet til kilo), siden man helst skal unngå både det utydelige og det som er altfor tydelig når det gjelder humor (Low 68). I en informativ tekst hadde jeg måttet forklare begrepet, men når formålet er humor, er det viktigere å oppnå ekvivalent humoristisk effekt, noe jeg føler jeg gjør med formuleringen «det dobbelte av de vanlige studentkiloene» (13).

Når det gjelder livet rundt studiene, har jeg blant annet oversatt begrepet *campus* (75, 76). Jeg vurderte først å beholde det engelske begrepet, ettersom det noen ganger blir brukt på norsk, og det er et begrep som assosieres sterkt med amerikanske college. Det virker likevel som om ordet *campus* kun brukes av nordmenn som selv studerer eller har studert på en campus. Som tidligere nevnt, ville jeg ikke undervurdere norske lesere, for det er sikkert mange som vet hva begrepet betyr, men siden jeg generelt ville at oversettelsen min skulle kunne leses som en selvstendig tekst med god flyt, har jeg endt opp med å bruke norske ord som *universitetet* (13) og *universitetsområdet* (14). Disse ordene er ikke alltid en nøyaktig oversettelse av *campus*, men i disse tilfellene passet det å bruke dem fordi forfatteren tok collegeutdanningen ved et universitet.

En annen kulturspesifikk utfordring var begrepet *dorm room*, hvor *dorm* er en forkortelse av *dormitory* ('studenthjem' *SO*), og også her benyttet jeg kulturell erstatning. Første forekomsten av *dorm room* oversatte jeg med det lignende norske ordet *hybel*, slik at hele frasen *dorm room phone* (75) ble *hybeltelefonen* (13). Det norske ordet har ikke den samme *propositional meaning* som *dorm room*, men det gir tilsvarende assosiasjoner, da *hybel* ofte brukes om studentboliger i Norge. Ettersom jeg allerede har vekket denne konnotasjonen til studentbolig med dette eksempelet, kunne jeg oversette *our shitty dorm room* (76) med *det bedritne rommet vårt* (14) uten å måtte spesifisere at det var snakk om en studentbolig, noe som hadde resultert i en veldig kronglete formulering. For ikke å fjerne *propositional meaning* av ordet *dormitory* helt, valgte jeg å oversette den siste forekomsten av det engelske begrepet *dorm* med det tilsvarende norske *studenthjem*, slik at *dorm bed* (81) ble *studenthjemsenga* (19). Alle endringene jeg har foretatt når det gjelder skolerelaterte begrep som ikke har ekvivalenter på norsk, var med på å skape bedre flyt i oversettelsen min og bevare originalens avslappede tone.

Til slutt vil jeg kommentere begrepet *graduation* (samt verbet *graduate*), som heller ikke har en direkte ekvivalent på norsk, ettersom det kan referere til det å fullføre utdanningen generelt, men også mer spesifikt til både avleggelse av avgangseksamen og den avsluttende seremonien med utdeling av vitnemål (*SO*). Siden målet med oversettelsen min ikke var kulturformidling og jeg ville at teksten skulle bli idiomatisk, måtte jeg variere oversettelsesstrategiene.

- (31) [...] to earn the credits needed for graduation [...] (71)
- (32) [...] å opptjene de nødvendige studiepoengene [...] (10)
- (33) [...] a sexy way of saying he should have graduated but [...] (75)
- (34) [...] høres mer sexy ut enn å si at han burde allerede ha blitt ferdig, men [...] (13)

I eksempel 31 snakker forfatteren om broren sin som skulle opptjene nok studiepoeng til å avlegge avgangseksamen, derfor har jeg tatt bort begrepet *graduation* og kompenserte med adjektivet *nødvendige*, for disse studiepoengene nettopp var nødvendige å ta for å fullføre utdanningen. I eksempel 33 referer forfatteren generelt til det å fullføre studiene, og da valgte jeg å oversette det med parafrasen *burde allerede ha blitt ferdig*.

- (35) [...] neon lighting, randomly assigned roommate, and sealed windows so we didn't have the option to jump to an early graduation. (76)
- (36) [...] neonlys, tilfeldig tildelt romkamerat, og vinduer som var sikret slik at vi ikke kunne velge å hoppe av studiene. (14)

I eksempel 35 ble begrepet *graduation* anvendt som grunnlag for en vits. Forfatteren spiller på den bokstavelige betydningen av verbet *jump* ('hoppe'), ettersom det er underforstått at hvis man hopper ut et vindu, så er det en stor sjanse for at man avslutter studiene tidligere enn planlagt. På norsk bruker vi uttrykket *hoppe av studiene* til å snakke om tilfellene da studenter velger å droppe ut, det vil si slutte å studere før de egentlig er ferdig med utdanningen. Jeg følte at dette uttrykket passet ypperlig å bruke her fordi på denne måten kunne jeg både bevare forfatterens spill på den bokstavelige betydningen av verbet *jump* og samtidig skape en litt annen, men tilsvarende «mørk» humoristisk effekt.

AVSLUTNING

I denne oppgaven har jeg snakket om noen av utfordringene jeg støtte på i min oversettelse av fem essayer fra Amy Schumers *The Girl with the Lower Back Tattoo*. Formålet med denne oversettelsen var å gjenskape en naturlig uttrykksmåte og gjenspeile kildetekstens uformelle stil. I denne kommentaren forklarte jeg strategiene jeg har anvendt i forsøk på å oppnå dynamisk ekvivalens. Intensjonen med oversettelsen min var dessuten å bevare forfatterens humor, derfor har jeg også diskutert de mest interessante utfordringene og drøftet løsningene mine når det gjaldt språk- og kulturspesifikk humor.

LITTERATUR

- BAKER, Mona. *In Other Words: A coursebook on translation*.
London: Routledge, 2011.
- COLLINS, Suzanne. *Fugl Fønix*. Overs. Torleif Sjøgren-Erichsen.
Oslo: Gyldendal Norsk Forlag, 2014. Overs. av *Mockingjay*, 2010.
- FAARLUND, Jan Terje, Svein Lie og Kjell Ivar Vannebo. *Norsk referansegrammatikk*.
Oslo: Universitetsforlaget, 1999.
- FRETLAND, Jan Olav og Aud Søyland. *Norske skriveregler*.
Oslo: Det Norske Samlaget, 2015.
- HASUND, Ingrid Kristine. *Slang*.
Oslo: Kunnskapsforlaget, 2006.
- JOHNSEN, Odd Egil. «'Liksom' som diskursmarkør i norsk talespråk: En studie av Big Brother-korpuset». *Maal og Minne* 2 (2012): 91-109.
- LOW, Peter Alan. «Translating jokes and puns».
Perspectives: Studies in Translatology 19:1 (2011): 59-70.
- MUNDAY, Jeremy. *Introducing Translation Studies: Theories and Applications*.
Oxon: Routledge, 2016.
- SCHUMER, Amy. *The Girl with the Lower Back Tattoo*.
New York: Gallery Books, 2016.
- TOTTIE, Gunnel. *An Introduction to American English*.
Oxford: Blackwell Publishing, 2002.
- VANDAELE, Jeroen. «Humor in translation». *Handbook of Translation Studies* (Volume 2).
Amsterdam: Benjamins, 2010. 147-152.
- VENUTI, Lawrence. «Translating Humour».
Performance Research 7:2 (2002): 6-16.
- VERMEER, Hans J. «Skopos and Commission in Translational Action».
The Translation Studies Reader. Red. Lawrence Venuti.
London: Routledge, 2012. 191-202.
- WHITMAN, Walt. *Sangen om meg selv*. Overs. Per Arneberg.
Stabekk: Den norske bokklubben, 1973. Overs. av *The song of myself*, 1855.

NETTSIDER

- «Anywhoozle». *Urbandictionary.com*. 27. januar 2011. Urban Dictionary. Internett.
<<https://www.urbandictionary.com/define.php?term=anywhoozle>> 27. mai 2018.
- «Attraksjoner». *Tusenfryd.no*. Tusenfryd, 2016. Internett.
<<https://www.tusenfryd.no/no/se-og-gjore/attraksjoner>> 27. mai 2018.
- «Skole og utdanning i USA». *Snl.no*. 14. august 2014. Store norske leksikon. Internett.
<https://snl.no/Skole_og_utdanning_i_USA> 27. mai 2018.
- ALVSTAD, Cecilia og Eva Refsdal. «Oversettelsesstudier». *Snl.no*. 15. januar 2018. Store norske leksikon. Internett.
<<https://snl.no/oversettelsesstudier>> 27. mai 2018.
- BORTHEN, Kaja. «Trenger vi småord som da, altså, vel, visst og jo?». *Riksmålsforbundet.no*. 07. november 2014. Riksmålsforbundet. Internett.
<<https://www.riksmalsforbundet.no/trenger-vi-smaord-som-da-altsa-vel-visst-og-jo/>> 27. mai 2018.
- NYGÅRD, Eirik. «Ordliste: Ord og uttrykk i hjemmebrygging». *Brygg selv.no*. 25. juli 2016. Brygg selv. Internett.
<<https://www.bryggselv.no/blogg/ordliste/>> 27. mai 2018.
- SLETTEMARK, Asbjørn. «Media slipper billig unna i Netflix-dokumentaren om Amanda Knox». *Aftenposten.no*. 06. oktober 2016. Aftenposten. Internett. <<https://www.aftenposten.no/kultur/i/mwPA4/Asbjorn-Slette-mark-Media-slipper-billig-unna-i-Netflix-dokumentaren-om-Amanda-Knox>> 27. mai 2018.

ORDBØKER

- Det Norske Akademis ordbok*. Det Norske Akademi for Språk og Litteratur. 2017. Internett. <<https://www.naob.no/>>
- Oxford Dictionaries*. Oxford University Press. 2018. Internett. <<https://en.oxforddictionaries.com/>>
- Stor engelsk ordbok*. Kunnskapsforlaget. 2016. Internett. <<https://www.ordnett.no/>>

VEDLEGG

AN OPEN LETTER TO MY VAGINA

First of all, I'm sorry. Second of all, you're welcome.

I know I've put you through a lot. I've had hot wax poured on you and the hair ripped from you by strangers. Some of the strangers have burned you even though I told them you have very sensitive skin. But it's on me for going to a shady-looking place in Astoria, Queens, that you thought may have been a drug front. I've been responsible for getting you yeast infections and UTIs and have worn stockings and Spanx for too long, knowing it could cause you problems. And I want to apologize for Lance on the lacrosse team, who treated you like you owed him money with his finger. That sucked, and I'm totally with you in being pissed. But you've also had a lot of nice visitors, right? Huh? You have to admit we've had a lot of fun together. I even fought to be able to call you "pussy," which I know you prefer, on television.

I've honestly done my best as I've gotten older to only let people visit who will be kind to you, and I feel like I've done my part to keep you healthy. I know that sometimes I let people in you without a condom, but, in my defense, it feels better that way and it was only the people I was dating and trusted. Well, mostly. But we really have lucked out, haven't we?

I'm also sorry for the time I had sex with my new boyfriend and we couldn't find the condom afterward and then three days later I realized it was stuck in me and I had to "bear down," as they say, and fish it out. That must have been a real bummer for you. Or maybe it was fun to have a visitor for so long? Either way, my bad!

So what do you say? Let's grab a beer together. Okay, fine, nothing with yeast. And you're buying.

DAD

When I was fourteen my dad shit himself at an amusement park.

It all went down one fine summer morning when he took Kim and me to Adventureland, which is exactly what it sounds like: an amusement park filled with adventure, as long as you've never been on an actual adventure or to an actual amusement park. I'd fantasized about the trip the whole week, dreaming about my two favorite rides: the pirate ship and the swings. Granted, they were two of the tamer rides at the park, but for me, they were at the absolute outer limit of my comfort zone. I liked the rides that gave you that feeling of weightlessness that shot from your stomach right down to your vagina when the ride dropped, but I'd never enjoyed a ride that went upside down or spun around until I puked, and I still don't. I guess you could say I have a low tolerance for fear in general.

The movie *Clue* terrified me beyond belief as a child. I slept with a pillow on my back because the chef in that movie was stabbed in the back with a huge kitchen knife. *Not gonna happen to this gal; just try to get a knife through this pillow*, I thought. As if a murderer would enter my bedroom at night intent on stabbing me in the back, see that there was a pillow there, and cancel his plans. I used a similar tactic after hearing about (but not seeing) the movie *Misery*. I slept with pillows covering my legs in case Kathy Bates got a late-night urge to drive out to Long Island, break into my home, and beat my legs with a mallet. Maybe this is why I always slept with (still sleep with) all my scary-looking horror-show stuffed animals. For protection.

Suffice it to say, I was a major scaredy-cat. In fourth grade, I had a talk with the school psychologist about all the things that actively terrified me. I wasn't sent to see him by a concerned teacher, I actually *asked* to see him. I was probably the only nine-year-old in history who requested time with a shrink. After our session, he handed my mom a list of all my fears. This list included earthquakes and tapeworms, which didn't usually come up much where I lived, but my brother was learning about them in school and he couldn't resist the urge to convince me I was nothing more than a sitting duck who was 100 percent going to get eaten alive from the inside by a worm. Highest (and most memorable) on the list, however, was the specific fear that I'd accidentally churn myself into butter. This was inspired by a creepy antique children's book called *Little Black Sambo*, which is one of those stories from the simpler, more racist times of yore when people wrote frightening, insulting tales to help children fall asleep at night. It was highly popular back in the day and has since been rightly banned or taken out of circulation. But my mom had a copy lying around. It's about a boy

who goes on an adventure and ends up getting chased by tigers, who circle and circle around a tree so fast that they churn themselves into a pool of butter, which the boy then takes home for his mother to use to make pancakes. Like ya do. Anyway, I was always riddled with fear that I'd somehow be transformed into melted butter, which now doesn't really sound like that much of a bummer. It sounds more like how I'd like to spend my last twenty-four hours on this earth.

Anywho, the morning my dad was going to take us to Adventureland, I woke up and got dressed in denim shorts that stopped just above the knee (crazy flattering) and a long T-shirt with the Tasmanian Devil on it, to let people know what was up. The shirt had to be knotted at the side because it was the early nineties and that's how you rocked out then.

It was not usual for my dad to take us on fun outings, but our parents had recently divorced, so we'd started spending solo time with him. This way, we could sneak in some fun, and he could sneak in feeling like a parent. He picked us up in his little red convertible around ten a.m. (even after he lost everything, he still always drove a convertible). I sat in the front because the back was too windy, and I convinced Kim that she'd like it better. It was about a forty-minute drive from our house, but it felt like four hundred because of the anticipation: the dozen or so rides, the limitless Sour Powers, and the arcade games just inside the park!

My dad always made me feel super loved and did the best he possibly could, but when I was a kid, his identity confused me. He wasn't the golf-playing, beer-drinking family man I saw on TV or in my friends' kitchens. He wasn't so easily labeled—or so easily understood. When he was younger, he'd been a wealthy bachelor living in 1970s New York City—when it was also in its prime. He'd shared a penthouse with his best friend, Josh, who was a well-known actor at the time. He did drugs and slept with girls and enjoyed every moment of his life. When he met my mom, he said good-bye to that lifestyle. Kind of.

Throughout my childhood, he was always in shape—tanned and well-dressed. He was an international businessman, frequently traveling to France, Italy, Prague, and I'd know he'd returned home from a trip before I saw or heard him as his smell was so potent and gorgeous. I thought it was a mixture of expensive European cologne, a faint smell of cigarettes, and something else I didn't yet recognize but later discovered was alcohol.

I never knew my dad to be a big drinker. I never saw him and thought he was even a little buzzed. If you don't know the signs, then they can't be there. I remember coming home from school and seeing him passed out naked on the floor, but not putting two and two together. I remember that he once apologized to me for missing a volleyball game that he was at, but I

just thought, *Oh, forgetful Dad!* I knew he smelled like scotch, but I thought nothing of it. (To this day when a guy I'm with is really hungover or drunk, the smell reminds me of my dad, as I warmly cuddle him closer. When I tell the guy, he laughs, thinking I'm joking.)

I only later found out that my dad was as serious an alcoholic as they came. He needed to go to detox several times when we were children. To his credit, he was clever with his addiction. He only drank when he traveled or when we slept, so . . . all the time and every night. The only thing that slowed down his drinking was multiple sclerosis.

He was diagnosed when I was about ten and was soon in the hospital for a while since the disease hit like a tidal wave. It started with a tingle in his feet and fingers and grew to complete numbness and pain in his legs. When he finally got out of the hospital, he kind of went back to normal. I didn't think about his illness and no one brought it up again. I loved my dad, but like any self-obsessed teen, I wasn't worried with his mortality. Even though I saw him lying in the hospital bed in pain, I still thought of him as invincible. The morning he picked us up to go to Adventureland, I had pirate ship rides on the brain and can't say I was too concerned about his health.

When we pulled up to the gates of the park, we ran to the high-flying swings and got in line. It was a little chilly, so it wasn't too busy, which meant that we got to go on the ride two or three times in a row before moving on. I loved those swings because I could pretend I was fearless and twist my chair around and around before they shot up in the air to begin the ride, spinning me high in the sky.

I wanted to beeline to the pirate ship, but Kim wanted to go on the big scary roller coaster. We had all day, so I said fine, even though roller coasters brought me zero joy. Being jolted around and the yelling and the possibility of dying didn't—and still doesn't—do it for me. I hated creeping up the hill at a painfully slow pace only to shoot down and hear the screams of all the people filled with regret for coming aboard. But Kim liked them. And I liked Kim. And since I was the big sister, I wanted her to always think I was brave, so I pretended it was no big deal and got in line.

But to be honest, I also wanted to wow my dad. He knew I was a complete chickenshit, and I thought he might notice and say something like "Hey, Amy . . . you going on that ride was very cool and interesting." He loved things like skydiving, which I eventually did when I was older, also to try to impress him, even though I hated every single second of it. So there we stood in a long line that felt like it was moving too fast. I hunched over a bit, hoping I wouldn't meet the height requirement for the ride, but no such luck. I continued to hope that

the roller coaster would close down for the day right before we got up to the front, or that there would be a lockdown on the park for a missing kid. There were thousands of kids there. Couldn't just one of them get lost? But alas, no, we were next.

"Do you want to sit in the front car?" the six-year-old-looking kid operating the ride asked us.

"YES!" Kim yelled.

I looked at my dad, who was giving me a most-likely-sarcastic thumbs-up. "Yeah," I added, even though Kim had already hopped in the front.

"I'll be watching you girls!" he said ecstatically.

We waved to my dad as we started creeping up Suicide Mountain, or whatever the roller coaster was called.

I don't remember much of the next two minutes, but finally the car stopped and I opened my eyes. The only silver lining was that I didn't get physically hurt, and it was a great way to practice dissociating—something my siblings and I all perfected by our early teen years. We climbed off, and Kim was thrilled. She'd had the time of her life.

I can't speak for the other maniacs on that ride, but for me, the roller coaster was traumatic. When I walked down that ramp I felt as though the president should have been at the bottom waiting to give me a medal for valor. But there was no medal; just my dad, smiling at us.

"There's no line!" Kim shouted. "Let's go again!"

And so we went, and we went and we went. Each time my dad cheered us on from the bottom. We must have ridden that thing five times when we reached the end of the ride and he wasn't there.

"Where's Dad?" Kim asked.

I told her, "He's probably getting us candy or something."

While we waited for him, we rode the ride again and again and again. After the twelfth go I was feeling real ready to get on that pirate ship, which was the main adventure I wanted to have in this land. Kim was raring to go again, but I had to stop. I thought it might be nice to take a break and maybe have kids someday, and I was sure Dad would meet us when he was done doing . . . *What was he doing?*

At that point in time, I hadn't yet realized how funny my dad is. Most of the things he did or said flew right over my head, and everyone else's for that matter. His sense of humor was so dry that days would pass before people realized he'd insulted them. He threw out perfect

one-liners under his breath while talking to waiters or bankers or my mom—and no one heard them but me. Once my grandma was talking to him, and she said, “If I die . . . ,” and he corrected her slyly: “*When . . .*” He was even dark with us as children. I remember walking into the kitchen one time and seeing him pretending that I had just caught him in the act of putting our dog, Muffin, in the microwave. He had a way about him that made it seem like nothing could ruffle his feathers or surprise him.

So that day while Kim and I sat on a bench and waited for my father, I saw a new side of him. We waited and waited. I put stupid braids in Kim’s hair and made her give me a hand massage until he finally reappeared. When he walked up to us, the first thing I noticed was his expression; he was panicked and defeated at the same time. The second thing I noticed was that he didn’t have pants on.

Kim didn’t observe any of this because she immediately asked, “Can we get fudge?!”

“Sure,” my dad answered.

He and I looked at each other. I was speechless. His T-shirt, which was soaking wet along the bottom half, was long enough to cover his underwear, but his pants were long gone.

“We need to go, Aim,” he told me very calmly.

I thought about asking something reasonable, like “Where are your pants, Dad?” But he looked in my eyes and communicated that I shouldn’t ask any questions. I went into the country-store-themed shop and got Kim her fudge, and then we all walked briskly to the car. I didn’t look to see if anyone was staring. I only watched ten-year-old Kim, who was fully enthralled by every bite of her treat. *Does she really not see that he’s pantsless? I know it’s called Adventureland but I don’t think those adventures involve men over forty dressing like Winnie the Pooh after a wet T-shirt contest.*

We’d just gotten very close to the car when a breeze hit and sent the smell my way. It was shit. Human shit.

It was then I realized, *Oh, my dad shit his pants. Okay.* I quickly leveraged this opportunity to look like a selfless and charitable sister. “You can get shotgun this time, Kimmy!” I was quick on my feet.

“Really?!” she answered. She was so excited to get this privilege that it kind of broke my heart. Amusement park fudge AND shotgun? She couldn’t believe her luck. Little did she know she wouldn’t be able to enjoy eating that fudge for much longer, or possibly ever again.

We climbed in the car, me in the back, Kim up front with my dad. As he put down the top, I looked in the side mirror and saw Kim’s nostrils start to flare. She’d picked up the scent.

The most silent car ride of my life began. The fudge sat in Kim's lap for the rest of the ride and her head slowly crept further and further in the direction away from my dad. The entire top was down on the car, but she still felt the need to hang her little head out the side. She looked like a golden retriever by the time my dad pulled up to our house to drop us off.

I was so impressed with her for not saying anything. *What a good girl*, I thought. She kissed my dad on the cheek and thanked him and ran into the house, her face the same exact hue as Kermit the Frog. I hopped out and held my breath to kiss him. I started to walk up our driveway when he called to me.

“Aim!”

I turned and answered, “Yeah?”

He took a breath and said, “Please don't tell your mom.” I nodded.

The saddest realization I've had in my life is that my parents are people. Sad, human people. I aged a decade in that moment.

THE SECOND TIME my dad shit himself in my presence, I didn't have a roller coaster to keep me from witnessing it. It was right in front of me. Well, more to the side of me.

It was four years later, the summer before I left for college, right before I got on a plane to Montana to stay with my older brother, Jason, for a couple weeks. I worshipped Jason and was always trying to hang out with him. He is almost four years older than me, and as far as I was concerned, he should have won *People* magazine's most intriguing person of the year, every year. He was a basketball prodigy in his early teens but suddenly quit in high school because he didn't want to live up to other people's expectations anymore. He was curious about things like time and space, and genuinely considered living in a cave for months and being nocturnal. He became an accomplished musician without telling anyone. He didn't go to his senior year of high school, choosing instead to earn the credits needed for graduation by driving cross-country and writing about it—somehow convincing the principal of our high school and our mother that this was a great idea. I know this is sounding like that Dos Equis ad that glorifies the eccentric old guy with a beard, but the point is I have been crazy about Jason since I was born and I always wanted to be a part of whatever unusual existence he was living. So I went to hang out with him any chance I had.

At this particular time, my dad was on a kick of wanting to do “dad stuff” for me, so he asked if he could drive me to the airport. When you have MS “dad stuff” becomes playing bingo or giving you rides places. It was midafternoon when he picked me up to head to JFK.

When we got there, I pulled my giant suitcase out of the trunk of his car and navigated the airport entrance without his help. This must have looked strange to other people, seeing this strapping man watch his eighteen-year-old daughter lift and tote her giant suitcase all by herself, but they didn't know he was sick. I didn't really understand the symptoms of the disease, but I did know that it slowed him down, that even if he looked normal he could still be in a lot of pain, unable to do the small physical acts he used to do with ease.

My dad accompanied me as I juggled my bags and checked in, and everything seemed fine. It was pre-9/11 so he could walk me to the gate, and that's exactly what he wanted to do. He kept saying, "I'm going to walk you to the gate." I think it was a big deal for him, because he never did stuff like that for me. That was a mom-type job. But I was glad for his company, because even though my list of fears had definitely gotten smaller by this point in my life, I was still pretty terrified of flying.

We both went through security, shoes on—the good ol' days—and started walking down the long hall to my gate. That particular terminal was under heavy construction at the time, so we had to be careful where we walked. We still had a ways to go when my dad took a sharp right turn and beelined it to the side of the hall. I stopped walking and turned to see what he was doing. He shot me a pained look, pulled his pants down, and peed shit out of his ass for about thirty seconds. Thirty seconds is an eternity, by the way, when you're watching your dad volcanically erupt from his behind. Think about it now. One Mississippi. That's just one.

People quickly walked past, horrified. One woman shielded her child's eyes. They stared. I yelled at one chick passing by, "WHAT?! Keep it moving!"

After he had finished, my dad stood up straight and said, "Aim, do you have any shorts in your bag?"

I opened my suitcase and grabbed a pair of lacrosse shorts. I handed them over, thinking, *Damn, those were my favorite*. He threw his pants in the trash and put the shorts on. I went in for a top-body hug good-bye. I didn't cry, I didn't laugh, I just smiled and said, "I love you, Dad. I won't tell Mom."

I started to walk away from the whole scene when I heard, "I said I'd walk you to the gate!"

I turned around to see if he was joking; he was not. To the gate we walked. I was mouth breathing and shooting dirty looks at anyone who dared to stare at him. Once we got to the very last gate in the goddamn terminal, at the end of a very long hall, he kissed me good-bye and left.

Normally when I would board a plane, the first thing I would do was worry about how scary takeoff would be and try to think of ways to distract myself from the anxiety. But that day, I sat on the plane thinking about nothing. My mind went blank. It was too painful. I didn't think about my fearless father, who was dealing with a mysterious disease. He used to breeze through the airport in a cloud of expensive cologne and flashy watches, and now he'd been transformed into this anonymous, helpless guy who lost control of his bowels in the airport while his teenage daughter watched. He didn't wince or let me see him sweat even once. I mean, he was drenched in sweat. Physically he was being taken over by MS, yet on the inside he was still as brazen as ever. But I didn't think about any of that. I just stared out the window for five hours, fully numb, until I got off the plane in Montana and hugged my brother longer than he would have liked.

I tried to talk about these two shitting incidents onstage. So many parts of these stories are so disturbing that they make me laugh—because it's too much to digest any other way. The image of Kim's head leaning out of the car, the image of me standing next to my pantsless father and the trolley that carted people around Adventureland. I look at the saddest things in life and laugh at how awful they are, because they are hilarious and it's all we can do with moments that are painful. My dad is the same way. He's always laughed at the things that are too dark for other people to laugh at. Even now, when his memory and mental functioning have been severely impaired by his MS, I'll tell him his mind is a pile of scrambled eggs and he will still laugh hysterically and say, "Too true, too true!"

My dad never shows any sign that he pities himself. He never has. He's not afraid to look dead-on at the grim facts of his life. I hope I've inherited this quality of his. I've only seen him cry once about his disease, and that was very recently—when he learned he'd be getting stem cell treatments that would help him feel a lot better, and maybe even help him walk again. That day, he sobbed like a baby. But never before.

I have wonderful early memories of spending time with him at the beach. We were beach bums, and he was a sun worshipper. If it was January and the sun was shining, he'd douse himself in baby oil and sit outside in a lawn chair. He was tan year-round. And if it was summer, we'd get in the ocean early in the morning and get out after the sun went down. We'd body-surf together; that was our thing. All I wanted to do was take a wave in further than him, but it never happened. I even cheated, standing up and running a little to catch up, but no, he always won.

The most joy I remember feeling as a kid was when a storm was coming and the waves were big. Other people were scared and stayed out of the water, but not us. Not even when the ocean was angry and pulling us sideways. We would have to get out and walk half a football field on the beach before it swept us all the way down the shore again. We swam out against the current and caught the best waves of the day. Nothing kept us out—not rain, not my mom yelling, nothing. I can still picture him looking young and healthy and strong, with his bronzed skin and his black hair soaking. For some reason, I wasn't afraid. Maybe it was because I was with him. Next to him, I was invincible.

BEAUTIFUL AND STRONG

Right before I left for college I was running my high school. I knew where to park, where to get the best chicken cutlet sandwich, and which custodians had pot. People knew me. They liked me. I was an athlete and a good friend and I felt pretty. I felt seen. I had reached my full high school potential. I had an identity. I was looked at as strong, funny, and fair. It was this sweet spot in life when I didn't spend a lot of time questioning my worth. I owned what I had and didn't sweat the rest.

Then I got to college, where the class of freshman girls at my school, Towson University in Maryland, had just been voted *Playboy* magazine's number one hottest in the nation. And not because of me.

All of a sudden being witty and charismatic didn't mean shit. Day after day I could feel the confidence draining from my body. I was *not* what these guys wanted. They wanted thinner, blonder, dumber. My sassy one-liners were only working with the cafeteria employees, whom I was visiting all too frequently, tacking on the freshman thirty, not fifteen, in record-breaking time. No males were noticing me, and, I'm embarrassed to say, it was killing me.

The closest thing to attention I got came from this guy Brett. He was five years older than me and looked like a Hitler Youth. He was also a "super senior," which is a sexy way of saying he should have graduated but needed or wanted another year before entering the real world. He barely ever spoke, which was perfect for all the projecting I had planned for him.

Getting attention from a cute older boy felt like success. I'd get nervous to see him on campus—my heart would race, and I'd smile as he passed and look him in the eyes and feel all the blood rush to my face. I'd spend my time analyzing that interaction and planning my outfit for the next time I saw him. *Should I wear simple clogs or Reef sandals? Will he be at the bar tonight? This calls for a zebra-print mini and a tube top!*

I wanted him to call, but he never called. And then, one day, he called. It was eight a.m. when my dorm room phone rang.

"Amy, sup? It's Brett. Come over."

Holy shit. This is it, I thought. He woke up thinking about me. He realized we were meant to start a life together—that we should stop all this pretending that we weren't created just to love one another. I wonder where we'll raise our kids? Does he want to raise our family in Baltimore? I'll settle where he's most comfortable. I don't need to raise our kids Jewish, but I certainly won't have them christened.

I shaved my legs in the sink and splashed some water on my armpits. My roommate stared at me from under her sheets as I rushed around our shitty dorm room, which, in retrospect, was not unlike a prison: neon lighting, randomly assigned roommate, and sealed windows so we didn't have the option to jump to an early graduation.

I ran right over there, ready for our day together. What would we do? It was still early enough to go fishing. Or maybe his mom was in town and they wanted me to join them for breakfast. Knock, knock. I beamed at the door. Knock, knock. *Is he going to carry me over the threshold? I bet he's fixing his hair and telling his mom, "Be cool, this may be the one."* I planned to be very sweet with her but also to assert myself so she didn't think she was completely in charge of all the holiday dinners we'd be spending together. I'd call her by her first name too early so she'd realize she couldn't mess with me. "Rita, I'm going to make the green bean casserole this year."

Knock, knock. Knock. Knock. KNOCK! Finally, the door opened. It was Brett, but he wasn't really there. His face was distorted from alcohol consumption and whatever else. His eyes seemed like they'd left his body. They couldn't focus on me. He was standing next to me trying to see me from the side, like a shark.

"Hey!" he yelled, a few notches too loudly, and gave me a painfully hard hug. But I was too busy tilting up my chin, sticking out my boobs, and sucking in my stomach to notice this huge red flag.

He was fucking wasted. I quickly realized that I wasn't the first person he'd thought of that morning. I was the last person he'd thought of the night before, because for Brett, it still *was* the night before. I wondered how many girls didn't answer before he got to fat, freshman me. Was I in his phone as "Schumer"? Probably took him a while to get to "S." But there I was in his room, eighteen years old and wanting to be held and touched and to feel desired. I wanted to be with him, and I imagined us on campus together holding hands, proving that I was lovable and that I couldn't be the troll doll I thought I'd become, because this cool, older guy liked me. I thought, *I'll stay 'til he's sober and we can laugh about the whole thing and realize we really like each other.*

He put on some music and we got into bed. Well, he pushed me on the bed as a sexy maneuver, the move guys so often do to communicate, "Get ready, I'm taking the wheel on this one and I'm going to blow your mind." It's almost never followed up with anything. He smelled like skunked Heineken—well, Heineken, skunk, and MicroMagic cheeseburgers, which I planned to find and eat in the bathroom once he was asleep. His nine a.m. shadow

scratched my face when he came at me (I knew it would look like I had fruit punch mouth for days after this), and his alcohol-swollen kisses made me feel like I was being tongued by someone who'd just been given Novocain.

The music was too loud. I felt faceless and nameless. I was just a warm body, but I felt freezing cold as his fingers poked inside me like he'd lost his keys in there. Then came the sex. I use that word loosely. His penis had all the hardness of an empty banana peel. I knew a few minutes after I walked in that there was no chance of any sort of intercourse. Which was good, because I wasn't ready to actually sleep with him. There was a better chance of a baby climbing Everest than this guy penetrating me.

During this festival of flailing, I looked around the room to try to distract myself, or, God willing, dissociate. The place looked like it had been decorated by an overeager set designer who took the note "temporary and without any substance" too far. I saw a *Scarface* poster, which, of course, was mandatory. Anything else? No. That was it. This Standard White Dude son of an accountant who played more video games and Hacky Sack than I was comfortable with felt the greatest connection with a Cuban refugee drug lord.

He started to go down on me. *That's ambitious*, I thought. Is it still considered getting head if the guy falls asleep after three seconds of moving his tongue like an elderly person eating their last oatmeal? The only wetness coming from between my legs was his drool, because he'd fallen completely asleep and was snoring *into* me. I wanted to scream out for myself: *Get out of here, Amy! You are beautiful, you are smart, and you are worth more than this!* I sighed and heard my own heart break; I was fighting back tears. I could feel I was losing myself to the girl in this bed, almost completely. Then I noticed a change in the music. The song was a bagpipe solo.

"Brett, what is this?" I shook him awake.

"The *Braveheart* soundtrack."

Of course. I should have known. I bet his Mel Gibson poster was in the mail, on its way to hang on the wall proudly next to Al Pacino.

"Can you put something else on please?"

He rose grumpily, fell to the floor, and crawled. I looked at his exposed butt crack, a dark unkempt abyss that I was falling into. I was short of breath. I felt paralyzed. His asshole was a canyon. This was my 127 hours. I needed to chip away at the rock and get out.

Brett stood up and put on a new CD. "*Darling, youuuuuu send me.*" He climbed back in bed and tried to mash what was at this point his third ball into my vagina. On his fourth thrust he

gave up and fell asleep again on my breasts. His head was heavy and his breath so sour I had to turn my head so my eyes didn't water. But they already were watering, because of this album. These songs.

"Who is this?" I asked. The music was so beautiful. The songs were gutting me. "*Cupid, draw back your bowwww.*" The score he'd attached to our morning could not have been more off. His sloppy attempt at "lovemaking" was more Mel Gibson than William Wallace. And now the most beautiful love songs I'd ever heard rang out as this man-boy lay in my arms after diminishing me to a last attempt at a booty call. I listened, and I cried.

I looked down on myself from the ceiling fan, as if I were my own fairy godmother. I waited until the last perfect note, then slid out from under him and slipped out the door. I closed it behind me, and I was rescued.

I never heard from Brett again, so I never got to thank him for introducing me to my new self and my new love, Sam Cooke.

THIRTEEN YEARS LATER, I still love Sam Cooke, and I still need that fairy godmother from time to time. As a part of my TV show, I have a segment called "Amy Goes Deep" where I interview people who do interesting jobs or have interesting lifestyles. One segment I did that we didn't end up airing was with a professional matchmaker. In addition to letting me ask her questions about her job, she wanted to set me up. Directly after we filmed our conversation, I was going to meet up with the man she'd chosen for me.

It was the most disturbing "Amy Goes Deep" scene I've taped. Keep in mind, I've talked to a climate change denier, a pickup artist, and a diagnosed sociopath. But this woman left the darkest cloud over me. It still makes me feel angry and demoralized. Before we met, she'd sized me up from pictures online and some footage of my performances. She told me very little about the guy she was going to set me up with but emphasized that he was a great catch. She described him as a six-foot-tall, nice-looking guy who worked out. She assured me that he was funny and that he always made people laugh with the insightful things he wrote on Facebook. She went on to instruct me about the benefits of this quality, as if she were speaking to an alien who'd never experienced human emotion before. "When there's great banter, it's really fun and easy—and you feel sexual chemistry happening."

Hearing her "teaching" me—a thirty-four-year-old comic—about sexual attraction and humor in this controlling, prescribed way was making the bile rise in my throat. She asked

what icebreaker I'd use to talk to a guy. I asked if she thought I should "push his head down like I was setting off dynamite."

"No," she said, completely humorlessly. "Because the guy is supposed to be the one doing that. You're the woman," she informed me. "You need to be a lady. You need to make it so that he likes you. So that there's a hint of what's to come. I think you just need to sit back and let him take control."

She then informed me that my numerous sex jokes were probably the reason I was still single. How can I say this like a lady? Suck my dick!

If you've seen my show, you know that I expose every part of myself on-screen. I wear unattractive costumes and show my body from all angles. I write about things that I'm truly sensitive about, and I'm often the butt of the joke. But this interview with the matchmaker was, hands down, the most vulnerable I've ever felt. Hearing a dating "expert" inform me why I'm not attractive to men, and then having to put myself out there to meet a man she selected who might actually be interested in me, was very scary.

When the interview finished, I went to a bar to meet the guy, whom I'll call Rex. I'm feeling dizzy even writing this now. I waited at the bar, all of my self-worth leaking out of my sweaty palms, which were gripping a glass of wine like it was the only thing connecting me to the rest of the world. I had a bad feeling. But nothing could have prepared me for who walked in the door.

When I saw Rex, I felt like the *Titanic*, and he was the cluster of icebergs that would finally destroy me. In he walked. He was about fifty-three years old, wearing a denim button-down shirt with a leather vest over it. He was around five foot nine (a solid three inches shorter than the matchmaker's description) and had hair plugs and a significant belly. He was not afraid of exposing his salt-and-pepper chest hair, having left open his top four buttons, which also allowed him to showcase—no joke—a shark-tooth necklace. His own teeth had been freshly whitened and he couldn't wait to flash them as often as possible, which wasn't difficult because he was so excited about his tan that he couldn't stop smiling.

I bought him a drink after we hugged hello. My heart had dropped out of the bottom of my vagina, and the clock was running the second we locked eyes. *I am giving this exactly thirty minutes*, I thought. I focused all my energy on being as kind as possible. He asked me no questions, which I appreciated, because I just wasn't in the sharing mood. There was no time anyway because he needed to tell me about his band that did Bruce or Billy covers. He talked a lot about the kind of guy he was, he stared at my tits, and I witnessed the moment he

decided he'd be willing to have sex with me. I was focusing on my breathing and the clock. I was smiling and trying to spread joy, but it was hard because this guy was actually cocky and a dick. I started to wrap things up at about twenty-two minutes in. I said I had so much work to do and how great it was to meet him. He then said exactly this: "You are really cute. The matchmaker told me you were, quote, 'no model,' but I think she's wrong." This made my heart, which had already fallen out of my pussy, proceed to dig a hole through the Earth's crust, mantle, and core. Was this supposed to be the great banter the matchmaker foreshadowed? Was the sexual chemistry right around the corner? I wanted to be sure I'd heard him correctly.

"What exactly did she say?" I asked.

"Well," Rex proceeded to explain, "I wasn't sure I wanted to go on this date and was nervous about it, and she said, 'Don't worry, she's no model.' "

I pointed out to him how rude it was to relay this information to me. I could have done without hearing her assessment of my appearance. He defended himself by saying that he disagreed with the matchmaker. I started to lay out for him why this was still a shitty thing for him to say to me, but then I thought, *Fuck it, why am I engaging with a dude who was born when Eisenhower was president and who loves wearing dead shark parts close to his heart?* I thanked him for his time, hugged him good-bye, and left decimated. Not for myself, but for all the single women out there trying to date. I wanted to run to the top of the Empire State Building and make an announcement to all of them to let them know they are worth so much more than this. That they don't need to wrangle some warm body to sit next to them just so they aren't alone on holidays. That they should never let a magazine or dating site or matchmaker monster tell them they're in a lower bracket of desirability because of their age or weight or face or sense of humor. That they don't deserve to be manipulated into thinking this is something they should strive for—this decaying turkey of a man who'd been encouraged to believe, like so many other men, that he was a great prize for someone like me. Why should I have worked so hard to keep him interested, as the matchmaker suggested women are supposed to do? He wasn't funny, he wasn't particularly nice, and I've been more interested talking to people's pets.

And as for the matchmaker, she makes her living redefining women's dreams, telling them to lower their expectations. She creates and confirms what she thinks you deserve. If you're "no model" I guess she thinks your best hope is to be matched with a man who has a pulse and a bank account, and that you should be grateful if he musters an erection with your name

on it. I walked out of there like the building was on fire and I had started it, thinking, *FUCK THAT!*

I'm not going to lie in that freshman dorm bed or sit in that bar with Rex and his vest ever again. And for anyone who has ever looked for love and found nothing more than a denim-on-denim-on-leather-wearing Hair Club for Men dude, I want to say, *Love yourself!* You don't need a man or a boy or a self-proclaimed love expert to tell you what you're worth. Your power comes from who you are and what you do! You don't need all that noise, that constant hum in the background telling you whether or not you're good enough. All you need is you, your friends, and your family. And you will find the right person for you, if that's what you want—the one who respects your strength and beauty.

Most of the time these days, I feel beautiful and strong. I walk proudly down the streets of Manhattan, that same girl I was during my senior year of high school. The people I love love me. I'm a great sister and friend. I make the funniest people in the country laugh. My vagina has had an impressive guest list—truly an inspiring roster of men. I have fought my way through harsh criticism and death threats, and I am alive. I am fearless. Most of the time. But I can still be reduced to that lonely, vulnerable college freshman pretty quickly. It happened that day with the matchmaker and Rex, and I'm sure it will happen again. I'm not bulletproof, and I'm sure I'm not alone in this. As women, we relive our fears all the time, despite our best efforts to build each other up and truly love ourselves. It happens. And when it does, sometimes Sam Cooke isn't enough, and I can't fairy-godmother my way out of it. Sometimes I want to quit—not performing, but being a woman altogether. I want to throw my hands in the air after reading a mean Twitter comment and say, “All right, you got me. You figured me out. I'm not pretty. I'm not thin. I don't deserve love. I have no right to use my voice. I will start wearing a burka and move to a small town upstate and wait tables at a pancake house.”

So much has changed about me since I was that confident, happy girl in high school. In the years since then, I've experienced a lot of desperation and self-doubt, but in a way, I've come full circle. I know my worth. I embrace my power. I say if I'm beautiful. I say if I'm strong. You will not determine my story. I will. I'll speak and share and fuck and love, and I will never apologize for it. I am amazing for you, not because of you. I am not who I sleep with. I am not my weight. I am not my mother. I am myself. And I am all of you.

AN EXCITING TIME FOR WOMEN IN HOLLYWOOD

Imagine you just wrote and starred in your own movie for the first time. The movie premieres, it does well, and you feel like you're on top of the world. And you are exhausted because making a movie is a lot of work, and also because you had to lose (and keep off) ten pounds you usually like carrying around with you. (Because no woman is believably lovable unless you can see her clavicles from all angles.) Then, before you're even done celebrating the premiere of your movie, which you poured your guts into, it's explained to you that actors aren't really paid to act. What they're paid for is to do press.

What a gross discovery.

I get it. Movies are really expensive to produce so the studios have to make sure people actually go see them. I apologize if you saw way too much of my face in ads and billboards and commercials in the summer of 2015. If this is how you're feeling, you can thank the marketing people. And trust me, no one was sicker of hearing my voice than I was.

I'd never starred in a movie before *Trainwreck*, so I was virtually unknown in other countries. This meant I had to sign up for an intense international press tour to promote the movie. Press tours consist of visits to multiple cities where you sit in rooms with journalists (usually while on camera) who ask you to talk about your movie so they can go away and write hopefully positive stuff so people will go see your movie. On that press tour, I was interviewed by what felt like every journalist in the world—from the most well-known news stations to dudes who were taping the first episode of their podcast. I had to say yes to everything, because the studio was taking a chance on me. I was a new employee, and that is when you have to act excited for the opportunity and be a good little worker bee.

When you first hear that you're going to Australia, Germany, London, Amsterdam, Dublin, and on and on, you think, *FUCK YEAH! Free trip! I've never been to Berlin!* And then you realize that you will spend every second of every day being asked the same questions by every single interviewer, and you will be expected to perform the answers for them as if they are freshly coming out of your mouth for the first time, every single time. Without fail, every last one of them asked, "How autobiographical is your movie?" I started to feel like a soulless show pony. Talking about yourself all day long like that leaves you with a kind of emptiness that's hard to describe. And it's a lot to take on for someone like me who is so unfortunately prone to honesty.

On top of feeling like it was up to me to convince people to buy tickets, there was the added burden of being a woman. Because every time there is a female lead in a movie,

everyone bugs out and says, “Will this be a turning point for women?” or “What does this MEAN for women in comedy?”

So the pressure is on. Because the movie doesn’t just have to do well so that I can feel proud of it or so the studio can make money—it has to do well for the 50 percent of the population I am now apparently representing. *What will this mean for our gender for years to come!??* That line of questioning is pretty loaded. Especially since this was my first movie, and I don’t even pretend to speak for all women. I write about my life and how I see and experience the world, without assuming that my views are universal.

So anyway, I went on a huge press tour, not just for the movie but for all of female-kind. And just like everywhere else, since the dawn of man, every interviewer’s favorite question was, “Is this an exciting time for women in entertainment?” or “What does this mean for women in Hollywood?”

“Isn’t this an exciting time?!”

And I wanted to scream, “NO!”

First of all, I don’t consider myself a “woman in Hollywood.” I’m not even totally sure what that term means. But if I were to play free association with myself and I heard that term, I guess I would think of someone who either has her own abbreviated celeb name, like J. Law/Lo, or someone who has looked very hot in a few movies who also, I don’t know . . . has her own lifestyle blog or her own product line? Like an Alba or a Paltrow. I have none of those things. “A. Schu” never really caught on like we were all hoping it would.

Also I am literally not a “woman in Hollywood.” As you know, I have always lived in New York, and no, it doesn’t feel like an exciting time. The exciting time will come when nobody has to answer that stupid question. Everyone, on the count of three: Stop asking that. Forever. Just stop. One. Two. Three! And besides, Hollywood is not at all exciting for women. I’m sure no one is too shocked to hear that it’s an industry of people who judge most women almost solely on their appearance, and where every day women feel themselves barreling toward death and decay while smaller, hotter actresses like Selena keep appearing like Russian nesting dolls. It’s an industry where you go from playing a lead love interest to a turtleneck-and-knit-vest-sporting grandmother who, despite missing her husband, still has a lot of love to give to pets, in half the time a leading man turns into a grandpa.

I’m of the belief that in most industries, women have to work twice as hard to get half the credit. After putting in so much effort to make a good movie, it felt pretty demeaning when they called it a “female comedy.” This meaningless label painted me into a corner and forced

me to speak for all females, because I am the actual FEMALE who wrote the FEMALE comedy and then starred as the lead FEMALE in that FEMALE comedy. They don't ask Seth Rogen to be ALL MEN! They don't make "men's comedies." They don't ask Ben Stiller, "Hey, Ben, what was your message for all male-kind when you pretended to have diarrhea and chased that ferret in *Along Came Polly*?"

On the press tour, many interviewers actually acknowledged this issue and came right out and asked, "Is there a lot of pressure on you to speak for all women?" I appreciated that they got right to it. Maybe it's a good question. I understand that I have enough eyes and ears on me that what I say and do matters. This is a responsibility that I'm honored to have—because it's an opportunity to do my best to help empower women in the only way I know how: by writing a story about a woman from the woman's point of view.

Trainwreck was about equal opportunity. Equal opportunity to be a commitment-phobe—even if you're a girl. But some of the interviewers were thrown off by this. Many of them asked me why I chose to write a role reversal for the guy and the girl. Meaning, why did I make the girl the one who had trouble being vulnerable and the guy the one who wanted more of a commitment? Why was the girl the one who had a bachelor pad and a string of one-night stands, and the guy was the one with a highly respected career and a sober lifestyle? Interviewers were always shocked when I explained that I hadn't done this intentionally, but that I wrote something true to my experience. Women get a reputation for being the crazy, overly sensitive ones in relationships, but in my experience, it's the dudes who do that. Not that I and most of my friends aren't sensitive flowers. We just don't invest as much or as quickly in relationships, and we don't get our egos as involved. I'll admit to exaggerating LeBron James's character. We made him overly concerned about his friend's love life, the way girls are often characterized—and this is something I haven't actually witnessed from my male friends. But that is where the gender role reversal begins and ends in *Trainwreck*. I was writing what felt honest, real, and compelling, coming from my perspective and my real life. And even though I'm not gonna cop to representing all women, I'm also pretty sure I'm not the only chick with these experiences.

Nonetheless, the slut-shaming was off the charts. Maybe it was just a cultural thing that made the foreign journalists seem out of line. Some interviewers brought this vibe: *Well, you talk about sexual subject matter in your movie, so I can say anything I want to you.* Which made me want to shower for the rest of my life. One of the interviews I did in Australia went viral when the journalist asked me the question "So your character is a skank, do you have a

word for skank in America?” I told him that it was a rude question and we went back and forth a little bit, and of course, if you do anything other than just smile and nod and thank them for their time, if you actually have an unfavorable or emotional response to a rude question, the shit hits the fan. People react as if you obviously can’t take the heat and need to get out of the kitchen. But I’ve never been a smile-and-nod type of girl, nor have I ever been one to get out of the kitchen.

The worst experience was in Berlin—surprise, surprise—when I sat with the same interviewer twice. He was a man in his late fifties or early sixties, wearing jeans and a button-down. He was balding up top and was letting it grow a little long in the back, half pageboy, half Robert Plant. He wore glasses and didn’t let social norms pressure him into smiling, ever. I first sat with him and Bill Hader. He asked Bill if he liked playing a doctor, and then he asked me what I was like to have sex with. Bill didn’t like this question and stood up for me, but I said it was fine and explained that it was like being with one of those performers who stand on boxes on street corners spray-painted entirely silver. You can’t tell if they’re statues or not but every couple minutes they move slightly. The only difference, I said, is that no one ever gave me a dollar. (I need to amend this at this time and say that since then, my boyfriend did, very generously, slip a dollar under my door once after sex. I sat on the toilet and watched it make its way into the bathroom as I waited until my body agreed to pee so I wouldn’t get a UTI. I stared at that dollar feeling loved.)

That same Berlin interviewer was, for some reason, allowed to come back later and interview me again, this time with Vanessa Bayer, who plays my friend and coworker in *Trainwreck*. He was immediately abrasive and started asking me things that seemed to express not only his dislike for the movie but also for every breath I had ever taken. He said these exact words: “Why do you think it’s okay to make people uncomfortable?” As he said this I caught sight of a large hole in the crotch of his pants and realized that not one but both of his testicles were exposed. I looked him in the eye and said, “I don’t want to embarrass you, but I would like you to cover your lap.” Vanessa looked down and saw and nodded while her face turned bright red. She concurred that his balls were like the answer, my friend, blowin’ in the wind. He looked down, crossed his legs, regained his composure, and said, “Where was I?” I said, “You were asking me why I thought it was okay to make people uncomfortable.”

After the three hundredth interview talking about how many people I’d slept with and then awkwardly transitioning to my dad’s illness, I thought, *Fuck this, I’m never doing a movie*

again. Just kidding! I am going to make more movies. But I'll never do that much press again. And I'll never lose weight again. Well, not that much anyway. I look stupid skinny. My large, Cabbage Patch head stays the same size and the rest of me shrinks to a different proportion. And what's the reward? To be a "woman in Hollywood"? No thank you!

Then again, maybe what it means to be a "woman in Hollywood" is to be one of the many angry, bemused, and ravenous women who just wanted to be actors or artists, and who were made to believe this option would actually be available to them after they jumped through five thousand hoops in high school and college and in the gross offices of agents and managers and the quiet church basements where they performed one-act plays and musicals within an inch of their lives. Maybe a "woman in Hollywood" is just a person who was going about her business and trying to live her dreams—the same as all her male counterparts—but along the way she got held up, hungry and exhausted, by fending off insane double standards and stupid-ass questions from journalists.

If that's a "woman in Hollywood," then fine, maybe I am one. Guilty as charged.

But even though the foreign press couldn't be more wrong about the "exciting time" all us women in Hollywood are having, not all journalists misunderstood me and my movie. I was so grateful I got nominated for a Golden Globe, which is determined by the Hollywood Foreign Press Association. The night of the Golden Globes was a dream. My whole family came with me, and even though I didn't win, I was lucky enough to lose to a friend whose work blows my mind. Some of the journalists from the Hollywood Foreign Press Association who were there that night were amazing. I spoke with many of them and left the interviews feeling nourished, grateful, and understood. Maybe I wasn't just a trainwreck of a girl after all! I started to feel better and comforted myself by trying to see myself through their eyes, remembering some of the kind things they'd said to me. But I was promptly brought right back down to earth when I saw how *Trainwreck* had been renamed in some of the foreign markets:

Italy: *A Disaster Girl*

Bulgaria: *Total Damage*

Czech Republic: *Derailment*

Russia: *A Girl Without Complexes*

Germany: *Dating Queen*

Finland: *Just the Night*

Portugal and Poland: *Derailed*

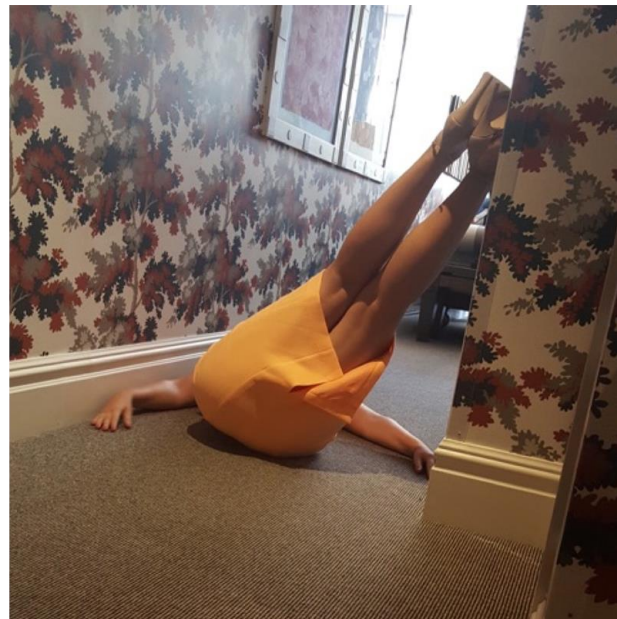
Hungary: *Disaster*

France: *Crazy Amy*

French Canada: *Hopeless Case*

Argentina: *This Girl Is a Mess*

So since I didn't win the Globe that night and get to stand at the podium to make a speech, I want to take this opportunity to thank all the journalists in all the different countries I visited. First, I'd like to thank all the people who pointed out that I was a woman. Your compliments were phrased very precisely so that I was never just described as "funny," but rather, a "funny woman." You made sure I didn't lose sight of my ovaries. Thank you. Without your constant reminders, I may have just forgotten my uterus on a crosstown bus, but you guys made me perpetually aware that I bleed once a month *and* I can tell a joke! I also want to thank the guy who called me a skank. I could see how unhappy you were in your own life, and I deeply felt for you. If you're out there, I want you to know that I am very happy and experiencing a good time in my life. And lastly I want to especially thank the balls of that journalist in Berlin. If it weren't for you guys I would probably be able to sleep at night, and who the hell wants that. *Auf Wiedersehen.*

FORGIVING MY LOWER BACK TATTOO

When I was on the Comedy Central roast of Charlie Sheen, I told Mike Tyson that he had a slutty lower back tattoo on his face. I said, “Men don’t know whether to be scared of it or finish on it.” He heckled me for a minute, shouting high-pitched insults I couldn’t understand, before I improvised a way to stop his interruptions, asking, “Is his interpreter here?” Now, that is just not a smart thing to say when you’re twenty feet away from an ear-biting ex-con who was described as making a “comeback” after serving six years in prison for rape. But I did what any desperate comic would do. I committed to the moment, put myself in immediate danger, and went for it—which is exactly how I wound up with my own slutty tattoo, right where the good lord intended: on my lower back. Yes, I have one. What a hypocrite I am. I roasted Tyson while sporting my very own shitty, humiliating, not-even-on-straight, slightly-raised-because-the-guy-sucked-and-went-too-deep-and-it-got-infected tattoo of my own.

I’d wanted one for years. I saw so many tribal varieties while I played beach volleyball with my sister on Long Island, and I thought they looked badass. I wanted to get a tattoo that communicated “Don’t fuck with me, because I don’t give a shit about anything and I’ve been through it all,” even though I was only eighteen and all I’d been through was the cereal aisle at Key Food. I was not a badass. I didn’t feel strong or confident or particularly tribal. I thought I could literally stamp myself with those qualities, and if I could fake it long enough, they’d become real. And, unlike with an orgasm, I think that tactic works sometimes. The point is, my heart was in the right place seeking those things. Too bad my lower back got in the way.

The summer I was eighteen, Kim and I were on a road trip passing through Myrtle Beach. We decided to get some tattoos after careful consideration that consisted of seeing the shop; saying to each other, “Should we get tattoos?”; nodding; and going in. We browsed around, looking in different books and examining the designs on the wall, before we picked out the “art” we wanted on our bodies for the rest of our lives. I thought the guys who worked in the shop were just being cool allowing us to look around, because at fourteen, Kim was so clearly too young. I figured once they knew we were serious about getting all tatted up, they’d tell Kim she couldn’t get one since she was a minor. We walked up to the counter and with confidence that can be described as wavering at best, I told the sun-damaged muscle-bound surfers that we’d like them to deface our young bodies with the two worthless designs we had so painstakingly chosen. “Cool,” one of them said. “Let’s go.”

What the fuck? Was this a game of chicken to see who would break first? I tried to hide my confusion and appear bold and skeptical by asking: “How long will it take to get them put on?” The reddest-faced one pointed at me and said, “Yours will take ten because it’s bigger, but hers will take about seven.” “Ten hours?!” I shouted. “Minutes,” red-faced-emoji man replied. Kim had picked out a little fairy that she wanted on her hip, but mine was a big tribal motherfucker, the size of a small possum. Ten minutes seemed like a very short amount of time, but what did I know about tattooing? “And how much will they cost?” I asked, projecting a lot of authority, amping up my New York accent so they wouldn’t overcharge us. He said mine would be twenty dollars and Kim’s would be ten. WHAT?!?!

I was beyond confused. Kim and I looked at each other and had the same thought, but as the big sister, I spoke up. I proclaimed, “We’re not gonna do anything with you guys. We’ll pay the full price!” The whole shop stood still. It was like a record had scratched. I looked around and noticed we were by far the least attractive girls in there, and if they were going to try to get sexual favors it wouldn’t be from the two busted-ass Long Island teenagers. Then the man whose tank top exposed his nipples said, “You know this is a *temporary* tattoo shop, right? Tattoos are illegal in South Carolina.” At that moment, I became the one with the reddest face. We slowly backed out of there like cats. Kim and I didn’t speak on the walk back to our bedbugged hotel. It was too embarrassing.

When we finally got our real tattoos one year later (when we were ready to make great permanent decisions), we actually went to our mother for permission. I told her we’d wanted them for a really long time and had selected exactly the right designs and placement. You’d think a year would have matured our aesthetic, but I was still set on a big tribal configuration and Kim still wanted that dumb fairy. Upon hearing this request our mother responded like any parent and told her teenage daughters, “No fucking way. You smell like pot! Go to your room, you’re grounded, you no-good skanks!” Oh, wait, nope, not our mom. Our mom responded with, “Well, what are we doing just sitting here talking about it? Let’s get in the car!” She drove us to the East Village, where we went into the back room of the shadiest shithouse and got our “ink,” as the douchebags call it.

I went first. When I say it killed, no, it fucking **KILLED**. It was like being stung by a thousand bees every second, or dozens of tracker jackers for all you young adult-fiction fans. The guy doing it wasn’t very skillful, so he went way too deep, which caused the tattoo to keloid and scar. *Hawt, Aim, tell us more!* Okay, he was also very drunk, so the tattoo came out crooked. The guy’s name was Kurt and he looked like an overweight asthmatic Son of

Anarchy. I was dying from the pain, but I wanted to be brave for Kim so that she wouldn't be scared. So while tears ran down my face I smiled, saying that it wasn't that bad. The whole time my mom was beaming at both of us, so happy to be a part of this wonderful event we'd live to regret immediately. Naturally, my tattoo got infected and hundreds of tiny bumps formed around it, and it healed horribly. This display of rash and inflammation is exactly what every sexy young lady wants floating just above her ass. To this day, it's still raised like a *Mad Max* war boy's head scar.

So now, fifteen years later, I'm thirty-five, and any time I'm in a bathing suit people immediately know in their hearts that I'm trash. Any time I take my clothes off for the first time in front of a man and he sees it, he also knows in his heart that I'm trash and that I make poor, poor decisions. And now that the paparazzi think it's interesting to take photos of me doing absolutely nothing noteworthy on a beach somewhere, the whole world has been treated to photos of my lower back tattoo hovering crookedly over my bikini bottoms. But I promise you from the bottom of my heart I don't care. I wear my mistakes like badges of honor, and I celebrate them. They make me human. Now that all of my work, my relationships, my tweets, my body parts, and my sandwiches are publicly analyzed, I'm proud that I labeled myself a flawed, normal human before anyone else did. I beat all the critics and Internet trolls to the punch. I've been called everything in the book, but I already branded myself a tramp, so the haters are going to have to come up with something fresh.

The summer before eighth grade, in my pre-tattoo days (or, as I call them, my PTDs), I landed the nickname "Pancakes." A large group of my friends and I—and the boys we liked—were walking around the neighborhood on a warm night with beer in our book bags, ready and willing to run from the cops when they found us, as they often did. On this particular night, we'd just enjoyed Dr Pepper shots and Irish car bombs at my friend Caroline's house. For those who grew up Amish, a Dr Pepper shot entails dropping a shot glass full of amaretto into a pint of beer just moments before chugging the whole thing. Somehow it tastes like Dr Pepper. Add Bacardi 151 and a lit match to make it a Flaming Dr Pepper shot. Also say good-bye to all your loved ones. The Irish car bomb is a shot of Bailey's dropped into a pint of Guinness—and is also highly, highly offensive to any Irish person who has lost a friend that way. Once a year I'm provoked to drink one of these terrible combination drinks with little to no convincing needed.

We walked up the block to an elementary school on Caroline's corner, sloppy and excited by the drinks and the freedom. While we were hanging on the playground, the ten guys

point out how women are taught that our value comes from how we look, and that it takes a lifetime (or at least until menopause) for most women to undo this awful lie. As someone who is crazy impulsive and incapable of taking any shit from other people, I've been criticized from so many angles and laughed at for all the wrong reasons. But, as many comics have realized, there is a gift in being laughed at, or heckled, or even booed off the stage. When your fears come true, you realize they weren't as bad as you thought. As it turns out, the fear is more painful than the insult. I boxed for a few years, and when I started sparring, I was so afraid of being hit, of experiencing that physical pain. But I learned that trying to avoid the pain didn't protect me from it. Oddly enough, getting punched in the side of the head or taking a shot to the gut *did* protect me. I got hit and it hurt for a second, but then I realized I was okay, that I could take it. And then the pain passed. After having all my fears realized and being insulted to no end, I got stronger. Being scrutinized for the ten years since I was first on a reality show has made me feel invincible. There's nothing left. So what if someone says you're fat or you're ugly? SO WHAT? Most women I know are far less afraid of being physically hurt than they are of being called ugly or fat.

I have a tramp stamp and I'm on the cover of *Vogue*. The puffy blue-green tendrils of ink underneath my skin weave together in a meaningless formation, but I've found the meaning in it. I fully accept myself as the girl with the lower back tattoo. This is not to say that I don't have regrets. Fuck yes, I regret getting this ugly tattoo that I thought signified toughness when it really just symbolized how lost and powerless I was when I was an eighteen-year-old girl. But I forgive that girl. I pity that girl, and I love that girl.

Ironically, the tattoo represents the opposite for me today. It reminds me that it's important to let yourself be vulnerable, to lose control and make a mistake. It reminds me that, as Whitman would say, I contain multitudes and I always will. I'm a level-one introvert who headlined Madison Square Garden—and was the first woman comic to do so. I'm the “overnight success” who's worked her ass off every single waking moment for more than a decade. I used to shoplift the kind of clothing that people now request I wear to give them free publicity. I'm the SLUT or SKANK who's only had one one-night stand. I'm a “plus-size” 6 on a good day, and a medium-size 10 on an even better day. I've suffered the identical indignities of slinging rib eyes for a living and hustling laughs for cash. I'm a strong, grown-ass woman who's been physically, sexually, and emotionally abused by men and women I trusted and cared about. I've broken hearts and had mine broken, too.

Beautiful, ugly, funny, boring, smart or not, my vulnerability is my ultimate strength. There's nothing anyone can say about me that's more permanent, damaging, or hideous than the statement I have forever tattooed upon myself. I'm proud of this ability to laugh at myself—even if everyone can see my tears, just like they can see my dumb, senseless, wack, lame lower back tattoo.

